แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ฐิตาพร วงษ์เล็ก

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การจัดการมหาบัณฑิต (การจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ)
คณะการจัดการการท่องเที่ยว
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
2566

แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ฐิตาพร วงษ์เล็ก
คณะการจัดการการท่องเที่ยว

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.กนกกานต์ แก้วนุช)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต (การจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ)

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิญาธร นาคพิน)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ มนต์พานทอง)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.กนกกานต์ แก้วนุช)

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์	แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
ชื่อผู้เขียน	นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก
ชื่อปริญญา	การจัดการมหาบัณฑิต (การจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ)
ปีการศึกษา	2566

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 3) เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ กลุ่มตัวอย่างคือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ใน ชุมชนบางน้ำผึ้ง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 370 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเชิงปริมาณและแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาจากผลการวิเคราะห์แบบสอบถามเชิงปริมาณ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบหลายขั้นตอน ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ผลการศึกษาพบว่า 1) ความสัมพันธ์ของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกมีสามปัจจัยได้แก่ ด้านความผูกพันของชุมชน ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม และด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว สามารถทำนายการส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยมีค่า R^2 อยู่ที่ 0.856 3) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบมีสามปัจจัยเหมือนปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการรับรู้เชิงบวก สามารถทำนายการส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยมีค่า R^2 อยู่ที่ 0.449 หลังจากนั้นได้นำข้อมูลเชิงปริมาณมา

สังเคราะห์เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อยืนยันสมมติฐานและหาแนวทางพัฒนาการมีส่วนร่วมต่อไป ซึ่งผลที่ได้มีความสอดคล้องกับผลในเชิงปริมาณ และมีการแนะแนวทางในการกระตุ้นเยาวชนให้เข้ามามีส่วนร่วมเพื่อให้การมีส่วนร่วมมีความยั่งยืนต่อไปในชุมชนบางน้ำผึ้ง

ABSTRACT

Title of Thesis	Guidelines for developing community participation in sustainable tourism development Bang Nam Phueng Community, Phra Pradaeng District in Samut Prakan Province
Author	Miss Thitaporn Wonglek
Degree	Master of Management (Integrated Tourism and Hospitality Management)
Year	2023

The objectives of this research were 1) to study the relationship of perceived positive and negative impacts on community participation in sustainable tourism development; Bang Nam Phueng Community 2) to study factors affecting the perception of perceived positive and negative impacts on community participation in sustainable tourism development Bang Nam Phueng Community 3) to study ways to develop community participation in sustainable tourism development in Bang Nam Phueng Community. The sampling is people living in Bang Nam Phueng Community. A total of 370 people were selected by multistage sampling. The tool used in the research was a questionnaire and an interview form developed from the analysis of the quantitative questionnaire. Statistics used for data analysis were percentage, mean, and standard deviation, Pearson correlation coefficient analysis and stepwise multiple regression analysis. The statistical significance was at the 0.01 level.

The results showed that 1) the relationship of perceived positive and negative impacts on community participation in sustainable tourism development. Overall, it was at a high level. 2) There are three factors affecting the perception of positive impacts: Community Attachment, Environmental Attitude, and Economic Dependency on tourism can predict the impact on perceived positive impact on community participation in sustainable tourism development with an R_2 value of 0.856 3) There are three factors affecting the perception of negative impact which the same as the

factors affecting positive perceptions can predict the impact on the perceived negative impact on community participation in sustainable tourism development, with an R_2 value of 0.449. After that, the quantitative data were synthesized into qualitative data to confirm the hypothesis and find ways to develop further participation. The results were consistent with the quantitative results. There are suggestions to encourage youth to participate in order to ensure that participation is sustainable in the Bang Nam Phueng community.

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของ รองศาสตราจารย์ ดร.กนกกานต์ แก้วนุช ที่กรุณาเสียสละเวลาในการให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา ให้ข้อเสนอแนะต่างๆ เกี่ยวกับรายงานวิจัยฉบับนี้จนสำเร็จไปได้ด้วยดี ผู้ทำวิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผศ. ดร. สิญาธร นาคพิน และ ผศ. ดร. ไพฑูรย์ มนต์พานทอง กรรมการผู้วิพากษ์วิทยานิพนธ์ทั้งสองท่าน ที่เสียสละเวลา ในการให้คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไขและเติมเต็ม ให้วิทยานิพนธ์ดังกล่าวมีความสมบูรณ์มากขึ้น ในลำดับต่อมากราบขอบพระคุณ นายสำเนาว์ รัศมิทัต นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง นายวีริศ รัศมิทัต กำนันตำบลบางน้ำผึ้ง นางอาภรณ์ พานทอง ผู้นำชุมชน, ผู้นำสตรี, อสม. และประธานเครือข่ายโฮมสเตย์ นายบุญญฤทธิ์ มาอ่วม นายคณินดิฐ อิ่มแย้ม นายกมล สุกร นายอำนาจ กุลลี นายนิรันด์ เฉลิมลอย นางอาภากร ทองคำ ที่ให้ความร่วมมือในการศึกษาครั้งนี้เป็นอย่างสูงในการเก็บข้อมูลผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึก และกราบขอบพระคุณ นางวฤนดา วงษ์เล็ก และนายภูษิตย์ วงษ์เล็ก ที่ให้ความช่วยเหลือประสานงานและให้คำแนะนำในเรื่องของการจัดเก็บข้อมูล ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้ข้าพเจ้าได้นำมาอ้างอิงและ ประยุกต์ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ และขอบพระคุณคณาจารย์และเจ้าหน้าที่ในคณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ที่ให้ทั้งความรู้ ความรักและความปรารถนาดี กับข้าพเจ้าตลอดจนจบการศึกษา

ในตอนสุดท้ายแต่ไม่ท้ายสุดนี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณ ครอบครัวของข้าพเจ้าหากขาดแรงสนับสนุนจากส่วนนี้วิทยานิพนธ์คงไม่สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ขอบคุณมิตรสหายที่สนับสนุนและคอยเป็นแรงผลักดันตลอดการศึกษา สุดท้ายนี้ประโยชน์ทั้งปวงของการศึกษาครั้งนี้ข้าพเจ้า

ขอมอบเพื่อบูชา คุณบิดา มารดา อาจารย์ ครู และผู้มีพระคุณทุกท่าน

ฐิตาพร วงษ์เล็ก

กันยายน 2566

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ ..... ค

ABSTRACT ..... จ

กิตติกรรมประกาศ ..... ช

สารบัญ ..... ซ

สารบัญตาราง ..... ฐ

สารบัญภาพ ..... ต

บทที่ 1 บทนำ 1

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา 1

1.2 ความสำคัญของปัญหา 8

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย 10

1.4 สมมติฐานของการวิจัย 10

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 11

1.6 ขอบเขตของการศึกษา 12

1.6.1 ขอบเขตด้านพื้นที่ 12

1.6.2 ขอบเขตด้านประชากร 12

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ 13

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 15

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ 15

2.1.1 การรับรู้ผลกระทบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประชาชน 16

2.1.2 การรับรู้ของผู้ประชาชนต่อผลกระทบทางเศรษฐกิจในเชิงบวกและเชิงลบ 24

2.1.3 การรับรู้ของประชาชนต่อผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมเชิงบวกและเชิงลบ.....26
2.1.4 การรับรู้ของประชาชนต่อผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ.....27
2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้.....32
2.2.1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของประชาชน.....32
2.2.2 ความผูกพันต่อชุมชน (Community attachment).....34
2.2.3 ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (Environmental Attitude).....35
2.2.4 การพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว (Economic Dependency).....36
2.2.5 ทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคม.....37
2.2.6 ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย.....39
2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม.....40
2.3.1 ความหมายของกระบวนการมีส่วนร่วม.....41
2.3.2 ประโยชน์ของการมีส่วนร่วมของประชาชน.....42
2.3.3 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการมีส่วนร่วม.....43
2.3.4 ประโยชน์ของการมีส่วนร่วมของประชาชนสำหรับองค์กรที่ได้รับเลือก.....44
2.3.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการมีส่วนร่วม.....45
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.....50
2.4.1 ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.....50
2.4.2 หลักการพื้นฐานของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.....51
2.4.3 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.....54
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.....54
2.5.1 ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.....54
2.5.2 หลักการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.....56

2.5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบนโยบายเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 57
2.5.4 แนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 57
2.6 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 62
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 65
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย 76
3.1 กรอบแนวคิดการวิจัย 77
3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย 77
3.2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variables) 77
3.2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) 78
3.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 79
3.3.1 ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 79
3.3.2 วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย 80
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา 82
3.5 การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ 92
3.5.1 การทดสอบหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Validity) 92
3.5.2 การทดสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability) 93
3.6 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 94
3.6.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) 94
3.6.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) 94
3.7 การจัดทำข้อมูลและวิเคราะห์ผล 94
3.8 บทสรุป 97
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 98
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล 98

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 138
5.1 สรุปผลการวิจัย 139
5.1.1 ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามด้านข้อมูลส่วนบุคคล 139
5.1.2 การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 140
5.1.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 142
5.1.4 ผลการทดสอบสมมุติฐาน 143
5.2 อภิปรายผล 144
5.2.1 การอภิปรายผลการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 144
5.2.2 การอภิปรายการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 146
5.2.3 การอภิปรายตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 147
5.2.4 การอภิปรายตัวแปรของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 148
5.2.5 การอภิปรายตัวแปรของการรับรู้ผลกระทบเชิงลบที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 149

5.2.6 การอภิปรายตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ....150

5.2.7 การอภิปรายตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ....153

5.2.8 การอภิปรายแนวทางการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ....155

5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย....156

5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย....156

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป....158

บรรณานุกรม....160

ภาคผนวก....174

ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ และหนังสือขอความอนุเคราะห์สัมภาษณ์....175

ภาคผนวก ข ผลการตรวจสอบความตรง....182

ภาคผนวก ค ผลความเที่ยงเชิงเนื้อหา....189

ภาคผนวก ง แบบสอบถามสำหรับการวิจัย....191

ภาคผนวก จ เอกสารตอบรับการตีพิมพ์วารสาร....200

ประวัติผู้เขียน....202

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1.1 ตารางงานวิจัยต่างประเทศ 5
ตารางที่ 1.2 ตารางงานวิจัยไทย 7
ตารางที่ 2.1 ตารางสกัดตัวแปรการรับรู้ต่อการมีส่วนร่วมและการสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยว 22
ตารางที่ 2.2 ตารางตัวอย่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจ, ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม 30
ตารางที่ 2.3 ตารางปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว 32
ตารางที่ 2.4 รายชื่อหมู่บ้านในตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 62
ตารางที่ 2.5 ตารางปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว 65
ตารางที่ 2.6 ตารางเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีการมีส่วนร่วมของชุมชน 70
ตารางที่ 3.1 ตารางนำเสนอตัวแปรเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบเชิงบวก 78
ตารางที่ 3.2 ตารางนำเสนอตัวแปรเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบเชิงลบ 78
ตารางที่ 3.3 ตารางนำเสนอตัวแปรการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 79
ตารางที่ 3.4 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามจำนวนหมู่บ้าน 80
ตารางที่ 3.5 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการรับรู้ความผูกพันของชุมชน 83
ตารางที่ 3.6 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการรับรู้ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม 83
ตารางที่ 3.7 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว 83
ตารางที่ 3.8 การแปลความหมายจากค่าเฉลี่ยของการความผูกพันต่อชุมชน 84
ตารางที่ 3.9 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม 85
ตารางที่ 3.10 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม 85
ตารางที่ 3.11 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 86

ตารางที่ 3.12 ตารางตัวชี้วัดแบบสอบถาม.....87
ตารางที่ 3.13 สรุประเบียบวิธีวิจัย.....96
ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนในชุมชนที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน.....99
ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการในภาพรวมและ รายด้าน 101
ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านเศรษฐกิจ 102
ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านสังคมและวัฒนธรรม 103
ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านสิ่งแวดล้อม.....104
ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการในภาพรวม 105
ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านเศรษฐกิจ 105
ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านสังคมและวัฒนธรรม 106
ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านสิ่งแวดล้อม.....107

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในภาพรวม 108
ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านส่วนร่วมในการตัดสินใจ.....108
ตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านส่วนร่วมในการดำเนินงาน.....109
ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์.....110
ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านส่วนร่วมในการประเมินผล 111
ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในภาพรวม 112
ตารางที่ 4.16 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านความผูกพันของชุมชน.....113
ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม.....114
ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว.....115

ตารางที่ 4.19 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 116
ตารางที่ 4.20 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 117
ตารางที่ 4.21 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 119
ตารางที่ 4.22 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 120
ตารางที่ 4.23 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression) ของตัวแปรเพื่อพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ....121
ตารางที่ 4.24 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรในสมการพยากรณ์ปัจจัย ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 122
ตารางที่ 4.25 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression) ของตัวแปรเพื่อพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ....124
ตารางที่ 4.26 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรในสมการพยากรณ์ปัจจัย ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 125
ตารางที่ 4.27 ทรรศนะของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ....131

ตารางที่ 4.28 ทรรศนะของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ.....135

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 2.1 Tourism Area Cycle of Evolution 20
ภาพที่ 2.2 ภาพแสดงวงจรการมีส่วนร่วมของ Cohen and Uphoff 46
ภาพที่ 2.3 ภาพแสดงขั้นบันได 8 ขั้นของการมีส่วนร่วมของ Arnstein 47
ภาพที่ 2.4 แผนที่ตั้งตำบลบางน้ำผึ้ง 63
ภาพที่ 3.1 กรอบแนวคิดการวิจัย 77

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังคงเป็นแหล่งนำรายได้มหาศาลเข้าสู่ประเทศ ผู้คนจากหลากหลายประเทศทั่วโลกหลั่งไหลเข้ามายังประเทศไทย สัมผัสถึงวัฒนธรรมอันน่าตระการตา อาหารที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยวัตถุดิบหลากหลายชนิด รวมไปถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่พรั่งพร้อมให้นักท่องเที่ยวได้เลือกสรร และในปี 2563 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังคงได้รับความไว้วางใจให้เป็นฟันเฟืองหลักในการกระตุ้นเศรษฐกิจและนำรายได้เข้าสู่ประเทศ โดยตัวรายได้ทางการท่องเที่ยวรวมให้เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 จากปี 2562 ตามวิสัยทัศน์ของ ททท. ที่ต้องการส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยม ดังนี้ 1. สร้างความเชื่อมั่นในคุณค่าของแบรนด์ประเทศไทย โดยผลักดันการส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบ Responsible Tourism อย่างเป็นรูปธรรมในทุกมิติของการดำเนินงานและการสื่อสาร 2. นำเสนอสินค้าและบริการที่สามารถชูเอกลักษณ์ของประเทศไทยแสดงถึงความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมตลอดจนสินค้าที่กระตุ้นและเพิ่มการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว 3. ขยายตลาดกลุ่มลูกค้าคุณภาพปรับสมดุลตลาดกลุ่มเป้าหมายดึงกลุ่มคนไทยที่นิยมท่องเที่ยวในต่างประเทศให้หันมาท่องเที่ยวในประเทศ (ยุทธศักดิ์ สุภสร, 2562) ซึ่งได้ดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวสอดคล้องไปกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 และแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 2

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 เป็นแผนที่ถูกจัดทำขึ้นเพื่อแก้ปัญหาด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยผ่านสถานการณ์โลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว รวมไปถึงการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจที่มีความเข้มข้นมากขึ้น ซึ่งเป็นการท้าทายประเทศไทยเป็นอย่างมากในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคต่างๆที่สามารถทำให้ประเทศไม่สามารถพัฒนาไปได้อย่างราบรื่น อาทิ เช่น การขาดคุณภาพของแรงงานขั้นต่ำ ทั้งด้านทักษะความรู้ รวมไปถึงทัศนคติ การพัฒนาทางด้านองค์ความรู้ในด้านต่างๆ ที่จำเป็นต้องมีการวิจัยและการพัฒนาควบคู่ไปกับการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีปัญหาคอร์รัปชั่น การบริหารงานของภาครัฐยังขาดประสิทธิภาพ ปัญหาสังคมผู้สูงอายุ และปัญหาการร่อยหรอและเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ

ซึ่งการแก้ปัญหาเหล่านี้ไปจนถึงปัญหาอื่นๆนั้นมีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนโดยเฉพาะจากภาคประชาชน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์สูงสุด เน้นการกระจายอำนาจไปยังท้องถิ่นมากขึ้นเพื่อให้ง่ายต่อการเข้าถึงภาคประชาชน เพิ่มขีดความสามารถของวิสาหกิจชุมชนเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนและเพื่อรองรับการพัฒนาของพื้นที่ในอนาคต จึงเป็นเหตุผลที่ได้มีการสอดแทรกการมีการส่วนร่วมของประชาชนลงไปในแผนการพัฒนาเพื่อเน้นย้ำถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ในด้านของการท่องเที่ยวมุ่งเน้นร่วมมือกับประเทศในภูมิภาคอาเซียนเพื่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวร่วมกัน เน้นในด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเพื่อให้ประชาชนในแต่ละพื้นที่เกิดความภาคภูมิใจในพื้นที่ของตนเอง ก่อให้เกิดการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของตนเองให้คงอยู่สืบไป (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติสำนักนายกรัฐมนตรี., 2563)

แผนการพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 2 จัดทำขึ้นโดยคำนึงถึงบริบทของการท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นหลัก ผ่านการท่องเที่ยวที่มีหลากหลายรูปแบบ และปัจจัยภายนอกอื่นๆที่เข้ามาส่งเสริมให้การท่องเที่ยวในประเทศไทยได้ก้าวไปข้างหน้า ซึ่งแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 2 นั้นได้มีการมุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยส่งเสริมความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ฟื้นฟูอนุรักษ์ธรรมชาติ รวมถึงการปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้แก่ประชาชน ส่งเสริมวัฒนธรรมให้ยั่งยืน ผ่านการเชิดชูและอนุรักษ์ไว้ซึ่งวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและคุณค่าดั้งเดิมของแต่ละพื้นที่นั้นๆ ในส่วนของยุทธศาสตร์ที่ส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยวและสนับสนุนให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว ให้มีการกระทำที่มีลักษณะร่วมกัน เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อก่อให้เกิดอำนาจในการต่อรอง ซึ่งได้มีการส่งเสริมความร่วมมือทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนในการพัฒนาการสร้างความร่วมมือในการพัฒนาบุคลากร สร้างแรงจูงใจผู้ประกอบการให้พัฒนาบุคลากรที่มีคุณภาพเข้าสู่ตลาด รวมไปถึงส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการท่องเที่ยว มีความรู้สึกในการร่วมเป็นเจ้าของและมีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในขั้นตอนของการปฏิบัติ ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจในด้านการท่องเที่ยวและการบริการของพื้นที่ตนเอง สร้างความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อเปิดโอกาสให้เกิดการมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวรวมถึงตัวสินค้าและบริการในชุมชนของตนเอง (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2563) เมื่อเกิดกระบวนการๆมีส่วนร่วมของประชาชนสามารถก่อให้เกิดความเข้าใจในหมู่ประชาชนต่อตัวภาครัฐ ทั้งในขั้นตอนการปฏิบัติงานและกระบวนการการตัดสินใจ ลดความขัดแย้งและความไม่เข้าใจที่อาจจะเกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงาน เมื่อประชาชนได้เข้าสู่กระบวนการการมีส่วนร่วมจะทำให้ประชาชนรู้สึกว่าเป็นเจ้าของสิ่งนั้น เกิดความกระตือรือร้นในกระบวนการขั้นตอนอื่นๆตามมา ทำให้เกิดเรียนรู้กระบวนการทำงานร่วมกัน

ระหว่างประชาชนและภาครัฐเพื่อการทำงานและได้ผลงานที่มีประสิทธิภาพในอนาคต (เรณุมาศ รักษาแก้ว, 2559)

การท่องเที่ยวมีส่วนสำคัญต่อเศรษฐกิจภายในประเทศในหลายส่วนของโลก ถือเป็นอุตสาหกรรมส่งออก แม้ว่าผู้บริโภคจะต้องมาถึงจุดหมายปลายทางเพื่อการบริโภคก็ตาม (Law, 1992; Debbage and Daniels, 1998 อ้างถึงใน (Ramseook-Munhurran & Naidoo, 2011)) การศึกษาการรับรู้ของผู้อยู่อาศัยที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ดำเนินการในประเทศที่พัฒนาแล้วเช่น อเมริกาเหนือออสเตรเลียนิวซีแลนด์และสหราชอาณาจักร (Gursoy et al., 2009; Gursoy et al., 2002; Jurowski et al., 1997; Sharma & Dyer, 2012)อย่างไรก็ตามมีการศึกษาเพียงไม่กี่เรื่องในประเทศกำลังพัฒนา (Jaafar et al., 2015; Ko & Stewart, 2002; Tosun, 2002) ซึ่งชุมชนท้องถิ่นใช้การท่องเที่ยวเป็นการส่งออกเพื่อดึงดูดการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศและบรรลุเป้าหมายทางเศรษฐกิจอื่น ๆ เช่นการสร้างความมั่งคั่ง การสร้างงานและการปรับปรุงมาตรฐานความเป็นอยู่ นักท่องเที่ยวอาจมีส่วนร่วมโดยตรงหรือโดยอ้อมกับชุมชนท้องถิ่น วรรณกรรมได้เปิดเผยการศึกษาจำนวนมากเกี่ยวกับการรับรู้ของชุมชนของเจ้าภาพเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวและระบุการรับรู้ของชุมชนเจ้าบ้านใน 3 มิติ ได้แก่ เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม, สิ่งแวดล้อม (Canizares et al., 2014; Dyer, Gursoy, et al., 2007; King et al., 1993) ความรู้เกี่ยวกับการรับรู้ของผู้อยู่อาศัยมีความเกี่ยวข้องกับทั้งความเป็นอยู่ของชุมชนในท้องถิ่น และมีส่วนเกี่ยวข้องการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Andereck et al., 2007; Deery et al., 2012) Byrd and Gustke (2004) พบว่าการรับรู้ผลกระทบเป็นหนึ่งในตัวหลักสำหรับการสนับสนุนผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนของตน ดังนั้นความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับทัศนคติและความสนใจของชุมชนท้องถิ่นจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความเข้าใจทัศนคติและการรับรู้ของชุมชนและการรับรู้เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวจะเป็นความรู้ที่มีค่าสำหรับผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจ โดยชุมชนเป็นภาคีที่สำคัญที่สุดเนื่องจากเป็นผู้ที่จะได้รับผลกระทบมากที่สุดทั้งในทางบวกหรือทางลบจากการวางแผนและพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งผลของการพัฒนาการท่องเที่ยวจะแตกต่างกันไปในสังคมต่างๆ (Eshliki & Kaboudi, 2012) ยิ่งไปกว่านั้นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้และทัศนคติของประชาขนตลอดจนลักษณะและขอบเขตของผลกระทบนั้นน่าจะแตกต่างกันไปในแต่ละชุมชน โครงสร้างทางสังคมของชุมชนมีผลสำคัญต่อความสามารถในการซึมซับบรรทัดฐานและค่านิยมต่างๆที่นักท่องเที่ยวนำเสนอในเชิงบวก (Mansfeld, 1992 อ้างถึงใน (Eshliki & Kaboudi, 2012))

ชุมชนบางน้ำผึ้งเป็นแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรปราการที่มีอายุตามประวัติศาสตร์ไม่ต่ำกว่า 200 ปี เป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของบางกะเจ้า หรือกระเพาะหมู ถือว่าเป็นที่พื้นที่สีเขียวที่ใหญ่ที่สุดที่อยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร โดยทางชุมชนบางน้ำผึ้งเป็นชุมชนที่โดดเด่นในด้านการท่องเที่ยววิถีชุมชน

เป็นอย่างมาก มีภูมิปัญญาท้องถิ่นให้นักท่องเที่ยวได้เข้ามาเยี่ยมชม อาทิเช่น ศูนย์บริการและถ่ายทอดเทคโนโลยีทางการเกษตร หมู่บ้านโอท็อป และบ้านธูปหอมสมุนไพร เป็นต้น มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในชุมชนควบคู่กับการอนุรักษ์วิถีชีวิตและภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งมีเป้าหมายร่วมกันคือ การพัฒนาความเป็นอยู่ของคนในชุมชนให้ดียิ่งขึ้น (สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรปราการ, 2563) ซึ่งวิธีการดำเนินกิจกรรมท่องเที่ยวของชุมชนบางน้ำผึ้งสอดคล้องกับแนวคิดของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งทางชุมชนได้มีการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนทั้ง 3 มิติ ทั้งในมิติการพัฒนาสังคม ที่ส่งผลให้คนในชุมชนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น คนในชุมชนมีความรู้ และสามารถถ่ายทอดความรู้ความสามารถให้แก่ผู้อื่นได้ สอดคล้องไปกับมิติการพัฒนาทางเศรษฐกิจ มีการกระจายรายได้ไปสู่คนในชุมขน ส่งผลให้คนในชุมชนเติบโตอย่างมีคุณภาพ มิติการพัฒนาสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน ได้มีการดำเนินกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากอยู่ในบริเวณพื้นที่สีเขียวที่ใหญ่ที่สุดที่ใกล้กรุงเทพ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2563)

เมื่อปี 2562 ได้มีการจัดทำโครงการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวปอดใกล้กรุง เชิงอนุรักษ์บนพื้นที่สีเขียว คุ้งบางกระเจ้า อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งเป็นการประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ทั้ง 6 ตำบลของพื้นที่คุ้งบางกระเจ้า หนึ่งในนั้นคือตำบลบางน้ำผึ้งที่ทางผู้วิจัยจะทำการศึกษา โดยจุดประสงค์ของโครงการจัดทำขึ้นเพื่อจุดประกายการท่องเที่ยวให้เกิดขึ้นเป็นแหล่งเครือข่ายเชื่อมโยงทั้ง 6 ตำบลเข้าด้วยกัน เพื่อประชาสัมพันธ์และส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามามากขึ้น ส่งผลให้เกิดการกระจายรายได้เข้าสู่ประชาชนในท้องถิ่น โดยให้ทุกภาคส่วนร่วมกันพัฒนายกระดับ ปลูกฝัง ให้ชุมชนท้องถิ่นของอำเภอพระประแดง รองรับนักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวจากวิถีชุมชนสู่ตลาดในประเทศและต่างประเทศอย่างยั่งยืน นอกจากโครงการนี้ที่ถูกจัดทำขึ้นเมื่อกลางปีที่แล้ว ยังมีโครงการในปีก่อนๆอีกมากมายที่ถูกจัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่บางน้ำผึ้ง การจัดทำโครงการเอส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่แสดงให้เห็นว่าการท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อตัวชุมชนในพื้นที่เป็นอย่างมาก การท่องเที่ยวมีส่วนที่ทำให้ชุมชนมีการพัฒนาไปข้างหน้าพร้อมทั้งยกระดับประชาชนในชุมชนให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น (Rala News, 2562) แต่ในปี 2563 นั้นเนื่องจากมีการระบาดของเชื้อโควิด-19 ส่งผลให้นักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในบางน้ำผึ้งน้อยลงอย่างชัดเจน ซึ่งทางตัวชุมชนเองนั้นก็ได้มีการหยุดจำหน่ายสินค้ารวมถึงการให้บริการทางการท่องเที่ยวในช่วงนั้น ต่อมาหลังจากมีการคลายล็อค โดยมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากหลั่งไหลเข้ามาท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามทางตลาดน้ำบางน้ำผึ้งได้มีการวางมาตรการป้องกันโรคอย่างเข้มงวด โดยมีเจ้าหน้าที่ตามจุดเข้าออกตลาดทุกจุด โดยมีการคัดกรองวัดไข้ มีเจลล้างมือให้กับทุกคนที่เข้ามาในตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง หากใครไม่สวมหน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้า จะมีหน้ากากแจกให้ รวมทั้งร้านค้าต่างๆได้ทำแนวกั้นพลาสติกไว้ทุกร้าน เว้นระยะหน้าร้านระหว่างแม่ค้ากับนักท่องเที่ยว พร้อม

ให้ผู้ขายสินค้าดูแลในเรื่องความสะอาดด้วย (โพสต์ทูเดย์, 2563) จะเห็นได้ว่าทางชุมชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในชุมชนได้มีการเตรียมพร้อมในการรับมือกับสถานการณ์ที่ไม่ปกติเป็นอย่างดี แต่เนื่องจากตัวชุมชนนั้นจำเป็นต้องมีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง จำเป็นอย่างมากที่คนในชุมชนทุกภาคส่วนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อช่วยกันขับเคลื่อนให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวในตัวชุมชน ซึ่งจะส่งผลดีต่อประชาชนในชุมชนเองรวมไปถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในชุมชน

ในส่วนของการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีงานวิจัยมากมายทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้หรือทัศนคติด้านผลกระทบจากการท่องเที่ยว, การรับรู้หรือทัศนคติด้านผลกระทบจากการท่องเที่ยว, การมีส่วนร่วมของชุมชน, การสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว, การพัฒนาการท่องเที่ยว, การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และหัวข้ออื่นๆที่เกี่ยวข้อง โดยจำแนกเป็นหัวข้อ 6 หัวดังในตารางที่ 1 จากงานวิจัย 22 งาน ดังนี้ 1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้หรือทัศนคติด้านผลกระทบจากการท่องเที่ยว 2) การรับรู้หรือทัศนคติด้านผลกระทบจากการท่องเที่ยว 3) การมีส่วนร่วมของชุมชน 4) การสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว 5) การพัฒนาการท่องเที่ยว 6) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Alim, 2019; Canizares et al., 2014; Choi, 2013; Eshliki & Kaboudi, 2012; Frieta & Badurina, 2019; Garcia et al., 2014; Hanafiah et al., 2013; Hsu et al., 2019; Liu & Li, 2018; Nicholas et al., 2009; R. Nunkoo & H. Ramkissoon, 2010; R. Nunkoo & H Ramkissoon, 2010; Nunkoo et al., 2009; Pavlic et al., 2019; Ramseook-Munhurran & Naidoo, 2011; Rasoolimanesh et al., 2015; Rasoolimanesh et al., 2017; Rua, 2020; Stylidis et al., 2014; Untong et al., 2010; Wang & Yamamoto, 2009; Yu et al., 2018; Yu et al., 2017)

ตารางที่ 1.1 ตารางงานวิจัยต่างประเทศ

ลำดับที่	ปี	ชื่อผู้วิจัย	หัวข้อวิจัย					
			1	2	3	4	5	6
1	2009	Wang & Yamamoto		✓				
2	2020	Rua		✓				✓
3	2019	Hsu, Chen & Yang		✓		✓		✓
4	2018	Yu, Cole & Chancellor		✓		✓	✓	
5	2013	Hanafiah, Jamaluddin & Zulkifly		✓		✓	✓	
6	2011	Ramseook-Munhurran & Naidoo		✓				
7	2019	Pavlic, Puh & Miskovic		✓				
8	2014	Canizares, Tabales & Garcia		✓			✓	

ลำดับที่	ปี	ชื่อผู้วิจัย	หัวข้อวิจัย					
			1	2	3	4	5	6
9	2012	Eshliki & Kaboudi		✓	✓			
10	2017	Yu, Huang, Yeh & Chao		✓			✓	
11	2014	Stylidis, Biran, Sit & Szivas		✓		✓	✓	
12	2018	Liu & Li		✓			✓	
13	2017	Rasoolimanesh, Ringle, Jaafar & amayah		✓	✓	✓	✓	
14	2013	Choi		✓		✓	✓	
15	2009	Nicholas, Thapa & Ku	✓					
16	2010	Nunkoo & Ramkissoon	✓	✓				
17	2019	Alim		✓	✓	✓	✓	
18	2015	Rasoolimanesh, Jaafar, Kock & Ramayah	✓	✓		✓		
19	2010	Untong, Kaosa-ard, Ramos, Sankakorn & Rey-Maquieira		✓		✓		
20	2009	Nunkoo, Ramkissoon, Gursoy & Chi	✓	✓		✓		
21	2014	Garcia, Vazquez & Macias		✓				
22	2019	Frieta & Badurina		✓		✓		

ในส่วนงานวิจัยภายในประเทศมีหลากหลายงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้หรือทัศนคติด้านผลกระทบจากการท่องเที่ยว, การมีส่วนร่วมของชุมชน, การสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว, การพัฒนาการท่องเที่ยว, การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และหัวข้ออื่นๆที่เกี่ยวข้อง ดังในตาราง 2 ในบริบทของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นได้มีงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว, ชุมชน หรือสถานที่อื่นๆที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนในหลาย ๆพื้นที่ ได้แก่ งานวิจัยของ (นิตยา งามยิ่งยง & ละเอียด ศิลาน้อย, 2560; สุถี เสริฐศรี, 2557) ในด้านกระบวนการการมีส่วนร่วมในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มีงานวิจัยที่ทำการศึกษาในบริบทนี้อยู่เป็นจำนวนมาก เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการการมีส่วนร่วมเป็นอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ (กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา, 2555; ณรงค์ ขูรูรักษ์ et al., 2553; เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ & เสรี วงษ์มณฑา, 2558) แต่ในบริบทของรับรู้หรือทัศนคติด้านผลกระทบจากการท่องเที่ยวในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนั้น มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับรับรู้หรือทัศนคติด้านผลกระทบจากการท่องเที่ยวในจำนวนที่น้อยกว่า 2 บริบทแรก ได้แก่ (Chomputima et al., 2018; Jansri, 2019)

ตารางที่ 1.2 ตารางงานวิจัยไทย

ลำดับที่	ปี	ผู้จัดทำ	หัวข้อวิจัย
1	2553	ณรงค์ บูรูรักษ์, สิทธิศักดิ์ คำผา, สมสงวน ปัสสาโก และ รังสรรค์ สิงหเลิศ	การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานไดโนเสาร์ของประชาชนในตำบลโนนบุรี อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์
2	2555	กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา	การมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี
3	2557	สุถี เสริฐศรี	แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนคลองโคน สมุทรสงคราม
4	2558	เสาวคนธ์ เหมืองทองคำ และ ดร. เสรี วงษ์มณฑา	การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน : กรณีศึกษาอำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
5	2560	นิตยา งามยิ่งยง และ ละเอียด ศิลาน้อย	แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบริเวณริมฝั่งคลองดำเนินสะดวก ในจังสมุทรสาครและจังหวัดราชบุรี
6	2019	Wilawan Jansri	Perception of Residents, Community Participation and Support for Tourism Development in the Old Town Muang Songkhla, Thailand
7	2018	Thippawan Chomputima Parameth Voraseyanont Kittipat Preedatham and Sanon Anantanond	Residents' Attitude towards Tourism Impacts and Their Participation on Sustainable Tourism Development: A Case in Chiang Rai Elephant Camp, Muang Chiang Rai District, Chiang Rai Province, Thailand

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยศึกษามานั้น มีงานวิจัยส่วนน้อยที่ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้หรือทัศนคติด้านผลกระทบจากการท่องเที่ยว, การรับรู้หรือทัศนคติด้านผลกระทบจากการท่องเที่ยว, การมีส่วนร่วมของชุมชน, การสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว, การพัฒนาการท่องเที่ยว, การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศไทย ซึ่งในต่างประเทศได้ทำการวิจัยไว้อย่างหลากหลาย จึงเป็นโอกาสที่ผู้วิจัยจะทำวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบทางการการท่องเที่ยวต่อการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อยกระดับองค์ความรู้ ความตระหนักรู้ จิตสำนึก และคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน ให้เล็งเห็นถึงความสำคัญและไม่ละเลยสิ่งที่พวกเขามีอยู่ ประกอบกับการดึงเยาวชนคนรุ่นใหม่ภายในชุมชนให้เข้ามามีบทบาทในการจัดการการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนของพวกเขา รวมไปถึงการปัจจัยการรับรู้และการรับรู้ผลกระทบทั้ง 3 ด้านจากการท่องเที่ยวนั้นมีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ทั้งนั้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ ช่วยให้ประชาชนในชุมชนสามารถให้ความรู้และความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวได้ ก่อให้เกิดความสามัคคี คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของคนในชุมชน และการท่องเที่ยวในชุมชนที่พัฒนาดียิ่งๆขึ้นไปในอนาคต

1.2 ความสำคัญของปัญหา

ตัวชุมชนบางน้ำผึ้งมียุทธศาสตร์การพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้งที่นอกจากจะมุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมการท่องเที่ยวรวมไปถึงฟื้นฟูวัฒนธรรมและประเพณี สร้างจิตสำนึกให้คนในชุมชนตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อมในชุมชนและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ อีกทั้งยังส่งเสริมในด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น เพื่อเสริมสร้างสังคมให้น่าอยู่ และส่งเสริมในด้านการมีส่วนร่วมของประชาขนในการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพัฒนาสอดคล้องไปกับยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการที่มุ่งเน้นไปในทิศทางเดียวกัน สร้างความเข้มแข็งให้กับภาคประชาชนเพื่อส่งเสริมให้มีบทบาทร่วมกันในการพัฒนาเมือง ส่งเสริมให้มีความพร้อมเตรียมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ผ่านจากภาคการศึกษา ภาคการท่องเที่ยว รวมถึงตัวชุมชน จากที่กล่าวมานั้นยังคงมีปัญหาภายในชุมชนบางน้ำผึ้งเองที่ส่งผลโดยตรงต่อการบริหารจัดการพื้นที่ นั่นคือคนในชุมชนยังไม่ทราบถึงบทบาทหน้าที่ของตัวเองเท่าที่ควร ส่งผลให้บทบาทการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนนั้นน้อยลงไปด้วย ในด้านการท่องเที่ยวมีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากคนในชุมชนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันเพื่อตอบสนองความต้องการของทุกคนในชุมชนและเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อตัวชุมชนและคนในชุมชนเป็นหลัก (องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง, 2563b) นอกจากนี้ยังมีปัญหาทางกายภาพด้าน

อื่นๆ อาทิเช่น ปัญหาขยะที่รุกล้ำเข้ามาในพื้นที่จากทางน้ำ โดยเฉพาะพื้นที่คุ้งบางกระเจ้าที่ประสบปัญหาขยะลอยน้ำหนาแน่น ซึ่งขยะเหล่านี้จะไหลลงสู่ทะเลส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตและระบบนิเวศในน้ำเป็นอย่างมาก ซึ่งสาเหตุหลักของการเกิดปัญหานี้เกิดมาจากเรือโยง จากพื้นที่บนบกที่ไหลลงสู่พื้นที่น้ำ หรือแม้กระทั่งเกิดจากตัวชุมชนเองที่เกิดความละเลยในการรักษาสิ่งแวดล้อม ทิ้งขยะลงสู่น้ำโดยขาดความตระหนักถึงปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม (สำนักข่าวกรมประชาสัมพันธ์, 2562) เพื่อส่งเสริมให้มีเกิดกระบวนการการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ คนในชุมชนต้องเล็งเห็นถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ว่ามีอย่างไรบ้าง ส่งผลต่อดีคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชนอย่างไร นอกจากช่วยให้คนในชุมชนมีอาชีพมีรายได้ที่หล่อเลี้ยงครอบครัวได้ ยังมีข้อดีอื่นๆที่สามารถเห็นเป็นรูปธรรมชัดเจนได้ผ่านการบริหารการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน มีรายได้ที่มาจากนักท่องเที่ยวที่สามารถนำมาหมุนเวียนในชุมชนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนรวมไปถึงคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนให้ดียิ่งขึ้น สร้างรากฐานที่มั่นคงมากยิ่งขึ้นในด้านการประกอบอาชีพ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนการสร้างจิตสำนึกที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยวและคนในชุมชนด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ตระหนักและเห็นคุณค่าของทรัพยากรที่ได้ใช้ไป นำมาให้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดโดยไม่เบียดเบียนธรรมชาติ จะเห็นได้ว่าการจัดการการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนส่งผลดีต่อแหล่งท่องเที่ยวในระยะยาว ถ้าปราศจากความร่วมมือจากคนในชุมชนแหล่งท่องเที่ยวที่ดี งดงามสะอาดตา ก็จะไม่ถือกำเนิดขึ้น (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2563) และเพื่อส่งเสริมให้มีกระบวนการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ การรับรู้ผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยวมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพื่อบ่งบอกถึงความรู้และสาเหตุที่ประชาชนในพื้นที่ตัดสินใจที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ของพวกเขา โดยความแตกต่างระหว่างทรัพยากรและระดับการพัฒนาของแต่ละสถานที่ รวมถึงขนาดที่แตกต่างกันของแต่ละพื้นที่หมายความว่าผลกระทบจากการพัฒนาและการมีส่วนร่วมในท้องถิ่นก็แตกต่างกันไปตามแต่ละสถานที่ ขึ้นอยู่กับลักษณะของแต่ละสถานที่กิจกรรมที่พัฒนาขึ้นที่นั่นและพฤติกรรมของผู้อยู่อาศัยและนักท่องเที่ยวเช่นกัน (Butler, 1980; Akarapong, 2005; van der Duim & Caalders 2002 อ้างถึงใน (Ribeiro et al., 2013)) นอกจากนั้นผลการศึกษายังสามารถใช้เป็นแนวทางในการดำเนินนโยบายเพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นเหมาะสมกับความต้องการของท้องถิ่นมากขึ้น และช่วยป้องกันความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นกับชาวท้องถิ่นจากการพัฒนาดังกล่าวในอนาคต (Untong et al., 2010) ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาที่ได้พิสูจน์ชัดเจนว่าความแตกต่างในระดับการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวมีอิทธิพลต่อศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยวและผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีต่อการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นแตกต่างกัน อย่างไรก็ตามการพัฒนาอย่างยั่งยืนจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ

หรือเอกชนหรือประชาชนในพื้นที่ต้องร่วมมือกันเพื่อมีส่วนร่วมและ / หรือสนับสนุนการพัฒนา การวางแผนหรือการดำเนินนโยบายต้องได้รับการกำหนดหรือตัดสินใจร่วมกันโดยบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดสำหรับชุมชนท้องถิ่นโดยเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด เพียงเท่านี้ก็จะนำไปสู่ความยั่งยืนของการพัฒนาท้องถิ่น (Untong et al., 2010)

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.3.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.3.3 เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.4 สมมติฐานของการวิจัย

1.4.1 ความผูกพันของชุมชนมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.4.2 ความผูกพันของชุมชนมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.4.3 ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.4.4 ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.4.5 การพึ่งพาทางเศรษฐกิจมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.4.6 การพึ่งพาทางเศรษฐกิจมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.4.7 การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกมีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.4.8 การรับรู้ผลกระทบเชิงลบมีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1) ภาครัฐ

สามารถนำข้อมูลตรงนี้ไปเพื่อใช้ในการเรียนรู้ในเรื่องการรับรู้ผลกระทบที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวของประชาชนในพื้นที่ ได้รู้ว่าผลกระทบด้านไหนที่จะสามารถดึงประชาชนให้เข้ามามีส่วนร่วมต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่มากที่สุด ซึ่งสามารถนำไปปรับใช้ในการสร้างนโยบายเพื่อดึงประชาชนให้เข้ามามีส่วนร่วมให้มากที่สุด รวมถึงได้รู้ว่าผลกระทบทั้งเชิงบวกและเชิงลบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวทั้ง 3 ด้านนั้นด้านไหนมีอิทธิพลต่อประชาชนในพื้นที่มากที่สุด การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านไหนน้อยต้องมีการดำเนินการกำหนดนโยบายเพื่อเพิ่มการรับรู้ของประชาชนในพื้นที่ให้มากขึ้น การรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านไหนมากต้องมีการดำเนินการเพื่อลดการรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านนั้นลง

2) ภาคเอกชน

สามารถนำข้อมูลตรงนี้ไปเพื่อใช้ในการเรียนรู้ในเรื่องการรับรู้ผลกระทบที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวของประชาชนในพื้นที่ เพื่อเอื้อประโยชน์ให้ได้มากที่สุดแก่ประชาชนในพื้นที่ รวมถึงตัวของภาคเอกชนเองเมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าไปลงทุนในพื้นที่ ได้รู้ว่าประชาชนในพื้นที่นั้นรับรู้ผลกระทบทั้งเชิงบวกและเชิงลบในด้านไหนมากที่สุด ภาคเอกชนต้องทำอย่างไรที่จะไม่เพิ่มผลกระทบในเชิงลบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวให้แก่ประชาชน

3) ภาคการศึกษา

ได้รับข้อมูลเพิ่มเติมในเรื่องของการมีส่วนร่วมของชุมชนอันเกิดจากการรับรู้ผลกระทบทั้งเชิงบวกและเชิงลบที่เกิดการจากพัฒนาการท่องเที่ยว สามารถนำไปศึกษาให้ลึกขึ้นหรือเพิ่มเติมเนื่องจาก

ในแต่ละพื้นที่อาจเกิดการรับรู้ที่ไม่เหมือนกัน อาจนำงานวิจัยนี้ไปเป็นต้นแบบในการปรับใช้เพื่อศึกษาในบริบทอื่นหรือพื้นที่อื่นๆต่อไปในอนาคต นอกจากนั้นยังเป็นตัวพิสูจน์ว่าการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้นมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประชาชน เป็นการเชิญชวนให้มาทำการศึกษาในพื้นที่อื่นๆต่อไป

4) ภาคชุมชน

ในบริบทของภาคชุมชนตัวชุมชนจะได้เรียนรู้ถึงคนในชุมชนว่ามีการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบจากการท่องเที่ยวมากน้อยแค่ไหน ควรทำอย่างไรเพื่อเพิ่มการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบให้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชนในชุมชน วิธีการดึงประชาชนในพื้นที่ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ ตัวประชาชนในชุมชนเองได้ทราบถึงผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ของพวก เกิดองค์ความรู้ที่เพิ่มขึ้นในตัวของประชาชนในชุมชนเอง ซึ่งส่งผลดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน

1.6 ขอบเขตของการศึกษา

1.6.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษาในครั้งนี้กำหนดพื้นที่บริเวณชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ กำหนดพื้นที่เป็นการท่องเที่ยวเชิงวิถีชุมชน สร้างกิจกรรมที่ไม่กระทบต่อสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติพร้อมกับอนุรักษ์ฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมไทยให้คงอยู่สืบไป เกิดการพัฒนาตัวชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง การรับรู้ผลกระทบต่อการมีส่วนร่วม และปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พร้อมทั้งหาแนวทางพัฒนากระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนให้เพิ่มขึ้นเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนภายในชุมชน

1.6.2 ขอบเขตด้านประชากร

ได้แก่ประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่บริเวณตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 4,946 คน การคำนวณกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการกำหนดขนาดตัวอย่างตามการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างคำนวณจากสูตรของ ทาโร ยามาเน่ Taro Yamane, 1967 อ้างถึงใน (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2549) ซึ่งผู้วิจัยมีจำนวนตัวแปรสังเกตจำนวน 14 ตัว ขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมและเพียงพอจึงควรมี 370 ตัวอย่าง และสมาชิกขององค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้งจำนวน 9 คน

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.7.1 การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกของการท่องเที่ยว หมายถึง การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกของการท่องเที่ยวของประชาชนในท้องถิ่นทั้งทางตรงและทางอ้อมจากผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมในเชิงบวกจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตน (Abdollahzadeh & Sharifzadeh, 2014; Blesic et al., 2014; Brida et al., 2016; Chuang, 2011; Lee, 2013; McGehee & Andereck, 2004; Park et al., 2015; Rasoolimanesh et al., 2015)

1.7.2 การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านเศรษฐกิจของการท่องเที่ยว หมายถึง การรับรู้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น เกิดการจ้างงาน เกิดการหมุนเวียนของเศรษฐกิจในชุมชน และยกระดับมาตรฐานการครองชีพ (Bujosa & Rossello, 2007; H.-S. Choi & E. Sirakaya, 2005; Choi & Sirakaya, 2006; Ko & Stewart, 2002; Meimand et al., 2017; Sanchez-Canizares et al., 2014)

1.7.3 การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านสังคมและวัฒนธรรมของการท่องเที่ยว หมายถึง การรับรู้ผลประโยชน์ทางสังคมและวัฒนธรรมที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เกิดการเรียนรู้วัฒนธรรมในท้องถิ่น (Andereck & Vogt, 2016; Deery et al., 2012; Kim, 2002; Meimand et al., 2017; Sanchez-Canizares et al., 2014; Tovar & Lockwood, 2008)

1.7.4 การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านสิ่งแวดล้อมของการท่องเที่ยว หมายถึง การรับรู้ผลประโยชน์ทางสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น เกิดการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในพื้นที่ เกิดการตระหนักในเรื่องของสิ่งแวดล้อม (Sanchez-Canizares et al., 2014; Sharpley, 2014)

1.7.5 การรับรู้ผลกระทบเชิงลบของการท่องเที่ยว หมายถึง การรับรู้ผลกระทบเชิงลบของการท่องเที่ยวของประชาชนในท้องถิ่นทั้งทางตรงและทางอ้อมจากผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมในเชิงลบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตน (Chuang, 2011; Gabriel Brida et al., 2011; Garcia et al., 2014; Jakpar et al., 2011; Latkova & Vogt, 2012; McGehee & Andereck, 2004; Muresan et al., 2016; Nunkoo & So, 2016)

1.7.6 การรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านเศรษฐกิจของการท่องเที่ยว หมายถึง การรับรู้ผลเสียทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น ค่าครองชีพเพิ่มขึ้น เกิดการขึ้นราคาของข้าวของเครื่องใช้ (Brunt & Courtney, 1999; Bujosa & Rossello, 2007; Latkova & Vogt, 2012; Sanchez-Canizares et al., 2014)

1.7.7 การรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านสังคมและวัฒนธรรมของการท่องเที่ยว หมายถึง การรับรู้ผลเสียทางสังคมและวัฒนธรรมที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น เกิดการก่ออาชญากรรม เกิดการเพิ่มขึ้นของยาเสพติด ความแออัดยัดเยียดของสิ่งอำนวยความสะดวก และการจราจรที่ติดขัดบนท้องถนน (Akama & Kieti, 2007; Brunt & Courtney, 1999; Deery et al., 2012; King et al., 1993; Ko & Stewart, 2002; Kousis, 1989; Latkova & Vogt, 2012; Matarrita-Cascante, 2010; Meimand et al., 2017; Tosun, 2002)

1.7.8 การรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านสิ่งแวดล้อมของการท่องเที่ยว หมายถึง การรับรู้ผลเสียทางสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น เกิดการเสื่อมโทรมของสถาพแวดล้อม เกิดความเสียหายของสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศ (H.-S. C. Choi & E. Sirakaya, 2005; Ko & Stewart, 2002; Sanchez-Canizares et al., 2014)

1.7.9 การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน หมายถึง การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง สมุทรปราการ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ส่วนร่วมในการตัดสินใจ ส่วนร่วมในการดำเนินงาน ส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ และส่วนร่วมในการประเมินผล (Cohen & Uphoff, 1980)

1.7.10 ความผูกพันของชุมชน หมายถึง เป็นลักษณะของแต่ละบุคคลที่สะท้อนถึงความผูกพันทางอารมณ์ของเขาหรือเธอกับสถานที่ นอกจากนี้ความผูกพันของชุมชนมีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึก อารมณ์และความรู้สึกเป็นเจ้าของชุมชนของคนในชุมชน (Nicholas et al., 2009) (Bowlby, 1969 อ้างถึงใน (Stylidis et al., 2014))

1.7.11 ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม หมายถึง ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงความตระหนักรู้ถึงผลกระทบของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน (Jurowski et al., 1997; Nicholas et al., 2009)

1.7.12 การพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว หมายถึง การที่ประชาชนที่มีธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวหรือทำงานด้านการท่องเที่ยว หรือได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการมีส่วนร่วมโดยตรงและโดยอ้อมในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว พวกเขาจะแสดงทัศนคติที่ดีต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Jurowski et al., 1997; McGehee & Andereck, 2004; Sirakaya et al., 2002) (Andereck et al., 2015 อ้างถึงใน(Rasoolimanesh et al., 2015)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้า เรื่อง แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้มีการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการมีส่วนร่วม

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2.5 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับชุมชนบางน้ำผึ้ง

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้

งานวิจัยก่อนหน้านี้ได้ทำการศึกษาความเชื่อมโยงระหว่างการรับรู้ของประชาชน การมีส่วนร่วมของชุมชน และการสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยใช้ทฤษฎีต่างๆเช่นทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (SET) (Byrd, 2007; Easterling, 2005; Jaafar et al., 2015; Nicholas et al., 2009) โดยทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคมเป็นทฤษฎีที่โดดเด่น เนื่องจากงานวิจัยของ Nunkoo et al. (2013) พบว่า มีการใช้ทฤษฎี Social Exchange Theory ในงานวิจัยต่างๆมากถึง 18.8 % ทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคมถูกนำไปประยุกต์ใช้ในหลากหลายงานวิจัยเพื่อทำความเข้าใจการรับรู้ผลกระทบของประชาชนที่มีต่อการสนับสนุน และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว (Gursoy et al., 2002; Ko & Stewart, 2002; Latkova & Vogt, 2012; Rasoolimanesh et al., 2015)

2.1.1 การรับรู้ผลกระทบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประชาชน

ในปัจจุบันมีหลักฐานงานวิจัยเพิ่มมากขึ้นที่กล่าวว่า พื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์ผลกระทบจากการท่องเที่ยวคือชุมชน เนื่องจากผลกระทบสูงสุดของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะเกิดขึ้นภายในชุมชน Tyrell and Toepper (1991 อ้างถึงใน (Abdool, 2002)) การบรรลุเป้าหมายของการสนับสนุนชุมชนที่ดีสำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีความเข้าใจว่าประชาชนในพื้นที่กำหนดทัศนคติต่อการท่องเที่ยวอย่างไร Ayers and Potter (1989 อ้างถึงใน (Abdool, 2002)) กล่าวว่า แม้ว่าทัศนคติและการรับรู้ต่อการเปลี่ยนแปลงของชุมชนจะเป็นเรื่องส่วนตัว แต่ก็ควรที่จะรับรู้และควรวัดได้ โดยทัศนคติและการรับรู้ของประชาชนและผู้นำที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงในชุมชน เชื่อกันว่ามีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดประเภทของการดำเนินการทางสังคมที่ดำเนินการในชุมชนและระดับการสนับสนุนหรือการต่อต้านการเปลี่ยนแปลง

นักวิจัยได้พยายามทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ของคนในชุมชนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และผลกระทบจากการสนับสนุนการพัฒนานักท่องเที่ยว รวมไปถึงความคิดเห็นและการสนับสนุนการท่องเที่ยว (R. Nunkoo & H Ramkissoon, 2010; Teye et al., 2002)งานวิจัยจำนวนมากบอกเป็นนัยว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวไม่เพียงก่อให้เกิดผลดี แต่ยังส่งผลเสียในระดับท้องถิ่นอีกด้วย (Ko & Stewart, 2002) ตลอดระยะเวลากว่าสามสิบปีของการศึกษาการรับรู้ของประชาชนเกี่ยวกับผลกระทบจากการท่องเที่ยว ได้มีการทำฉันทามติในการจัดกลุ่มผลกระทบจากการท่องเที่ยว รวมทั้งด้านบวกและด้านลบ ได้ดังต่อไปนี้ ผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม (Almeida-Garcia et al., 2015) ซึ่งสอดคล้องกับ Gursoy et al. (2002) ที่กล่าวว่า งานวิจัยส่วนใหญ่พบว่าประชาชนที่เป็นเจ้าของพื้นที่ได้รับอิทธิพลจากการรับรู้ผลกระทบของการท่องเที่ยวใน 3 ประเภท โดยแบ่งจากผลดีและผลเสีย ได้แก่ เศรษฐกิจ, สิ่งแวดล้อม และสังคม ซึ่งผลกระทบทางสังคมวัฒนธรรม, สิ่งแวดล้อม และเศรษฐกิจทั้งในเชิงบวกและเชิงลบมีความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด (Canizares et al., 2014) ซึ่งนักวิจัยจะศึกษาผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบในด้านเศรษฐกิจ, สังคมและวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมแยกกันหรือศึกษาแค่เพียงบางส่วนก็ย่อมได้ (Dyer, Aberdeen, et al., 2007) โดยประชาชนจะมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้นหากพวกเขารับรู้ถึงผลลัพธ์เชิงบวกจากความสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว (Allen et al., 1993) ผลกระทบหลายประการสามารถรวมเข้าด้วยกันในหมวดหมู่ต่างๆ โดยการสังเกตผลกระทบว่ามีความเกี่ยวข้องมากหรือน้อยต่อกัน ความสนใจของประชาชนแต่ละกลุ่มจะแตกต่างกันในแง่ของความสัมพันธ์ที่มีต่อการท่องเที่ยว ขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาได้รับผลกระทบจากมิติต่างๆอย่างไร (Diaz & Gutierrez, 2010 อ้างถึงใน (Canizares et al., 2014)) โดยการรับรู้ผลดีของการท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยว ควรปกป้องวัฒนธรรมท้องถิ่นและของชาติ, ปรับปรุงสังคมและความเป็นของแต่ละบุคคล รวมถึงรักษาสภาพแวดล้อมโดยรอบ (H.-S. C. Choi & E. Sirakaya, 2005) และการรับรู้

ผลกระทบเชิงบวกอันเป็นผลมาจากการท่องเที่ยวกระตุ้นให้ชุมชนสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว ในขณะที่ได้รับผลกระทบทางลบทำให้ประชาชนไม่สนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว (Sharpley, 2014) Muresan et al. (2016) ได้ค้นพบว่า ประชาชนมองการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยในการพัฒนาสิ่งแวดล้อม, เศรษฐกิจ และสังคม-วัฒนธรรม รวมทั้งลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในทำนองเดียวกัน Bagri and Kala (2016) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของประชาชนที่มีต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยว พวกเขาได้เพิ่มอิทธิพลของคุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติ โดยทำการศึกษาผ่านวิธีการทางสถิติ one-way ANOVA จากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าประชาชนตระหนักถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวในภูมิภาคของตนที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ, สังคม และสิ่งแวดล้อม Yu et al. (2018) กล่าวว่า The Structural Equation Modelling (SEM) ได้ถูกใช้เพื่อทำความเข้าใจการสนับสนุนของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยเน้นที่ผลกระทบจากการท่องเที่ยว และคุณภาพชีวิตของชุมชนโดยใช้ตัวแปร 8 ประการ ยิ่งแต่ละคนรับรู้ว่าตนมีอำนาจที่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองที่มีต่อการท่องเที่ยวได้ เขาก็ยินดีที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น (R. Nunkoo & H. Ramkissoon, 2010) และการศึกษาผลกระทบจากการท่องเที่ยวชี้ให้เห็นว่าการรับรู้ของผู้อยู่อาศัยเกี่ยวกับผลกระทบทางเศรษฐกิจ, สังคมและวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมทั้งในเชิงบวกและเชิงลบคาดการณ์ว่าพวกเขาจะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว นอกจากนี้การสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการรับรู้ผลกระทบด้านการท่องเที่ยวเชิงบวกและมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการรับรู้ผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงลบ (Dyer, Gursoy, et al., 2007; Jurowski et al., 1997; King et al., 1993; Ko & Stewart, 2002) นอกจากนั้นวิธีที่ประชาชนจะรับรู้ถึงผลกระทบของการท่องเที่ยว เป็นตัวทำนายที่สำคัญของการสนับสนุนและการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประชาชน เมื่อประชาชนรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบของการพัฒนาการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว รวมถึงกิจกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Latkova & Vogt, 2012; Nicholas et al., 2009)ในขณะที่ Jurowski et al. (1997) ได้กล่าวว่า เมื่อประชาชนไม่ได้รับผลดีด้านเศรษฐกิจโดยตรงจากการท่องเที่ยว ประชาชนจะเป็นกลาง ซึ่งสอดคล้องกับ Allen et al. (1993) ชุมชนที่มีการพัฒนาการท่องเที่ยวต่ำแต่มีเศรษฐกิจในท้องถิ่นในระดับที่เข้มแข็งจะคาดการณ์ถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวดีกว่าชุมชนที่มีการพัฒนาการท่องเที่ยวสูงและกิจกรรมทางเศรษฐกิจในระดับที่ต่ำ ซึ่งประชาชนบางส่วนเชื่อว่าจะได้รับผลดีด้านเศรษฐกิจจากการพัฒนาการท่องเที่ยว แม้ว่าประชาชนจะไม่ได้รับผลดีด้านเศรษฐกิจโดยตรงจากการท่องเที่ยว แต่ประชาชนก็จะแสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวโดยพิจารณาจากผลประโยชน์ทางสังคมที่หลากหลายร่วมกับการพัฒนาการท่องเที่ยว (Ap, 1992; Nunkoo & Gursoy, 2012; Tosun, 2002) นอกจากนั้นยังไปสอดคล้องกับ Abdool

(2002) ที่กล่าวว่า คนที่ได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวรับรู้ผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อมจากการท่องเที่ยวน้อยลง จะมีทัศนคติและการรับรู้ที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มเติม

การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกของการท่องเที่ยวหมายความว่าผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นได้รับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมจากผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมในเชิงบวกจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตน ซึ่งรวมถึงมีการดึงดูดการลงทุนมากขึ้นและส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็กผ่านการพัฒนาการเกษตร การจัดหาโอกาสในการจ้างงาน เพิ่มโอกาสในการพักผ่อนหย่อนใจ และการรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม การเรียนรู้วัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวผ่านการพัฒนาเครือข่ายกับนักท่องเที่ยว เพิ่มโอกาสในการจับจ่าย การฟื้นฟูประวัติศาสตร์หรืออาคารดั้งเดิม การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และการปรับปรุงบริการสาธารณะ (Abdollahzadeh & Sharifzadeh, 2014; Blesic et al., 2014; Brida et al., 2016; Chuang, 2011; Lee, 2013; McGehee & Andereck, 2004; Park et al., 2015; Rasoolimanesh et al., 2015) ประชาชนในชุมชนชนบทชื่นชมผลกระทบเชิงบวกของการพัฒนาการท่องเที่ยว (Jakpar et al., 2011; McGehee & Andereck, 2004) ซึ่งสร้างและเพิ่มโอกาสในการลงทุนให้กับชุมชนท้องถิ่นและปรับปรุงธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Abdollahzadeh & Sharifzadeh, 2014) ผู้อยู่อาศัยในชุมชนชนบทให้ความสำคัญกับผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการพัฒนาการท่องเที่ยว (Rasoolimanesh et al., 2017) นอกจากนี้ Lee (2013) กล่าวว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวก่อให้เกิดผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมในเชิงบวกในชุมชนชนบท และผลกระทบเชิงบวกเหล่านี้ส่งผลให้ประชาชนมีความตั้งใจที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น (Wang and Pfister, 2008 อ้างถึงใน (Alim, 2019)) อย่างไรก็ตามการศึกษาจำนวนหนึ่งยอมรับว่าการท่องเที่ยวในชุมชนชนบทช่วยเพิ่มความตระหนักรู้ด้านสิ่งแวดล้อมของผู้อยู่อาศัย (Alim, 2019; McAreavey & McDonagh, 2011; Park et al., 2015) ดังนั้นการรับรู้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจสังคมวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวนั้นมีอิทธิพลต่อความตั้งใจของประชาชนในการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว (Muresan et al., 2016; Nunkoo et al., 2009; Rasoolimanesh et al., 2015)

การรับรู้ผลกระทบเชิงลบของการท่องเที่ยวหมายถึงการที่ผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นได้รับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมจากผลกระทบเชิงลบทางเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตน ได้แก่ ราคาสินค้าและบริการที่สูงขึ้น อัตราเงินเฟ้อ และภาษีทรัพย์สินที่สูงขึ้น งานที่ได้รับค่าตอบแทนต่ำ อัตราการเกิดอาชญากรรมที่สูงขึ้น ความแออัด ความแออัดของการจราจร เพิ่มแรงเสียดทานระหว่างคนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว กระทบต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมในท้องถิ่น เกิดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม เกิดการทำลายระบบนิเวศในท้องถิ่น และการปนเปื้อนของน้ำที่เพิ่มขึ้น (Chuang, 2011; Gabriel Brida et al., 2011; Garcia

et al., 2014; Jakpar et al., 2011; Latkova & Vogt, 2012; Lepp, 2007; McGehee & Andereck, 2004; Muresan et al., 2016; Nunkoo & So, 2016) ผลกระทบเชิงลบเหล่านี้ยังนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างประชาชนและนักท่องเที่ยว (Jakpar et al., 2011; McGehee & Andereck, 2004) Chuang (2011) นอกจากนั้นยังมีการระบุด้วยว่าการท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมท้องถิ่นแบบดั้งเดิมในทางลบ Byrd et al., 2009 (อ้างถึงใน (Alim, 2019)) ยืนยันว่าการท่องเที่ยวก่อให้เกิดผลกระทบระยะยาวต่อสิ่งแวดล้อมที่ประชาชนรับรู้ในทางลบ ยังมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งในชุมชนชนบทอ้างว่าการรับรู้เชิงลบของประชาชนมีต่อการท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเชิงลบที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว (Muresan et al., 2016; Rasoolimanesh et al., 2015; Rasoolimanesh et al., 2017)

การรับรู้ผลกระทบของการท่องเที่ยวแตกต่างกันไปตามระดับหรือขั้นตอนของการพัฒนาจุดหมายปลายทาง (Rasoolimanesh et al.) การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาเมื่อการท่องเที่ยวมีการพัฒนาขึ้น เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างในอุตสาหกรรม และประชาชนมีการติดต่อกับนักท่องเที่ยวมากขึ้น Mathieson & Wall, 1982 (อ้างถึงใน (Liu & Li, 2018)) Butler (1980) ได้ทำการนำเสนอ Tourist Area Life Cycle (TALC) ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ) ขั้นตอนการสำรวจ (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ) ขั้นตอนการมีส่วนร่วม (มีนักท่องเที่ยวเพียงไม่กี่คนที่ไปเยี่ยมชมพื้นที่และคนในท้องถิ่นคว้าโอกาสทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวอย่างมีความสุข) (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ) ขั้นตอนการพัฒนา (มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาถึงมากขึ้นจึงมีการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกมากขึ้น) (4) ขั้นตอนการรวมกลุ่ม (จำนวนนักท่องเที่ยวยังคงเพิ่มขึ้นสิ่งอำนวยความสะดวกถูกใช้อย่างเต็มที่และความไม่พอใจเกิดขึ้นกับคนที่ไม่ได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยว) และขั้นตอนสุดท้าย (5) ความซบเซา (พื้นที่นี้มีความดึงดูดน้อยลงประชาชนเริ่มเบื่อกับการปรากฏตัวของนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวมองหาพื้นที่ใหม่ ๆ) ซึ่งเมื่อถึงจุดนั้นพื้นที่จะมีการเสื่อมถอยลดลงหรือเข้าสู่ขั้นตอนการฟื้นฟูตนเอง (Johnson et al., 1994) กล่าวว่า โดยทั่วไปมีความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างระดับการพัฒนาการท่องเที่ยวและผลกระทบจากการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะมีการวัดผลกระทบดังกล่าวอย่างเป็นกลาง เช่นวัดจากจำนวนนักท่องเที่ยวหรือสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว หรือในเชิงอัตวิสัย เช่นวัดจากการรับรู้ของประชาชน

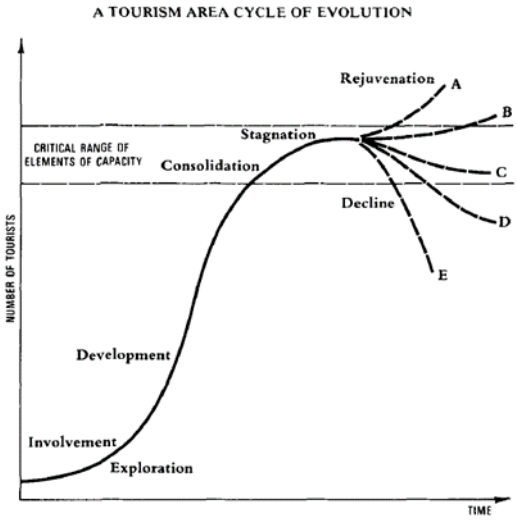

ภาพที่ 2.1 Tourism Area Cycle of Evolution
แหล่งที่มา : Butler (1980).

Allen et al., 1988 (อ้างถึงใน (Liu & Li, 2018)) กล่าวว่า ระดับการพัฒนาการท่องเที่ยวส่งผลโดยตรงต่อการรับรู้ของประชาชนเกี่ยวกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวต่อวิถีชีวิตชุมชน Allen et al. (1993) ได้กล่าวว่า ได้ทำการศึกษาการรับรู้ของผู้อยู่อาศัยโดยใช้สี่ “แบบแผน“ แบบแผนแรก คือ “การพัฒนาการท่องเที่ยวต่ำและกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่ำ” พวกเขาพบว่าเกิดความหวังขึ้นสูงในหมู่ประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว แบบแผนที่สอง คือ “กิจกรรมทางเศรษฐกิจสูงและการพัฒนาการท่องเที่ยวสูง” ทัศประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวอยู่ในเกณฑ์ดีเนื่องจากพวกเขาได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามในแบบแผนที่สาม คือ "กิจกรรมทางเศรษฐกิจสูงและการพัฒนาการท่องเที่ยวต่ำ" ผู้อยู่อาศัยไม่รู้สึกว่าต้องพัฒนาการท่องเที่ยวเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจมีเสถียรภาพอยู่แล้ว และแบบแผนสุดท้าย “กิจกรรมทางเศรษฐกิจต่ำและการพัฒนาการท่องเที่ยวสูง” ประชาชนรู้สึกท้อแท้เนื่องจากการท่องเที่ยวไม่ได้ให้ประโยชน์อย่างที่พวกเขาคาดหวัง และ Diebrich & Garcia-Buades, 2001 (อ้างถึงใน (Liu & Li, 2018)) ทำการศึกษาผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยพิจารณาจากขั้นตอนการพัฒนาการท่องเที่ยวของประชาชนใช้การพัฒนาการท่องเที่ยว 3 ขั้นตอน ได้แก่ “ต่ำเกินไป” (Too low) “ระดับที่ถูกต้อง” (Correct level) และ “สูงเกินไป” (Too high) พบว่าการรับรู้ผลกระทบด้านบวกและด้านลบของการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นตามการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น นอกจากนั้นยังค้นพบอีกว่าการศึกษาเหล่านี้ส่วนใหญ่ดำเนินการในบริบทของประเทศที่พัฒนาแล้ว (Diedrich & Garcia-Buades, 2009)

การศึกษาการรับรู้ถึงผลกระทบของการท่องเที่ยวนั้นมีหลากหลายรูปแบบ ทางผู้วิจัยจึงได้ทำการสกัดตัวแปรจากงานวิจัยก่อนหน้า เพื่อหาตัวแปรที่เหมาะสมมาทำการศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้

ตารางที่ 2.1 ตารางสกัดตัวแปรการรับรู้ต่อการมีส่วนร่วมและการสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยว

ลำดับ	ชื่อผู้วิจัย	PPI	PNI	EI	SI	ENI	PEI	PSI	PENI	NEI	NSI	NENI	PB	PC
1	Rasoolimanesh, Jaafar, Kock & Ramayah, 2015	✓	✓											
2	Rasoolimanesh, Ringle, Jaafar & Ramayah, 2017	✓	✓											
3	Hanafiah, Jamaluddin & Zulkifly, 2013			✓	✓	✓								
4	King, Pizam & Milman, 1993			✓	✓	✓								
5	Yu, Cole & Chancellor, 2018						✓	✓	✓	✓	✓	✓		
6	Wilawan Jansri, 2019	✓	✓											
7	Hsu, Chen & Yang, 2019												✓	✓
8	Lee, 2013												✓	✓
9	Rua, 2020												✓	✓
10	Wang & Yamamoto, 2009							✓	✓		✓	✓		
11	Frieta & Badurina, 2019			✓	✓	✓								
12	Alim, 2019						✓	✓	✓	✓	✓	✓		
13	Rasoolimanesh & Jaafar, 2016	✓	✓											
14	Untong, Kaosa-ard, Ramos, Sankakorn & Rey-Maquieira, 2010			✓	✓	✓								
15	Choi, 2013						✓	✓	✓	✓	✓	✓		
16	Abedtalas, Tobrak & Sercek, 2016												✓	✓
17	Eshliki & Kaboudi, 2012							✓	✓	✓				

ลำดับ	ชื่อผู้วิจัย	PPI	PNI	EI	SI	ENI	PEI	PSI	PENI	NEI	NSI	NENI	PB	PC
18	Canizares, Tabales & Garcia, 2014						✓	✓	✓	✓	✓	✓		
19	Nunkoo, Ramkissoon, Gursoy & Chi, 2009	✓	✓											
20	Chomputima, Voraseyanont, Preedatham & Anantanond, 2018			✓	✓	✓								
21	Nunkoo & Ramkissoon, 2015	✓	✓											
22	Pavlic, Puh & Miskovic, 2019						✓	✓	✓	✓	✓	✓		
23	Ramseook-Munhurran & Naidoo, 2011			✓	✓	✓								
24	Stylidis, Biran, Sit & Szivas, 2014			✓	✓	✓								
25	Yu, Huang, Yeh & Chao, 2017						✓	✓	✓	✓	✓	✓		
26	Liu & Li, 2018			✓	✓	✓								
27	Garcia, Vazquez & Macias, 2015						✓	✓	✓	✓	✓	✓		

** PPI = การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก, PNI = การรับรู้ผลกระทบเชิงลบ, EI = ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ, SI = ผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรม, ENI = ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม, PEI = การรับรู้เชิงบวกด้านผลกระทบด้านเศรษฐกิจ, PSI = การรับรู้เชิงบวกด้านสังคมและวัฒนธรรม, PENI = การรับรู้เชิงบวกด้านสิ่งแวดล้อม, NEI = การรับรู้เชิงลบด้านผลกระทบด้านเศรษฐกิจ, NSI = การรับรู้เชิงลบด้านสังคมและวัฒนธรรม, NENI = การรับรู้เชิงลบด้านสิ่งแวดล้อม, PB = การรับรู้ด้านผลประโยชน์ของการท่องเที่ยว, PC = การรับรู้ด้านโทษของการท่องเที่ยว

จากตารางสกัดตัวแปรผู้วิจัยเล็งเห็นว่า ผู้วิจัยก่อนหน้าได้ทำการศึกษาการตารางสกัดตัวแปรการรับรู้ต่อการมีส่วนร่วมและการสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยแบ่งตามผลดีและผลเสียและแบ่งโดยปัจจัยทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อมมากที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจทำการศึกษาตัวแปรการรับรู้ต่อการมีส่วนร่วมและการสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยวผ่านการรับรู้ผลดีและผลเสียในปัจจัยทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม

2.1.2 การรับรู้ของผู้ประชาชนต่อผลกระทบทางเศรษฐกิจในเชิงบวกและเชิงลบ

การเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นเกณฑ์สำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยว นอกจากนี้ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการเปลี่ยนแปลงการรับรู้และทัศนคติของประชาชนในชุมชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว (Choi, 2013) โดยทั่วไปจุดมุ่งหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวคือการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศและภูมิภาค ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของการเดินทางและการท่องเที่ยวในพื้นที่คือผลประโยชน์ขั้นต้นต่อรายได้และความมั่งคั่งของประชาชนในแต่ละพื้นที่ซึ่งเป็นผลมาจากการมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว (Frechtling, 1994) นอกจากนั้นผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจยังถือเป็นผลกระทบโดยตรง ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในภาคการท่องเที่ยว มาจากเงินที่นักท่องเที่ยวได้ทำการใช้จ่าย ไม่ว่าจะเป็นที่พัก ร้านอาหาร การเดินทาง ด้านความบันเทิง และการจับจ่ายใช้สอยในด้านอื่นๆ ซึ่งเงินที่นักท่องเที่ยวใช้จ่ายในระหว่างการเข้ามาท่องเที่ยวมีการส่งผลกระทบต่อภาคส่วนใหญ่ของเศรษฐกิจ (Lundberg, 2011) การศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวมักถูกศึกษาทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ โดยความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับผลกระทบทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยว จำเป็นต้องมีการวางแผนเพื่อให้แน่ใจว่ามีการขจัดผลกระทบเชิงลบทางด้านเศรษฐกิจของการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดการรวมตัวกันของประชาชนในชุมชนท้องถิ่นในการวางแผนการพัฒนา ซึ่งประชาชนมักจะมีทัศนคติที่ดีเนื่องจากมองว่าการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ (Kim et al., 2013)

จากการศึกษางานวิจัยจำนวนมากแสดงให้เห็นผู้คนที่พึ่งพาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวหรือรับรู้ถึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวในระดับที่สูงขึ้น มีแนวโน้มที่จะรับรู้ผลกระทบเชิงบวกทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวมากกว่าผู้คนที่ไม่ได้พึ่งพาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Jurowski et al., 1997; Sirakaya et al., 2002) นักวางแผนการท่องเที่ยวจากส่วนกลางและในท้องถิ่นควรพยายามหาวิธีที่จะเพิ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจให้กับแหล่งท่องเที่ยวและลดต้นทุน หาวิธีที่ดีที่สุดในการสร้างการรับรู้เชิงบวกของประชาชนในท้องถิ่นและสร้างการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว (Choi, 2013) โดยผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวอาจเป็นผลประโยชน์โดยตรง เช่นการจ้างงาน หรือผลประโยชน์ทางอ้อมเช่นรายได้จากภาษีซึ่งจะถูกใช้ไปกับโครงสร้างพื้นฐาน (Eshliki &

Kaboudi, 2012) โดยประชาชนในชุมชนตระหนักถึงประโยชน์ที่หลากหลายจากการพัฒนาการท่องเที่ยว (Jakpar et al., 2011; McGehee & Andereck, 2004) ซึ่งเปิดโอกาสให้คนในท้องถิ่นดึงดูดการลงทุนและเสริมสร้างธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Abdollahzadeh & Sharifzadeh, 2014; Rasoolimanesh et al., 2015) เมื่อพวกเขาตระหนักดีว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การพัฒนาการเกษตร และเพิ่มโอกาสในการทำงาน พวกเขาจะมีความตั้งใจที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น (Chuang, 2011; Gabriel Brida et al., 2011) หมายความว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวก่อให้เกิดบทบาททางเศรษฐกิจที่โดดเด่นในชุมชนชนบท Latkova and Vogt (2012) ยอมรับว่ายิ่งประชาชนได้รับประโยชน์จากการพัฒนาการท่องเที่ยวมากเท่าไหร่พวกเขาก็ยิ่งมองว่าการท่องเที่ยวมีผลในเชิงบวกต่อพวกเขามากขึ้นเท่านั้น งานวิจัยจำนวนหนึ่งที่ศึกษาในบริบทชุมชนชนบทพบว่าผลกระทบทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวมีผลในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญระหว่างการรับรู้ผลกระทบของการท่องเที่ยวของประชาชนและความตั้งใจที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว (Nicely & Sydnor, 2015) อีกงานวิจัยอ้างว่าผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจไม่ดึงดูดความสนใจของชาวท้องถิ่นหากสิ่งแวดล้อมและคุณค่าของมันถูกคุกคามจากการพัฒนาการท่องเที่ยว (Lo et al., 2016)

ในขณะเดียว งานวิจัยก่อนหน้านี้ได้กล่าวถึงความสูญเสียทางเศรษฐกิจที่ประชาชนในท้องถิ่นต้องเผชิญ เช่นการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าและบริการ (Gabriel Brida et al., 2011; Nunkoo & So, 2016) อัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มขึ้น (Lepp, 2007) และการเพิ่มของภาษีทรัพย์สิน (Muresan et al., 2016) นอกจากนั้นงานวิจัย ยังพบว่าประชาชนมองว่างานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในชุมชนชนบทมีรายได้ต่ำเมื่อเทียบกับงานบริการที่อื่น ๆ (Latkova & Vogt, 2012) จากข้อความก่อนหน้าทำให้คาดการณ์ว่าประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในงานที่ต้องใช้แรงงาน เช่นการจัดเลี้ยงและงานบริการสนับสนุนอื่นๆ มากกว่าที่จะเป็นเจ้าของกิจการในพื้นที่

ตัวอย่างปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจทั้งเชิงบวกและเชิงลบ:

เกิดการจ้างงานและเพิ่มโอกาสในการจ้างงาน, เป็นแหล่งรายได้และเพิ่มรายได้ต่อคนในชุมชน, ยกระดับมาตรฐานการครองชีพ, พัฒนารายได้จากภาษี (Bujosa & Rossello, 2007; H.-S. C. Choi & E. Sirakaya, 2005; Choi & Sirakaya, 2006; Ko & Stewart, 2002; Meimand et al., 2017; Sanchez-Canizares et al., 2014)

ค่าครองชีพเพิ่มขึ้น, ทรัพย์สิน, สินค้าและผลิตภัณฑ์อื่น ๆ เกิดการขึ้นราคา และการเพิ่มขึ้นของภาษีทรัพย์สิน (Brunt & Courtney, 1999; Bujosa & Rossello, 2007; Latkova & Vogt, 2012; Sanchez-Canizares et al., 2014)

2.1.3 การรับรู้ของประชาชนต่อผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมเชิงบวกและเชิงลบ

ผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรมได้รับการยอมรับว่าเป็นการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในชุมชน และเป็นปัจจัยพื้นฐานสำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Andriotis & Vaughan, 2003; Gursoy et al., 2002; Nyaupane & Bernatein, 2006; Teye et al., 2002; Zhang et al., 2006) ผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมของการท่องเที่ยวมีแนวโน้มที่จะมีอิทธิพลและเปลี่ยนแปลงชุมชนท้องถิ่นมากที่สุด การท่องเที่ยวเป็นตัวประสานการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมซึ่งอำนวยความสะดวกในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสถานที่ท่องเที่ยวและผู้มาเยือน เป็นวิธีที่ดีในการเรียนรู้วัฒนธรรมและมารยาทของกันและกัน อย่างไรก็ตามหากไม่ได้วางแผนไว้อาจทำให้นักท่องเที่ยวเหล่านั้นนำวัฒนธรรมที่ไม่ดีมาสู่ชุมชนหากชุมชนท้องถิ่นเป็นสังคมที่ดีจะทำให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์อันมีค่า ด้วยเหตุนี้ผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมของการท่องเที่ยวจึงทำให้เกิดผลลัพธ์ที่หลากหลายสำหรับทั้งประชาชนในชุมชนและนักท่องเที่ยว (Choi, 2013) ผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมเชิงบวกของการพัฒนาการท่องเที่ยวหมายถึงโอกาสในการพักผ่อนหย่อนใจ และการพักผ่อนที่เพิ่มขึ้นการรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและโอกาสในการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยว งานวิจัยระบุว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวก่อให้เกิดผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมในเชิงบวกในชุมชนชนบท (Lee, 2013) เปิดโอกาสให้ผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นได้พัฒนาเครือข่ายกับนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลก (Byrd et al., 2009 อ้างถึงใน (Alim, 2019)) ซึ่งสอดคล้องกับ Abdollahzadeh and Sharifzadeh (2014) ที่กล่าวว่าการท่องเที่ยวในชุมชนชนบทไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มความเคารพของประชาชนที่มีต่อชุมชนและวัฒนธรรมของพวกเขาเท่านั้น แต่ยังอำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้ามวัฒนธรรมอีกด้วย

จากงานวิจัยอื่น ๆ พบว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวช่วยเพิ่มมาตรฐานการครองชีพของชุมชน (Chuang, 2011) และยกระดับการบริการของชุมชน (Muresan et al., 2016) ในทำนองเดียวกันประชาชนในชุมชนที่มีความสัมพันธ์อย่างแข็งขันกับองค์กรอื่นๆในสังคมต่างรับรู้ถึงผลกระทบเชิงบวกของการท่องเที่ยวในชุมชนของตนเมื่อเทียบกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ในชุมชน (Wang and Pfister, 2008 อ้างถึงใน (Alim, 2019)) เป็นผลให้การท่องเที่ยวมีประโยชน์มากขึ้นผ่านสิ่งอำนวยความสะดวกทางสังคม เช่นโรงเรียน สถาบันดูแลสุขภาพ ห้องสมุด และอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ (Jaafar et al., 2017) ซึ่งขัดแย้งกับ Ross (1994) (อ้างถึงใน (Choi, 2013)) พบว่าสิ่งอำนวยความสะดวก ในพื้นที่สาธารณะเช่น สวนสาธารณะ, ชายหาดตลอดจนการบริการในท้องถิ่น อาจส่งผลให้เกิดทัศนคติเชิงลบต่อนักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยที่ได้อธิบายว่าการท่องเที่ยวสร้างภาระให้กับชุมชน เนื่องจากอัตราอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้น การจราจรติดขัด และความแออัดยัดเยียด (Latkova & Vogt, 2012) งานวิจัยโดย Jakpar et al. (2011) และ McGehee and Andereck (2004) กล่าวถึงความขัดแย้ง

ระหว่างประชาชนในชุมชนชนบทและนักท่องเที่ยวเกิดจากผลที่ตามมาเหล่านี้ นอกจากนั้นงานวิจัยอื่น พบว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนชนบทเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมท้องถิ่นดั้งเดิมให้เป็นไปในทางลบ (Chuang, 2011) งานวิจัยนี้ยังอ้างว่าผลของผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมของการท่องเที่ยว เป็นเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังการรับรู้เชิงลบของประชาชนท้องถิ่นเกี่ยวกับผลกระทบของการท่องเที่ยว (Jaafar et al., 2017)

ตัวอย่างปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรมทั้งเชิงบวกและเชิงลบ:

คุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัย โครงสร้างพื้นฐานของชุมชน และสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะดีขึ้น, ความภาคภูมิใจและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเพิ่มขึ้น, เกิดความพร้อมของสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจและความบันเทิง และก่อให้เกิดความเข้าใจในเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมตลอดจนการอนุรักษ์และฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิม (Deery et al., 2012; Kim, 2002; Meimand et al., 2017; Sanchez-Canizares et al., 2014; Tovar & Lockwood, 2008)ยิ่งไปกว่านั้นของมาตรฐานในการดำรงชีวิตของประชากรในท้องถิ่นควรถูกตอบสนองโดยการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว (Liu, 2003) สอดคล้องไปกับ Allen et al. (1993) ได้กล่าวว่า คนในชุมชนเห็นพ้องกันว่าชุมชนของพวกเขาควรดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มากขึ้นเพราะจะทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น

เกิดพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรมและความผิดทางอาญา, ก่อให้เกิดการพังทลายของค่านิยมดั้งเดิม เกิดการเปลี่ยนแปลงระบบคุณค่าของครอบครัวและความสัมพันธ์ในครอบครัว, ความแออัดยัดเยียดของสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการรวมถึงการจราจรที่ติดขัดบนท้องถนน, การเพิ่มของอาชญากรรมและยาเสพติด,การค้าประเวณีเพิ่มขึ้น และขยะมูลฝอยและสุราในที่สาธารณะเพิ่มมากขึ้น (Akama & Kieti, 2007; Brunt & Courtney, 1999; Deery et al., 2012; King et al., 1993; Ko & Stewart, 2002; Kousis, 1989; Latkova & Vogt, 2012; Matarrita-Cascante, 2010; Meimand et al., 2017; Tosun, 2002)

2.1.4 การรับรู้ของประชาชนต่อผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ

เนื่องจากการขยายตัวของกิจกรรมการท่องเที่ยวไปทั่วโลกทำให้ทรัพยากรด้านสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญมากขึ้น และนักท่องเที่ยวยุคใหม่เริ่มค้นหาสถานที่ท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง และยินดีจ่ายในราคาพิเศษ กิจกรรมของนักท่องเที่ยวอาจส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติในช่วงเวลาที่พกเขาเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางที่พวกเขาต้องการ (Romeril, 1985; Inskeep, 1987; Hunter & Green, 1995 อ้างถึงใน (Chomputima et al., 2018)) การศึกษาสภาพแวดล้อมในบริบทการท่องเที่ยวเป็นการศึกษาที่รวมไปถึงสัตว์ป่า, สภาพแวดล้อมที่สร้างขึ้น ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมก็ได้ให้ผลประโยชน์ที่มีความสำคัญยกตัวอย่างเช่น ทำให้โครงสร้างพื้นฐานได้รับการ

ปรับปรุง และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสันทนาการที่เพิ่มขึ้น (Swarbrooke, 1999 อ้างถึงใน (Ramseook-Munhurran & Naidoo, 2011)) อิทธิพลของการท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งแวดล้อมทำให้หลายประเทศต้องทำการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไว้ เนื่องจากระดับการใช้งานของผู้มาเยือนมากกว่าความสามารถในการรับมือของสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิดผลกระทบด้านลบของการท่องเที่ยวอย่างแน่นอน และการรับรู้เชิงบวกของผู้อยู่อาศัยอาจกลายเป็นลบอย่างรวดเร็วเมื่อพวกเขารับรู้ถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมเชิงลบจากการท่องเที่ยว (Kim et al., 2013) ตามทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม ประชาชนในท้องถิ่นยินดีที่จะมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนกับนักท่องเที่ยวหากพวกเขาเชื่อว่าพวกเขามีแนวโน้มที่จะได้รับผลประโยชน์โดยปราศจากผลเสียที่พวกเขายอมรับไม่ได้ (Choi, 2013)

ผลประโยชน์ด้านสิ่งแวดล้อมของการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านสิ่งแวดล้อมก่อให้เกิดประโยชน์ด้านสิ่งแวดล้อม เช่น ประชาชนในท้องถิ่นตระหนักถึงความจำเป็นในการรักษาสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นมากขึ้น เห็นว่าการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวในชุมชนชนบทอย่างยั่งยืน ประชาชนจะถือว่าประโยชน์ด้านสิ่งแวดล้อมของการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นประเด็นสำคัญที่สุดประการหนึ่ง เมื่อชุมชนได้รับประโยชน์ด้านสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น พวกเขามีแนวโน้มที่จะรับรู้ผลกระทบของการท่องเที่ยวในเชิงบวก (Blesic et al., 2014) งานวิจัยก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอธิบายว่า การท่องเที่ยวในชุมชนชนบทช่วยให้ประชาชนตระหนักถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจากการท่องเที่ยว เนื่องจากประชาชนในชุมชนชนบทมีความตระหนักน้อยถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม รวมถึงวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการรักษาสิ่งแวดล้อม เมื่อพวกเขาเริ่มตระหนักรับรู้ถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม จึงจะมีความคิดริเริ่มด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวในเชิงบวก (McAreavey & McDonagh, 2011; Park et al., 2015) จากงานวิจัยอื่นชี้ให้เห็นว่าหน่วยงานด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวและผู้กำหนดนโยบายจำเป็นต้องพิจารณาการรับรู้ของประชาชนก่อนที่จะเปิดตัวหรือเริ่มพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนชนบทโดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา สิ่งนี้จะช่วยป้องกันปัญหาระหว่างนักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่น (Lekaota, 2015 อ้างถึงใน (Alim, 2019))

งานวิจัยก่อนหน้าในบริบทการท่องเที่ยวชี้ให้เห็นว่าการท่องเที่ยวอาจทำลายระบบนิเวศในท้องถิ่นในชุมชนชนบท เพิ่มการปนเปื้อนของน้ำ (Garcia et al., 2014) และทำให้สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติเสื่อมโทรม (Rasoolimanesh et al., 2015) หมายความว่าประชาชนอาจมองว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในเป็นการกระทำแง่ลบ เนื่องจากทำลายความสวยงามตามธรรมชาติของสภาพแวดล้อมในชนบท ดังนั้นผู้กำหนดนโยบายการท่องเที่ยวควรพิจารณาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมที่ไม่พึงประสงค์จากการท่องเที่ยวและพัฒนากรอบการทำงานที่รับประกันการอนุรักษ์ธรรมชาติและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิผล งานวิจัยก่อนหน้าเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ว่าประชาชนในท้องถิ่นมีแนวโน้มที่จะต่อต้านการพัฒนาการท่องเที่ยวหากพวกเขามองว่าการท่องเที่ยวมีผลกระทบ

ต่อสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น (Muresan et al., 2016) Lo et al. (2016) ระบุว่าผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจไม่ใช่ประเด็นสำคัญสำหรับชุมชนในชนบทโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากสิ่งแวดล้อมและคุณค่าของพวกเขาถูกคุกคามจากการพัฒนาการท่องเที่ยว เนื่องจากการท่องเที่ยวในพื้นที่ชนบทก่อให้เกิดผลกระทบระยะยาวต่อสิ่งแวดล้อม (Byrd et al., 2009 อ้างถึงใน Alim, 2019) จากงานวิจัยอื่น โดย Latkova and Vogt (2012) และ Nunkoo and Ramkissoon (2011) พบว่าผู้อยู่อาศัยในชุมชนมีการสนับสนุนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับต่ำเนื่องจากมองว่าการท่องเที่ยวมีผลเสียต่อชุมชน แนะนำว่านักพัฒนาการท่องเที่ยวควรจัดการกับผลกระทบที่เป็นอันตรายของการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อให้ประชาชนมีความตั้งใจที่จะสนับสนุนการพัฒนาดังกล่าว (Nunkoo et al., 2009)

ช่วยในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และส่งเสริมให้ชุมชนสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว (Sanchez-Canizares et al., 2014; Sharpley, 2014) แต่ผลกระทบเชิงบวกต่อสิ่งแวดล้อม เช่นการรับรู้ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในหมู่ประชาชนในท้องถิ่น และโอกาสในการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติของพวกเขา มักจะไม่ถูกกล่าวถึงว่าเป็นหนึ่งในการศึกษาผลกระทบเชิงบวกที่มีต่อสิ่งแวดล้อม (Untong, et al., 2010)

ตัวอย่างปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมทั้งเชิงบวกและเชิงลบ:

การเสื่อมโทรมของสภาพสิ่งแวดล้อม, ความเสียหายต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและระบบนิเวศ และเพิ่มมลพิษทางอากาศ น้ำ และสิ่งแวดล้อมในรูปแบบอื่น ๆ (H.-S. C. Choi & E. Sirakaya, 2005; Ko & Stewart, 2002; Sanchez-Canizares et al., 2014)

จากการทบทวนวรรณกรรมในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การรับรู้ผลกระทบในการพัฒนาการท่องเที่ยวทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม มีความสำคัญต่อการรับรู้ของประชาชนในชุมชนเป็นอย่างมาก และสามารถส่งผลไปถึงการมีส่วนร่วมต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ของประชาชนได้อีกด้วย เนื่องจากประชาชนบางกลุ่มอาจยังมีความลังเลในการตัดสินใจเข้าร่วมในกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยว เพราะยังไม่ทราบหรืออาจจะทราบไม่แน่ชัดถึงผลดีและผลเสียทั้งทางตรงและทางอ้อมที่เกิดขึ้นต่อตัวพวกเขาเองหรือต่อสภาพแวดล้อม การตระหนักถึงผลกระทบทั้ง 3 ด้านของประชาชนในชุมชน เมื่อประชาชนเห็นถึงผลดีและผลเสียผ่านทางปัจจัยทั้ง 3 ด้าน พวกเขาจะเล็งเห็นถึงประโยชน์และโทษจากการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนซึ่งช่วยให้พวกเขาพิจารณาในการเข้าร่วมกระบวนการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวได้ง่ายขึ้น ถ้าประชาชนตัดสินใจเข้าร่วมนั่นหมายความว่าพวกเข้าเล็งเห็นถึงประโยชน์ของการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนของพวกเขา แต่ถ้าพวกเขาปฏิเสธที่จะเข้าร่วมนั่นหมายความว่าพวกเขาเล็งเห็นถึงโทษที่มีต่อชุมชนของพวกเขาหรือพวกเขาอาจจะไม่ได้สนใจในการท่องเที่ยวเนื่องจากพึ่งพาอุตสาหกรรมอื่นอยู่แล้ว

ตารางที่ 2.2 ตารางตัวอย่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจ, ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม

	ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ	ผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรม	ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม
Positive	เกิดการจ้างงานและเพิ่มโอกาสในการจ้างงาน, เป็นแหล่งรายได้และเพิ่มรายได้ต่อคนในชุมชน, ยกระดับมาตรฐานการครองชีพ และพัฒนารายได้จากภาษี (Choi & Sirakaya, 2006; Ko & Stewart, 2002; Choi & Sirakaya, 2005; Meimand et.al., 2017; Sanchez-Canizares et.al, 2014; Bujosa & Rossello, 2007)	คุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัย โครงสร้างพื้นฐานของชุมชน และสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะดีขึ้น, ความภาคภูมิใจและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเพิ่มขึ้น, เกิดความพร้อมของสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจและความบันเทิง และก่อให้เกิดความเข้าใจในเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมตลอดจนการอนุรักษ์และฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิม (Andreck & Vogt, 2000; Meimand et.al., 2017; Sanchez-Canizares et.al, 2014; Deery et al., 2012; Tovar & Lockwood, 2008; Kim, 2002)	ช่วยในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และส่งเสริมให้ชุมชนสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว (Sanchez-Canizares et.al, 2014; Sharpley, 2014)

	ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ	ผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรม	ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม
Negative	ค่าครองชีพเพิ่มขึ้น, ทรัพย์สิน, สินค้าและผลิตภัณฑ์อื่นๆ เกิดการขึ้นราคา และการเพิ่มขึ้นของภาษีทรัพย์สิน (Brunt & Courtney, 1999; Latkova & Vogt, 2012; Bujosa & Rossello, 2007; Sanchez-Canizares et.al, 2014)	เกิดพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรมและความผิดทางอาญา, ก่อให้เกิดการพังทลายของค่านิยมดั้งเดิม, เกิดการเปลี่ยนแปลงระบบคุณค่าของครอบครัวและความสัมพันธ์ในครอบครัว, ความแออัดยัดเยียดของสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการรวมถึงการจราจรที่ติดขัดบนท้องถนน, การเพิ่มของอาชญากรรมและยาเสพติด, การค้าประเวณีเพิ่มขึ้นและขยะมูลฝอยและสุราในที่สาธารณะเพิ่มมากขึ้น (King et.al., 1993; Meimand et.al., 2017; Kousis, 1989; Brunt & Courtney, 1999; Ko & Stewart, 2002; Latkova & Vogt, 2012; Deery et al., 2012; Tosun, 2002; Akama & Kieti, 2007; Matarrita-Cascante, 2010)	การเสื่อมโทรมของสภาพสิ่งแวดล้อม, ความเสียหายต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและระบบนิเวศและเพิ่มมลพิษทางอากาศน้ำ และสิ่งแวดล้อมในรูปแบบอื่นๆ (Choi & Sirakaya, 2005; Sanchez-Canizares et.al, 2014; Ko & Stewart, 2002)

2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

2.2.1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของประชาชน

มีปัจจัยหลายประการที่ส่งผลต่อการรับรู้ของประชาชนเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยได้รับการศึกษาอย่างกว้างขวางในงานวิจัยก่อนหน้า โดยผู้วิจัยทำการทดสอบปัจจัยเหล่านี้เพื่อพิจารณาว่าปัจจัยเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหรือไม่

ตารางที่ 2.3 ตารางปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว

สกัดตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว		
ลำดับ	**ชื่อผู้วิจัย**	**ปัจจัย**
1	Rasoolimanesh, Jaafar, Kock and Ramayah, 2015	Community attachment, Environmental attitude, Economic gain and Community involvement
2	Ribeiro, Valle & Silva, 2013	Social, cultural and Environmental benefits of tourism, Costs of tourism, Economic benefits of tourism
3	Nicholas, Thapa & Ku, 2009	Community attachment, Environmental attitude, Community Involvement
4	Tatoglu et al., 2002	Social and Cultural, Economic development, Quality of Environment, State and Local services, Cost of Living, Community Attitude, Crowding and Congestion
5	Nunkoo, Ramkissoon, Gursoy & Clu, 2009	Economic dependency, Occupational identity, Community attachment, Perceived level of power

สกัดตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว

ลำดับ	ชื่อผู้วิจัย	ปัจจัย
6	Nunkoo & Ramkissoon, 2015	Economic dependency, Occupational Identity, Community attachment, level of power
7	Rua, 2020	Personal benefit, Involvement in the industry, Attachment to community
8	Lee, 2013	Community attachment, Community involvement
9	Hsu, Chen & Yang, 2019	Environmental Sustainability, Maximizing community participation
10	Garcia, Vazquez & Macias, 2015	Economic dependence, The level of tourism development, Attachment to the community, The distance between the local resident's home and the tourist area, The residents' level of knowledge about tourism, Type of tourist, The type and level of contact between residents and tourists, Access to recreational activities
11	Gursoy et al., 2002	Community Attachment and Environmental attitudes
12	Jurowski et al., 1997	Community attachment, Environmental Attitudes and Economic gain
13	Latkova & Vogt, 2012	Community attachment, Community involvement and Economic gain
14	Tosun, 2002	Community attachment and Community involvement

จากตารางผู้วิจัยเล็งเห็นว่า ความผูกพันต่อชุมชน (Community attachment), ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (Environmental attitude), และการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว (Economic Dependency) ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 ตัวนี้ มีผู้ทำการศึกษามากที่สุด ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของประชาชนมากทีสุด จึงได้นำมาทำการศึกษาในวิจัยครั้งนี้ โดยปัจจัยทั้ง 4 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.2 ความผูกพันต่อชุมชน (Community attachment)

ความผูกพันกับชุมชนถูกกำหนดให้เป็นระดับความผูกพันทางสังคมเช่นมิตรภาพความรู้สึกและการมีส่วนร่วมทางสังคม (Jurowski, 1994) งานวิจัยหลายชิ้นได้ทำการศึกษาผลกระทบของความผูกพันของชุมชนต่อการรับรู้ของประชาชนในชุมชน (Gursoy et al., 2002; Jurowski et al., 1997; Latkova & Vogt, 2012; Nicholas et al., 2009; Tosun, 2002) แนวคิดของความผูกพันต่อชุมชน (Community Attachment) มีต้นกำเนิดมาจากทฤษฎี Interpersonal Attachment Theory ซึ่งหมายถึงความผูกพันทางจิตใจและอารมณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลกับบุคคลอื่น ความผูกพัน (Attachment) เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลที่ค่อนข้างคงที่ ซึ่งมีวิวัฒนาการอย่างล้ำลึกและมีรากฐานทางชีววิทยา (Bowlby, 1969 อ้างถึงใน (Stylidis et al., 2014)) ซึ่งสอดคล้องกับ Raymond et al. (2010) และ Cui and Ryan (2011) ที่กล่าวว่า ความผูกพันต่อชุมชน โดยทั่วไปถูกกำหนดให้เป็นลักษณะทางจิตวิทยาของแต่ละบุคคลที่สะท้อนถึงความผูกพันทางอารมณ์ของเขาหรือเธอกับสถานที่ นอกจากนี้ความผูกพันของชุมชนมีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึก อารมณ์และความรู้สึกเป็นเจ้าของชุมชนของคนในชุมชน (Nicholas et al., 2009) ความผูกพันต่อชุมชนช่วยในการสร้างการรับรู้ผลกระทบและการสนับสนุนของประชาชนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว (Choi & Murray, 2010; Cui & Ryan, 2011; Lee, 2013; Lewicka, 2011) ความผูกพันของชุมชนถือได้ว่าเป็นการมีส่วนร่วมทางสังคมของแต่ละบุคคลรวมเข้ากับวิถีชีวิตของชุมชน และสะท้อนถึงความผูกพันทางอารมณ์ หรือการเชื่อมโยงทางอารมณ์ระหว่างบุคคลและชุมชน ดังนั้นความผูกพันของชุมชนจึงสะท้อนให้เห็นถึงรากฐานของแต่ละบุคคลและความรู้สึกเป็นเจ้าของชุมชน (Kasarda & Janowitz, 1974; McCool & Martin, 1994 อ้างถึงใน Lee, 2013) แม้ว่านักวิจัยได้กล่าวว่าประชาชนที่มีความผูกพันกับชุมชนของตนมากขึ้นจะได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวน้อยลง (Lankford and Howard, 1994 อ้างถึงใน Rua, 2020) ในทางกลับกัน นักวิจัยคนอื่นๆสนับสนุนว่าผู้ที่มีความผูกพันมากกว่าจะรับรู้ผลดีจากการท่องเที่ยวมากขึ้น มีแนวโน้มที่จะประเมินผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมในเชิงบวก แต่ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในทางลบ (Gursoy et al., 2002; Jurowski et al., 1997) วิธีการที่นักวิจัยใช้เพื่อวัดความผูกพันของชุมชน การศึกษาส่วนใหญ่ในหัวข้อนี้ใช้ ‘ระยะเวลาพำนัก’ ‘ความผูกพันกับประชาชน’ หรือ ‘ความผูกพันกับสถานที่’ เป็นตัวบ่งชี้ (Abdool, 2002) Tosun (2002)

กล่าวว่า การใช้สถานที่พำนักและระยะเวลาที่อยู่อาศัยอาจเป็นตัวบ่งชี้ที่ไม่ดีในการบ่งชี้ความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันกับสถานที่หรือชุมชน และการรับรู้ของผู้ประชาชนที่มีต่ออุตสาหกรรมและนักท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามการวิจัยนี้ขัดแย้งกับ Um and Crompton (1987 อ้างถึงใน Abdool, 2002) ได้ทำการสรุปว่า ยิ่งประชาชนผูกพันกับชุมชนของพวกเขามากเท่าไหร่ พวกเขาก็รับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวในเชิงบวกน้อยลง การใช้กรอบทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคมอาจมีการอธิบายผลกระทบของความผูกพันของชุมชนต่อการรับรู้ของประชาชน ประชาชนจะมีความกังวลเกี่ยวกับผลดีและผลเสียในการพัฒนาการท่องเที่ยวสำหรับชุมชน ดังนั้นประชาชนที่ผูกพันกับชุมชนมากจึงต้องการเห็นชุมชนของพวกเขาพัฒนาขึ้น แต่พวกเขาก็กังวลเกี่ยวกับผลกระทบด้านลบของการท่องเที่ยวต่อชุมชนของพวกเขาเช่นกัน (Rasoolimanesh et al., 2015)

อย่างไรก็ตามการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันของชุมชนและการรับรู้ของประชาชนนั้นมีความขัดแย้งกัน ตัวอย่างเช่น Látková & Vogt (2012) พบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญในเชิงบวกระหว่างความผูกพันในชุมชนกับการรับรู้เชิงบวกของประชาชน และความสัมพันธ์ที่ไม่มีนัยสำคัญระหว่างความผูกพันในชุมชนกับการรับรู้เชิงลบของประชาชน ในทางกลับกัน (Gursoy et al., 2002) ไม่พบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญระหว่างความผูกพันของชุมชนและการรับรู้ของประชาชน

2.2.3 ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (Environmental Attitude)

งานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อมเริ่มขึ้นในศตวรรษที่แล้วในช่วงยุค 70 มีผู้ทำการศึกษาไว้หลากหลายงานวิจัย อาทิเช่น Courtenay-Hall and Rogers (2002); Dunlap et al. (2000); Stern et al. (1999); Zelezny et al. (2000) รูปแบบต่างๆของแนวคิดที่สามารถพบได้ในการศึกษาทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อม นักจิตวิทยาทางด้านสังคมมองว่าความเชื่อดั้งเดิมมีอิทธิพลต่อทัศนคติที่หลากหลายเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อม (Gray, 1985 อ้างถึงใน (Fernández-Manzanal et al., 2007) จากมุมมองทางจิตสังคม ทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อมมุ่งเน้นไปที่ความเชื่อเกี่ยวกับผลที่ตามมาของสิ่งแวดล้อม ความเสื่อมโทรมอาจมีต่อตัวสิ่งแวดล้อมเอง หรือสำหรับมนุษย์คนอื่น ๆ หรือสำหรับชีวมณฑล (Schultz, 2001) โดย Schultz ระบุว่าทัศนคติของความห่วงใยต่อสิ่งแวดล้อมมีรากฐานมาจากแนวคิดเกี่ยวกับตนเองของบุคคล และระดับที่แต่ละคนมองว่าเขาหรือตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ในขณะที่นักวิจัยคนอื่น พิจารณาทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อมจากมุมมองอื่น ๆ เช่น มิติที่เป็นศูนย์กลางซึ่งให้ความสำคัญกับธรรมชาติสำหรับตัวมันเอง (Thompson & Barton, 1994) โดยเหตุผลที่เข้าใจง่ายที่สุดในการศึกษาทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อมก็คือพวกเขาอาจช่วยให้พวกเขากำหนดพฤติกรรมได้ ซึ่งหลายคนแสดงความกังวลในระดับที่สูงกว่าที่แสดงออกในพฤติกรรมของพวกเขา (Jurin & Fortner, 2002) การศึกษาทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อมยังมีประโยชน์สำหรับการวัดระดับการสนับสนุนของประชาชนในการดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อม ผู้กำหนดนโยบาย หัวหน้าอุทยาน

เจ้าหน้าที่ป่าไม้ ผู้จัดการอาคาร และผู้ประสานงานการรีไซเคิลต่างก็ใช้ประโยชน์จากการวิจัยทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อม (Heberlein, 1989 อ้างถึงใน (Clayton, 2012)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวส่วนใหญ่เกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมได้ให้ความสำคัญกับการรับรู้ของประชาชนเกี่ยวกับผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งแวดล้อม การสังเคราะห์ของงานวิจัยเผยให้เห็นประชาชนอาจมีการรับรู้ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมในเชิงบวกหรือเชิงลบ งานวิจัยหลากหลายงานได้ทำการศึกษาผลกระทบของทัศนคติและค่านิยมด้านสิ่งแวดล้อมต่อการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว (Jurowski et al., 1997; Nicholas et al., 2009) Gursoy et al., 2002 กล่าวว่า ค่านิยมเชิงนิเวศที่เข้มแข็งในชุมชนไม่ส่งผลให้เกิดการต่อต้านการพัฒนาการท่องเที่ยว แต่ประเภทของการท่องเที่ยวอาจเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการต่อต้านการพัฒนาการท่องเที่ยวขึ้น จากกฎทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม ได้อ้างถึงผลกระทบของความเชื่อและค่านิยมของประชาชนที่มีต่อการรับรู้ของพวกเขา ตามกฎนี้ประชาชนจะไม่เห็นด้วยกับการพัฒนาใด ๆ ที่ขัดต่อความเชื่อและค่านิยมของพวกเขา เพื่อเป็นตัวอย่างประชาชนที่ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์มรดกและธรรมชาติมีแนวโน้มที่จะมีการรับรู้เชิงลบมากขึ้นและต่อต้านการพัฒนาการท่องเที่ยว (Rasoolimanesh et al., 2015)

2.2.4 การพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว (Economic Dependency)

คำจำกัดความของ "การพึ่งพาทางเศรษฐกิจ" เป็นปัญหาเนื่องจากเพื่อให้คำจำกัดความเป็นประโยชน์จะต้องเป็นไปตามการทดสอบ ดังที่ใช้ในงานวิจัยการพัฒนาร่วมสมัย "การพึ่งพาทางเศรษฐกิจ" ได้รวบรวมความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างที่สำคัญระหว่างหลาย ๆ ประเทศที่มีอำนาจทางเศรษฐกิจการเมืองและการทหารที่แตกต่างกัน แต่ผลกระทบของปฏิสัมพันธ์ของพวกเขามีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เพื่อให้ได้คำจำกัดความที่เพียงพอและเป็นประโยชน์ซึ่งครอบคลุมเงื่อนไขที่มีอยู่และให้แสงสว่างระหว่างปฏิสัมพันธ์และพลวัตของพวกเขาเป็นงานที่ท้าทายอย่างแท้จริง (Sonaike & Olowoporoku, 1979) โดยศักยภาพในการแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ (Jurowski et al., 1997; McGehee & Andereck, 2004) กฎทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม สามารถอธิบายผลกระทบของปัจจัยทางเศรษฐกิจต่อการรับรู้ของประชาชนได้อย่างน่าพอใจ (Andereck et al., 2005 อ้างถึงใน Rasoolimanesh et al., 2015) สมาชิกในชุมชนได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการมีส่วนร่วมโดยตรงและโดยอ้อมในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เนื่องจากกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นในชุมชน ดังนั้นศักยภาพของประชาชนในชุมชนที่จะได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจจึงเพิ่มการรับรู้เชิงบวกเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว (Rasoolimanesh et al., 2015) จากการทบทวนวรรณกรรมค้นพบว่ามีผลลัพธ์ที่ขัดแย้งกันระหว่างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจต่อการรับรู้เชิงลบของประชาชน ในขณะที่การศึกษาบางงานรายงานว่าผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมีผลกระทบที่ไม่มี

นัยสำคัญต่อการรับรู้เชิงลบของประชาชน (Jurowski et al., 1997; Gursoy et al., 2002; Ko & Stewart 2002) ในทางตรงกันข้าม Látková & Vogt (2012) กล่าวว่า มีความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการรับรู้เชิงลบของผู้อยู่อาศัยที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว

ประชาชนที่พึ่งพาการท่องเที่ยวได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และแสดงทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวมากกว่าประชาชนที่ไม่ได้พึ่งพาการท่องเที่ยว (Jurowski et al., 1997; Sirakaya et al., 2002; McGehee & Andereck, 2004) Long and Allen 1990 (ตามที่อ้างใน Abdool, 2002) กล่าวว่าทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวดีขึ้นเนื่องจากมีการพึ่งพาการท่องเที่ยวทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Ap (1992) กล่าวว่า ประชาชนที่มีธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวหรือทำงานด้านการท่องเที่ยว โดยทั่วไปจะแสดงทัศนคติที่ดีต่ออุตสาหกรรมนี้เนื่องจากพวกเขาแลกเปลี่ยนต้นทุนที่พวกเขาพร้อมทั้งได้รับผลประโยชน์กลับมา ในขณะที่ McGehee & Andereck (2004) กล่าวว่า ประชาชนที่ไม่ได้ทำงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และไม่ได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มีแนวโน้มที่จะมองการท่องเที่ยวในเชิงลบ ในขณะที่ Tosun (2002) ตั้งข้อสังเกตว่าในขณะที่การรับรู้เชิงบวกสามารถอธิบายได้จากผลประโยชน์ที่ได้รับจากอุตสาหกรรม แต่พวกเขาเองก็ไม่ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบเชิงลบของการพัฒนาการท่องเที่ยว ในทำนองเดียวกันประชาชนที่พึ่งพาการท่องเที่ยวที่แสดงทัศนคติเชิงลบต่ออุตสาหกรรมอาจเชื่อว่าเศรษฐกิจในท้องถิ่นของตนมีความเข้มแข็งพอที่จะไม่พึ่งพาการท่องเที่ยวและทำให้พวกเขามีรายได้จากอุตสาหกรรมอื่นที่ไม่ใช่การท่องเที่ยว ดังนั้นประชาชนดังกล่าวแม้ว่าจะขึ้นอยู่กับการท่องเที่ยว แต่อาจไม่สนับสนุนอุตสาหกรรมนี้ (Nunkoo & So, 2016)

2.2.5 ทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคม

มีหลากหลายงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวและการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยใช้ทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory, SET) (Yoon, Gursoy and Chen, 2001 อ้างถึงใน Untong, et al., 2010) ทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคมวิธีการพื้นฐานของปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์คือการแลกเปลี่ยนคุณค่าทางสังคมและทรัพยากรทางวัตถุร่วมกัน ทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคม คือการตัดสินใจของแต่ละบุคคลหรือกลุ่มเข้าสู่กระบวนการแลกเปลี่ยนโดยการเปรียบเทียบผลดีและและผลเสียที่เกิดขึ้นจากการแลกเปลี่ยน (Homans 1961 อ้างถึงใน Alim, 2019) Ap (1990) นำทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคมมาประยุกต์ใช้กับการท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก และจากการศึกษาพบว่าการรับรู้ผลดีของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้นเชื่อมโยงกับความตั้งใจที่จะให้มีการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว ในขณะที่ผลเสียจากการรับรู้ของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวจำกัดความตั้งใจของพวกเขาในการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับ Nunkoo et al. (2013) ที่กล่าวว่า จากมุมมองด้านการท่องเที่ยว ทฤษฎี

แลกเปลี่ยนทางสังคมจะบอกเป็นนัยว่าประชาชนมีแนวโน้มที่จะให้การสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวหากพวกเขาเห็นว่าได้รับผลดีมากกว่าผลเสีย โดยทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคมได้อธิบายถึงการคนในชุมชนท้องถิ่นยินดีที่จะแลกเปลี่ยนกับนักท่องเที่ยวหากพวกเขาคิดว่าพวกเขาได้รับผลประโยชน์มากกว่าที่พวกเขาจะได้รับผลเสียที่มาจากการแลกเปลี่ยนในแต่ละครั้งทั้งในบริบทส่วนตัวและบริบททางสังคม ซึ่งผลเสียและผลประโยชน์เหล่านั้นได้แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ เศรษฐกิจ, สังคมวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม และเพื่ออธิบายการรับรู้ของชุมชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว (Ap, 1992; Jurowski et al., 1997; Ko & Stewart 2002; Látková & Vogt, 2012; Nunkoo & Ramkissoon, 2012; Nunkoo et al., 2013) ในอีกความหมายนึงทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม ถูกนำมาใช้เพื่อวัดระดับการรับรู้ของประชาชนในท้องถิ่นที่ได้รับอิทธิพลจากการประเมินผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบของการพัฒนาการท่องเที่ยวในมุมมองทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ประชาชนในชนบทและในชุมชนแสดงเจตจำนงเชิงบวกที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวเมื่อพวกเขาเห็นว่าประโยชน์ของการท่องเที่ยวมีมากกว่าผลเสีย (Burns & Fridman, 2011) ซึ่งทั้งสองความหมายมีความคล้ายคลึงกัน การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกจากการท่องเที่ยวจะส่งผลเชิงบวกต่อการสนับสนุนการท่องเที่ยว คำว่า "ผลเสีย” ถูกใช้เพื่ออ้างถึงการรับรู้ผลกระทบเชิงลบ คำว่า "ผลดี" ถูกใช้เพื่ออ้างถึงการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกของการท่องเที่ยว (Jurowski et al., 1997; Gursoy et al., 2002; Nunkoo and So, 2016) ยิ่งไปกว่านั้น ทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคมยังถูกนำไปใช้ในงานวิจัยส่วนใหญ่เกี่ยวกับความตั้งใจของประชาชนในการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว (Nunkoo et al., 2013; Sharpley, 2014) ซึ่งไปสอดคล้องกับหลายงานวิจัยที่ศึกษาทัศนคติของคนในชุมชนท้องถิ่นที่สอดคล้องกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวและการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยใช้ทฤษฎี Theory of Reasoned Action ซึ่งคำอธิบายทฤษฎีนี้มีความคล้ายคลึงกับทฤษฎี Social Exchange Theory นั่นคือคนในชุมชนท้องถิ่นจะเข้ามาสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนของพวกเขาเมื่อพวกเขาคาดว่าจะได้รับผลประโยชน์มากกว่าที่เสียผลประโยชน์เหมือนทฤษฎีก่อนหน้านี้เช่นเดียวกัน (Ko and Stewart, 2002; Dyer, et al., 2007) พื้นฐานของทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคมคือทั้งสองฝ่ายมีส่วนร่วมในกระบวนการโดยสมัครใจ ประชาชนจำนวนมากมีปฏิสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยวในรูปแบบใด ๆ อาจเป็นไปโดยไม่ได้ตั้งใจและไม่สมัครใจ ในขณะที่ในหลาย ๆ กรณีอาจไม่มีการโต้ตอบ (หรือแลกเปลี่ยน) ที่จับต้องได้ อย่างไรก็ตามจากความเข้าใจนั้นทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคม ลักษณะของผลดีและผลเสียเหล่านี้ มักมีความสัมพันธ์ระหว่างกันที่คลุมเครือ (Rasoolimansh et al., 2015) ยกตัวอย่างเช่น Liu & Var (1986 อ้างถึงใน Rasoolimansh et al., 2015) พบว่าในขณะที่ประชาชนมีความกังวลเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมมากกว่าผลประโยชนที่จะได้รับจากทางเศรษฐกิจ แต่พวกเขาก็ให้ความสำคัญกับการยกระดับมาตรฐานการใช้ชีวิตของพวกเขามากกว่าสิ่งแวดล้อม และทฤษฎีนี้ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่ามุ่งเน้นไปที่องค์ประกอบ

ด้านความรู้ความเข้าใจ และเหตุผลของการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนและนักท่องเที่ยว เป็นหลัก (Andereck et al., 2005 อ้างถึงใน Rua, 2020) เนื่องจากข้อจำกัดของทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคม นักวิจัยหลายคนจึงพยายามนำทฤษฎีอื่นมาใช้ในการตรวจสอบปัจจัยที่มีอิทธิพลเบื้องหลังการรับรู้ของประชาชน (Látková and Vogt, 2012; Sharpley, 2014)

2.2.6 ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

เป็นทฤษฎีที่ถูกพัฒนาขึ้นโดย Freeman (1984 อ้างถึงใน Rasoolimanesh & Jaafar, 2017 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเชิงกลยุทธ์ขององค์กร ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมุ่งเน้นไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างผลประโยชน์และความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย วัตถุประสงค์ และกลยุทธ์ขององค์กร โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียคือบุคคลหรือกลุ่มใด ๆ ที่มีความสามารถในการมีอิทธิพลหรือได้รับอิทธิพลจากเป้าหมายและกิจกรรมขององค์กร อธิบายว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีผลประโยชน์หรือสิทธิคล้ายคลึงกันรวมตัวกันเป็นกลุ่มอย่างไร และกลุ่มเหล่านี้สนับสนุนวัตถุประสงค์และกลยุทธ์ขององค์กรอย่างไร (Mainardes et al., 2011) มีการใช้ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการศึกษาบริบทการท่องเที่ยวเพื่อระบุผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวและการจัดการ และเพื่อตรวจสอบการรับรู้ของประชาชนเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Byrd, 2007; Easterling, 2005; Nicholas et al. 2009) Nicholas, Thapa & Ko (2009) เป็นผู้ที่ใช้ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเป็นครั้งแรกเพื่อสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติการมีส่วนร่วมของประชาชน ทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อม และการสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในส่วนของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 4 อันดับแรกที่ได้รับการยอมรับในบริบทการท่องเที่ยว ได้แก่ ประชาชนในชุมชน นักท่องเที่ยว หน่วยงานของรัฐ / ท้องถิ่น และภาคอุตสาหกรรม / เอกชน โดยประชาชนในชุมชนเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สำคัญที่สุด (Easterling, 2005; Nicholas et al., 2009)

จากการทบทวนวรรณกรรมผู้วิจัยสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวทั้ง 3 ปัจจัย ได้แก่ ความผูกพันต่อชุมชน (Community attachment), ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (Environmental attitude), และการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว (Economic Dependency) มีอิทธิพลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบของประชาชนในแต่ละพื้นที่ ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยนั้นมีความสอดคล้องกับหลักการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งสามารถสร้างความสมดุลให้เกิดในพื้นที่ได้ แต่จะแตกต่างกันไปในแต่ละบริบทของพื้นที่และตัวประชาชนในชุมชน ในส่วนของทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคมและทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สามารถใช้อธิบายถึงปรากฏการณ์ของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบและปัจจัยที่ส่งผลต่อผลกระทบเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี ด้วยการรับรู้

ผลกระทบนั้นจะเกิดได้ก็ต่อเมื่อเกิดการแลกเปลี่ยนขึ้นรวมถึงต้องอาศัยการแลกเปลี่ยนจากทุกภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นประชาชนหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม

การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นส่วนหนึ่งของระบบประชาธิปไตยที่อนุญาตให้ชาวบ้านแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการพัฒนาซึ่งจะส่งผลต่อชีวิตของพวกเขาในอนาคต (Fagence, 1977 อ้างถึงใน (Prabhakaran et al., 2014) ยิ่งไปกว่านั้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวสามารถยุติความขัดแย้งระหว่างความต้องการและผลประโยชน์ของกลุ่มประชาชนที่แตกต่างกัน ซึ่งจะช่วยเพิ่มคุณภาพชีวิตและส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ (Su & Wall, 2014) นอกจากนั้นการยอมรับและให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมในท้องถิ่น รวมถึงการยอมรับของชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว มีความหมายว่าคนในชุมชนไม่ได้รับการยกเว้นจากการวางแผน การตัดสินใจและการจัดการโครงการ การกีดกันของพวกเขาถือเป็นแนวทางปฏิบัติทั่วไปในประเทศกำลังพัฒนาที่มีวัฒนธรรมการพัฒนาจากบนลงล่าง (Teye et al., 2002) การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับกระบวนการตัดสินใจและประโยชน์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังถือเป็นส่วนสำคัญของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (D'amore, 1992) นอกจากนี้การมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจของชุมชนเป็นประโยชน์ต่อประชาชนและเพิ่มความเคารพต่อวิถีชีวิตและค่านิยมดั้งเดิมของพวกเขา (Sheldon & Abenajo, 2001 อ้างถึงใน Rasoolimanesh et al., 2017) ซึ่งไปสอดคล้องกับ Wang & Pfister (2008) (อ้างอิงใน Alim, 2019) กล่าวว่าผู้อยู่อาศัยที่มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจด้านการท่องเที่ยวมีแนวโน้มที่จะแสดงเจตจำนงเชิงบวกในการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว นอกจากนี้การศึกษาหลายชิ้นพบว่ามีผลดีและมีความชัดเจนระหว่างการมีส่วนร่วมของชุมชนและความตั้งใจที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว (Pavlic et al., 2015) ด้วยตัวชุมชนเองเป็นภาคีที่สำคัญที่สุดเนื่องจากเป็นผู้ที่จะได้รับผลกระทบมากที่สุดไม่ว่าจะในทางบวกหรือทางลบจากการวางแผนและพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับ Nicholas et al. (2009) ที่กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนในการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวถือเป็นรากฐานที่สำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยผลกระทบเชิงลบของการท่องเที่ยวต่อชุมชนทำให้สังคมมีความโน้มเอียงที่จะเข้าร่วมในโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว (Eshliki & Kaboudi, 2012) Choi & Murray (2010) ได้ศึกษาบทบาทของการมีส่วนร่วมของชุมชนและไม่พบความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างการมีส่วนร่วมของชุมชนและการสนับสนุนการท่องเที่ยว แต่มีความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างการมีส่วนร่วมของชุมชนกับผลกระทบเชิงบวกของการท่องเที่ยว และความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างการมีส่วนร่วมของชุมชนกับผลกระทบเชิงลบของการท่องเที่ยว ยังค้นพบอีกว่าการมีส่วนร่วม

ในการตัดสินใจด้านการท่องเที่ยวของประชาชนส่งผลให้พวกเขาแสดงเจตจำนงเชิงบวกที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว แต่ Nicholas et al. (2009) ไม่พบความสัมพันธ์ทางตรงหรือทางอ้อม ในขณะที่ Allen et al. (1993) ได้กล่าวว่า การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวของประชาชนจะลดลงเนื่องจากระดับการท่องเที่ยวในชุมชนเพิ่มขึ้น ซึ่งไปสอดคล้องกับ Nunkoo & Ramkissoon (2011) ที่กล่าวว่า ประชาชนที่รับรู้ผลกระทบด้านการท่องเที่ยวเชิงบวกมากขึ้นจะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวในอนาคต ในขณะที่ผู้อยู่อาศัยที่รับรู้ผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวมากขึ้นมีแนวโน้มที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวในอนาคตน้อยลง นอกจากนั้นการมีส่วนร่วมของชุมชนและการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นเงื่อนไขที่ชาวบ้านจะรับรู้ถึงผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนของตนว่าเป็นอย่างไร ช่วยให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการระบุปัญหา การตัดสินใจ และการนำไปใช้ ก่อให้เกิดความสำเร็จของการพัฒนาที่ยั่งยืน (France, 1998 อ้างถึงใน Rasoolimaesh & Jaafar, 2017) จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องส่งเสริมการรับรู้เชิงบวกในหมู่ประชาชนในท้องถิ่นเนื่องจากจะส่งผลต่อการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว งานวิจัยด้านการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ชี้ให้เห็นว่าการรับรู้ของคนในท้องถิ่นเกี่ยวกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวนั้นแตกต่างกันไปตามการรับรู้เกี่ยวกับผลดีที่ได้รับจากการพัฒนาการท่องเที่ยว (Dyer, Aberdeen, et al., 2007)

2.3.1 ความหมายของกระบวนการมีส่วนร่วม

Vroom and Deci (1970) ได้กล่าวว่า การมีส่วนร่วมเกิดจากการที่บุคคลรู้สึกได้หลังจากได้เข้าร่วมในการตัดสินใจและทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพจนเกิดความพึงพอใจจากการทำงานและพัฒนาขึ้นไปจนถึงมีความผูกพันต่องาน ส่งผลให้ทำงานได้ดีจนสามารถช่วยให้องค์กรบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ถัดมา Keith (1972) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมนั้นเป็นการเกี่ยวข้องกันระหว่างจิตใจและอารมณ์ (Mental and emotional involvement) ที่เกิดขึ้นกับบุคคลเมื่ออยู่ในสถานการณ์การดำเนินงานแบบกลุ่ม (Group situation) ซึ่งผลจากการกระทำดังกล่าวทำให้เกิดการกระทำที่อยากกระทำการให้บรรลุเป้าหมายและเกิดความรู้สึกรับผิดชอบต่อกลุ่มอีกด้วย แต่ Reeder (1974) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมไว้ว่า การมีส่วนร่วมมีทั้งลักษณะการมีส่วนร่วมของบุคคล และการมีส่วนร่วมของกลุ่ม โดยให้คำนิยามไว้ว่าการมีส่วนร่วมเป็นการพบปะสังสรรค์ของสังคม นอกจากนั้นนคร สำเภาทิพย์ (2542) ได้กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนหมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีการริเริ่มในการคิด มีการวางแผนในการปฏิบัติงานและตัดสินใจในเรื่องการดำเนินกิจกรรมในชุมชนของพวกเขาเอง โดยขั้นตอนเหล่านี้ไปเพิ่มขีดความสามารถของประชาชนในการจัดการดำเนินกิจกรรมในชุมชนของพวกเขารวมไปถึงการจัดการและกระจายทรัพยากร และนำไปสู่การที่ประชาชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ในที่สุด ซึ่งสอดคล้องไปกับ Vroom and Deci (1970) และ

ถวิลวดี บุรีกุล (2552) ที่กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การที่ประชาชนมีสิทธิ หน้าที่สามารถเข้าร่วมกระบวนการตัดสินใจต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาอย่างตั้งใจ รวมไปถึงมีความรับผิดชอบในเรื่องการจัดสรรทรัพยากรต่างๆ และนำเสนอแนวทางแก้ไขใหม่ๆที่เหมาะสม ทำหน้าที่เฉกเช่นเดียวกับองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น หรือกระทำการไปควบคู่กัน ในขณะที่ สุนทร กองทรัพย์ (2548) กล่าวว่าการมีส่วนร่วม คือบุคคลหรือกลุ่มคนที่เข้าไปอยู่ในในการดำเนินกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งด้วยความเต็มใจ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งขึ้นซึ่งเป็นประโยชน์ต่อทั้งตัวบุคคล ต่อกลุ่ม รวมไปถึงต่อส่วนรวม โดยการเข้าร่วมกิจกรรมนั้นเกิดจากการตัดสินใจที่จะเข้าร่วมด้วย นอกจากนั้น Creighton กล่าวว่า การมีส่วนร่วมคือการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ประสงค์จะให้เกิดการดำเนินการ ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างประชาชนที่ต้องการมีส่วนร่วมและองค์กรที่ทำหน้าที่ตัดสินใจ โดยผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมนั้นคือผู้ที่ได้รับผลกระทบต่างๆหรือมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจต่อสิ่งที่กำลังดำเนินการอยู่ (วันชัย วัฒนศัพท์ et al., 2551)

จากการทบทวนวรรณกรรมในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การมีส่วนร่วม หมายถึง การที่บุคคลได้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา ได้รับรู้ถึงผลกระทบต่างๆที่เกิดขึ้นในพื้นที่ของตนเอง ซึ่งมีการรวมตัวการทำกิจกรรมต่างๆที่เป็นประโยชน์ต่อพื้นที่ตนเอง ก่อให้เกิดการพัฒนาพื้นที่ไปในทิศทางที่ดี นอกจากนั้นยังก่อให้เกิดความเข้าใจและสานสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นระหว่างกันอีกด้วย ซึ่งการเข้ามามีส่วนร่วมนั้นเป็นสิทธิและหน้าที่ๆประชาชน สามารถเข้าร่วมได้โดยไม่ต้องผ่านการบังคับหรือโดนกีดกันจากสิทธิและหน้าที่ๆประชาชนเองควรจะได้รับ

2.3.2 ประโยชน์ของการมีส่วนร่วมของประชาชน

1) เพิ่มคุณภาพของการตัดสินใจ

กระบวนการมีส่วนร่วมก่อให้เกิดการพิจารณาและตัดสินใจเกี่ยวกับทางเลือกใหม่ๆ โดยประชาชนมักจะมีข้อมูลสำคัญหรือข้อมูลใหม่ๆซึ่งนำไปสู่การตัดสินใจ ก่อให้เกิดการความแตกต่างระหว่างโครงการที่บรรลุวัตถุประสงค์และโครงการที่ไม่บรรลุวัตถุประสงค์

2) การลดค่าใช้จ่ายและการสูญเสียเวลา

ถ้าเกิดกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนตั้งแต่แรกเริ่ม สามารถลดโอกาสที่เกิดความล่าช้าและลดค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการขัดแย้งระหว่างประชาชน ซึ่งการมีส่วนร่วมของประชาชนก่อให้เกิดการตัดสินใจจากผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียในการตัดสินใจนั้น โดยการตัดสินใจนั้นจะเป็นการตัดสินใจที่ถูกยอมรับโดยผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด

3) การสร้างฉันทามติ (Consensus Building)

การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นกระบวนการที่สามารถสร้างข้อตกลงที่มั่นคงและยั่งยืน ได้รับการยอมรับระหว่างคนในกลุ่มที่อาจจะเกิดการขัดแย้งกันก่อนหน้านี้

4) การเพิ่มความง่ายต่อการนำไปปฏิบัติ

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทำให้ประชาชนรู้สึกว่าตัวเองเป็นเจ้าของการตัดสินใจนั้น เมื่อเกิดการตัดสินใจแล้วนั้น ประชาชนย่อมต้องอยากเห็นกระบวนการปฏิบัติของสิ่งที่ตัดสินใจไปก่อนหน้านั้น และกลุ่มประชาชนที่ทำการตัดสินใจก็จะมีความกระตือรือร้นในการที่จะช่วยให้ขั้นตอนการปฏิบัตินั้นสำเร็จผล

5) การหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าใน “กรณีที่ร้ายแรงที่สุด”

กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนเปิดโอกาสให้คู่กรณีสามารถแสดงความต้องการของกลุ่มเขา ซึ่งสามารถลดความขัดแย้งที่นำไปสู่การเป็นปฏิปักษ์ ซึ่งทำให้การแก้ปัญหาเป็นไปได้ยากขึ้น เมื่อเข้าสู่กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนสามารถลดการเผชิญหน้ากันอย่างรุนแรงได้ แต่กระบวนการมีส่วนร่วมไม่สามารถจะลดหรือกำจัดความขัดแย้งในทุกๆกรณีได้

6) การดำรงไว้ซึ่งความน่าเชื่อถือและความชอบธรรม

เมื่อมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่มีความโปร่งใสและน่าเชื่อถือต่อประชาชน โดยเฉพาะเมื่อการตัดสินใจนั้นสามารถก่อให้เกิดความขัดแย้งได้ และการมีส่วนร่วมของประชาชนนั้นยังก่อให้เกิดความเข้าใจถึงเหตุผลที่นำไปสู่การตัดสินใจนั้นๆ

7) การคาดคะเนความห่วงกังวลของประชาชนและค่านิยมของสาธารณชน

เมื่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่ทำงานโครงการเกี่ยวกับส่วนร่วมของประชาชน เจ้าหน้าที่จะมีความรู้สึกถึงความห่วงใยของประชาชนที่มีต่อการทำงานของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ประชาชนมองการทำงานของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นอย่างไร มีการนำความคิดเห็นของประชาชนมาคุยกัน ซึ่งส่งผลให้เจ้าที่ทำงานด้วยความตระหนักถึงการตอบสนองของประชาชนที่เป็นไปได้ต่อการตัดสินใจต่างๆ

8) การพัฒนาความเชี่ยวชาญและความคิดสร้างสรรค์ของสาธารณชน

สิ่งที่สำคัญต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนคือการให้การศึกษาต่อประชาชน ไม่ใช่แค่เรียนรู้เนื้อหา ประชาชนจะได้เรียนรู้กระบวนการตัดสินโดยองค์กรท้องถิ่นว่าเป็นอย่างไร ทำไมถึงมีการตัดสินใจแบบนี้ (วันชัย วัฒนศัพท์, 2544)

2.3.3 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการมีส่วนร่วม

ประยูร ศรีประสาธน์ (2542) ได้นำเสนอปัจจัยที่ทำให้เกิดการมีส่วนร่วม ซึ่งมีทั้งหมด 3 ปัจจัย ดังนี้

1) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ

2) ปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ ได้แก่ อาชีพ รายได้ การศึกษา และการเป็นสมาชิกกลุ่ม

3) ปัจจัยด้านการสื่อสาร ได้แก่ การรับข่าวสารจากสื่อบุคคลและสื่อมวลชน

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม มีดังนี้

1) ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ต่างๆที่ประสบมา

2) ลักษณะทางเศรษฐกิจ ได้แก่ อาชีพ รายได้

3) การได้รับข้อมูลข่าวสาร ได้แก่ แหล่งที่มาของข่าวสาร ความถี่ในการได้รับข้อมูลข่าวสาร

Koufman (1949) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุมชนในชนบท พบว่า เพศ อายุ การศึกษา ขนาดของครอบครัว อาชีพ รายได้ และระยะเวลาการอาศัยอยู่ในท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กับระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน

ดรรชนี เอมพันธุ์ (2550) ได้กล่าวถึง ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบชุมชน มีดังนี้

1) ชุมชนต้องมีศักยภาพในด้านสิ่งดึงดูดใจ พื้นที่ และการเข้าถึง หรือการได้รับความเห็นชอบในการดำเนินการจัดการบริหารพื้นที่ในด้านการท่องเที่ยวได้

2) ต้องมีตลาดในการท่องเที่ยวอยู่แล้วในพื้นที่ หรือมีในบริเวณใกล้เคียง หรือมีโอกาสที่นักเที่ยวจะเข้ามาเยือนในพื้นที่

3) ชุมชนต้องมีทักษะและความรู้ในด้านการจัดการการท่องเที่ยวในแง่มุมต่างๆ การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว การจัดการบัญชี หรือการให้บริการที่เกี่ยวข้อง เช่น ที่พัก ร้านอาหาร มัคคุเทศก์ การประชาสัมพันธ์ในด้านต่างๆ เป็นต้น

2.3.4 ประโยชน์ของการมีส่วนร่วมของประชาชนสำหรับองค์กรที่ได้รับเลือก

1) ประชาชนมีโอกาสในการบอกกล่าวถึงสิ่งที่ได้ยินต่อองค์กรที่ทำหน้าที่ในการตัดสินใจ สามารถลดความขุ่นข้องหมองใจและลดความรุนแรงที่อาจจะเกิดขึ้น

2) การมีส่วนร่วมกระตุ้นให้เกิดแนวทางในการแก้ปัญหามากขึ้น มีการเต็มใจที่จะหาทางออกร่วมกัน

3) จากการมีส่วนร่วมของประชาชนทำให้เห็นผลของความกังวลของประชาชน ทำให้องค์กรตระหนักได้ถึงปัญหาที่แท้จริงของประชาชน

4) ข้อกล่าวหาถึงการตัดสินใจของเทศบาลว่ามีข้อบกพร่องนั้นลดลง

5) ประเด็นทั้งหลายในเรื่องการศึกษาหาข้อเท็จจริง พื้นฐานก่อนการตัดสินใจก็จะสามารถหาข้อยุติก่อนที่จะมีการลงมติโดยสภา

6) ทางออกที่ประชาชนเห็นว่าสามารถเป็นไปได้จะมีการระบุอย่างชัดเจน และมีการศึกษาอย่างอย่างดีโดยผู้แทนก่อนที่จะมีการตัดสินใจโดยสภา

7) บางประเด็นอาจจะไม่มีการนำไปสู่การพิจารณา เพียงแค่ปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงข้อเสนอก่อนที่จะมีการตัดสินใจของสภา

8) กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนก่อให้เกิดฉันทามติซึ่งทำให้ง่ายต่อสภาที่จะทำการตัดสินใจ ซึ่งอาจจะไม่ใช่ทุกครั้ง (วันชัย วัฒนศัพท์, 2544)

2.3.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการมีส่วนร่วม

Cohen and Uphoff (1980) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมนั้นเป็นคำที่สื่อความหมายรวมถึงกิจกรรมและสถานการณ์ที่แตกต่างกันเป็นจำนวนมาก จำเป็นต้องมีความหมายของคำว่ามีส่วนร่วมที่เจาะจงหรืออ้างถึงในสถานการณ์ใด ๆ โดยได้มีการจำแนกการมส่วนร่วมออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making)

ความต้องการต้องมีการถูกกำหนดและมีการจัดลำดับความสำคัญ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมาก หลังจากนั้นดำเนินการเลือกประชากรและนโยบายที่เกี่ยวข้อง จะต้องมีการตัดสินใจในช่วงที่เริ่มต้นวางแผน ช่วงดำเนินการวางแผน และช่วงขั้นตอนปฏิบัติตามแผน

2) การมีส่วนร่วมในการดำเนินการ (Implementation)

ในส่วนขั้นตอนการดำเนินการ จะมีคำถามที่ว่าใครเป็นผู้ที่ทำประโยชน์แก่โครงการนี้และสามารถทำประโยชน์ได้ด้วยวิธีใด ยกตัวอย่างเช่น การจัดสรรทรัพยากร การบริหารงาน การประสานงาน การขอความช่วยเหลือ เป็นต้น

3) การมีส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ (Benefit)

นอกจากการพิจารณาว่าใครเป็นผู้ที่ทำประโยชน์ ยังต้องพิจารณาถึงการกระจายผลประโยชน์ด้วย ซึ่งต้องพิจารณาผลประโยชน์ทั้งทางบวกและทางลบ นั่นหมายถึงประโยชน์และโทษต่อบุคคลหรือกลุ่มคนในสังคม

4) การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation)

ต้องมีการสังเกตถึงความชอบ ความคาดหวัง ความคิดเห็น ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะทั้งหมดนี้มีอิทธิพลที่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลหรือกลุ่มคนได้

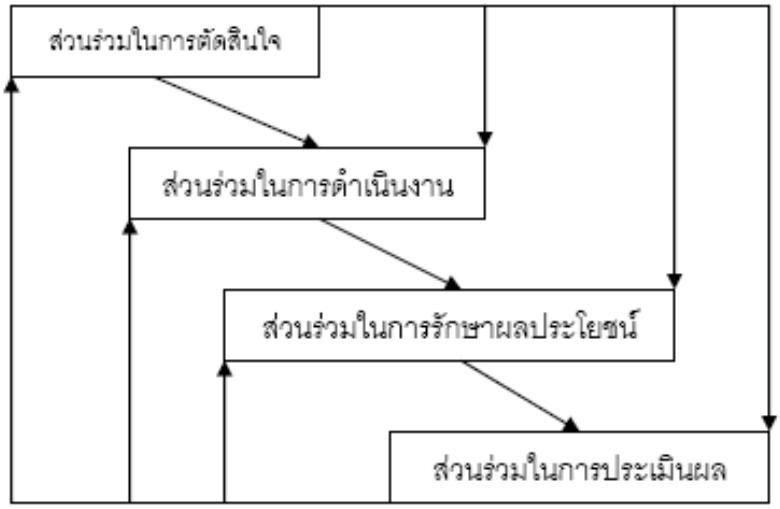

ภาพที่ 2.2 ภาพแสดงวงจรการมีส่วนร่วมของ Cohen and Uphoff
แหล่งที่มา: Cohen and Uphoff (1980).

นอกจากนี้ Cohen and Uphoff (1980) ยังได้กล่าวถึงวิธีการสร้างการมีส่วนร่วม โดยดำเนินการแยกออกเป็น 5 ข้อ ดังนี้

1) ความคิดริเริ่มในการมีส่วนร่วมนั้นมาจากหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือประชาชน

2) การจูงใจให้มีส่วนร่วมนั้นเป็นไปโดยสมัครใจหรือบีบบังคับมากขึ้นหรือไม่ ซึ่งสามารถส่งผลต่อการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมเมื่อเวลาผ่านไป

3) โครงสร้างและช่องทางของการมีส่วนร่วม พิจารณาหมดทุกช่องทางไม่ว่าจะเกิดขึ้นบนพื้นฐานของบุคคลหรือส่วนรวม องค์กรอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ หรือจะเป็นการมีส่วนร่วมทางตรงหรือทางอ้อม

4) ระยะเวลาและขอบเขตของการมีส่วนร่วม ไม่ว่าจะเป็นการมีส่วนร่วมแค่เพียงครั้งเดียวหรือการมีส่วนร่วมแบบต่อเนื่องและไม่ว่าการมีส่วนร่วมจะขยายขอบเขตกว้างหรือแคบ ในที่สุดมันก็มักจะมีประโยชน์ในการพิจารณาหรือการตัดสินใจในอนาคต

5) การเสริมอำนาจ คนที่มีความสามารถจำนวนมากต้องได้รับผลลัพธ์ที่พวกเขาตั้งใจจะได้รับจากการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการดำเนินการ

Arnstein (1969) ได้เขียนเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของพลเมืองในกระบวนการวางแผนในสหรัฐอเมริกาได้อธิบาย “บันไดแห่งการมีส่วนร่วมของพลเมือง” ที่แสดงการมีส่วนร่วมตั้งแต่ระดับสูงถึงต่ำ มีทั้งหมด 8 ขั้น ดังนี้

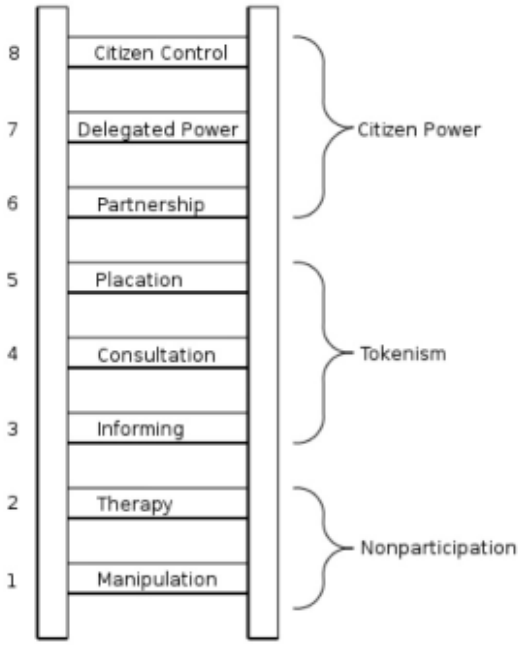

ภาพที่ 2.3 ภาพแสดงขั้นบันได 8 ขั้นของการมีส่วนร่วมของ Arnstein
แหล่งที่มา: Arnstein (1969).

บันไดเป็นแนวทางในการดูว่าใครมีอำนาจเมื่อมีการตัดสินใจที่สำคัญ โดยพิจารณาจากขั้นบันไดทั้ง 8 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 ขั้นการจัดการ (Manipulation) และขั้นการบำบัดรักษา (Therapy) ซึ่งถูกเรียกว่าการไม่มีส่วนร่วม (Nonparticipation) เป็นชั้นที่ประชาชนไม่มีส่วนร่วมอย่างแท้จริง เมื่อทำหน้าที่ตัดสินใจจะทำการตัดสินใจโดยไม่ได้สนใจเนื้อหา วิธีการตัดสินใจ โดยวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของบันได 2 ขั้นนี้ คือ การรักษาหรือให้ความรู้แก่ผู้เข้าร่วม และหน้าที่ของการมีส่วนร่วมคือการบรรลุการสนับสนุนสาธารณะผ่านการประชาสัมพันธ์

ขั้นที่ 3 ขั้นที่ 4 และขั้นที่ 5 ขั้นการรับข่าวสาร (Informing) ขั้นการปรึกษาหารือ (Consultation) และขั้นปลอบใจ (Placation) อยู่ในระดับที่ถูกเรียกว่า การมีส่วนร่วมบางส่วน (Tokenism) โดยขั้นการรับข่าวสาร คือขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในการมีส่วนร่วม แต่บ่อยครั้งที่

ความสำคัญของข้อมูลมีการไหลของข้อมูลทางเดียว และไม่มีช่องทางสำหรับข้อเสนอแนะ ขั้นการปรึกษาหารือ คือมีการยอมรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน แต่ไม่มีสิ่งใดรับประกันได้ว่าความคิดเห็นเหล่านั้นจะได้รับการเอาใจใส่ และขั้นปลอบใจ เป็นขั้นที่ยอมให้มีการแนะนำหรือออกความคิดเห็นได้ แต่ยังคงไว้สำหรับผู้มีอำนาจที่จะตัดสินความถูกต้องตามกฎหมายหรือความเป็นไปได้ของคำแนะนำ

ขั้นที่ 6 ขั้นที่ 7 และขั้นที่ 8 ขั้นเป็นหุ้นส่วน (Partnership) ขั้นใช้อำนาจผ่านตัวแทน (Delegated Power) และขั้นควบคุมโดยประชาชน (Citizen Control) ทั้งหมดอยู่ในระดับที่เรียกว่าการมีส่วนร่วมที่ระดับอำนาจเป็นของประชาชน (Citizen Power) โดยขั้นเป็นหุ้นส่วน เป็นการกระจายอำนาจผ่านการเจรจาระหว่างประชาชนและผู้มีอำนาจ การวางแผนและความรับผิดชอบในการตัดสินใจมีการแบ่งปันเช่น ผ่านคณะกรรมการร่วม ขั้นใช้อำนาจผ่านตัวแทน พลเมืองมีความมั่นใจในคณะกรรมการที่มีอำนาจที่ได้รับมอบหมายในการตัดสินใจ และขั้นควบคุมโดยประชาชน เป็นการที่ประชาชนใช้อำนาจในการตัดสินใจด้วยตนเองหรือใช้อำนาจตัดสินใจผ่านตัวแทน

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์ (2545) ได้แบ่งระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ 6 ระดับ ดังนี้

1) ร่วมรับรู้

หมายถึง รัฐได้มีความคิดริเริ่มในการทำกิจกรรมหรือโครงการใดๆ แล้วมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้รับรู้รับทราบข้อมูลข่าวสาร หรือมีการให้สิทธิแก่ประชาชนในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์แก่พวกเขา เนื่องจากข้อมูลข่าวสารจากทางภาครัฐจะบอกถึงความจำเป็นและความสำคัญของการดำเนินกิจกรรมนั้นๆ รวมถึงวิธีการดำเนินโครงการและกิจกรรมต่างๆ หรือมีมาตรการเพื่อทำการแก้ไขปัญหาและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อโครงการและกิจกรรมนั้นๆ ซึ่งทั้งหมดเหล่านี้ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วม

2) ร่วมคิด ร่วมแสดงความคิดเห็น

หมายถึง เมื่อประชาชนได้รับรู้ รับทราบถึงข่าวสารการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมต่างๆจากทางภาครัฐแล้วนั้น ทางประชาชนจะมีการร่วมกันค้นหาปัญหา สาเหตุของปัญหา ความจำเป็นและความต้องการของการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมนั้นๆ เพื่อการนำไปใช้พิจารณาต่อการตัดสินใจของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

3) ร่วมพิจารณา ร่วมตัดสินใจ

หมายถึง การร่วมพิจารณาเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อการดำเนินโครงการหรือกิจกรรม โดยประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ที่มีการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมควรจะมีส่วนร่วมในการพิจารณาเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมในพื้นที่ หากประชาชนเล็งเห็นว่าโครงการหรือกิจกรรมนั้นสามารถตรวจสอบได้หรือไม่ มีความชัดเจนหรือไม่อย่างไร ควรมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจด้วย

4) ร่วมดำเนินการ

หมายถึง ในระดับนี้อาจจะไม่สามารถเข้าร่วมได้ทุกคน ทั้งในเรื่องการลงทุนหรือการร่วมลงทุน การถือหุ้น การคัดเลือกผู้ที่เข้ามาปฏิบัติงานหรือปฏิบัติงานด้วยตนเอง ฯลฯ เนื่องจากบางโครงการหรือกิจกรรมจำเป็นที่จะต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญในการดำเนินงาน แต่ถ้าเป็นโครงการหรือกิจกรรมระดับท้องถิ่น มีการใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วม

5) ร่วมติดตาม ตรวจสอบและประเมินผล

หมายถึง การร่วมติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลว่าโครงการหรอการดำเนินกิจกรรมนั้นๆได้ทำการดำเนินงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ เพราะตัวประชาชนในพื้นที่นั้นๆจะทำการเฝ้าระวังและคอนเตือนภัยเมื่อการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมนั้นๆไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ หรืออาจจะผลกระทบทางลบหลังจากเกิดการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมขึ้น นอกจากนั้นมีการตรวจสอบว่าผลการดำเนินงานเป็นอย่างไร ส่งผลไปถึงการพิจารณานำมาตรการที่เหมาะสมกับโครงการหรือกิจกรรมนั้นๆมาดำเนินการใช้ต่อไป

6) ร่วมรับผล

หมายถึง การดำเนินโครงการหรือกิจกรรมนั้นๆย่อมได้รับผลกระทบทั้งทางด้านบวกและทางด้านลบต่อตัวประชาชนและสิ่งแวดล้อมโดยรอบ และประชาชนไม่สามารถหลีกเลี่ยงที่จะไม่รับผลที่เกิดขึ้นได้ หากประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมทั้ง 6 ระดับตามที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะถือว่าเป็นการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างสมบูรณ์แบบ

Delbecq and Andrew (1971) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของประชาชน แบ่งออกเป็นการวางแผน 5 รูปแบบ ดังนี้

1) การรวบรวมข้อมูลและรายละเอียดของโครงการต่างๆ

2) การวิเคราะห์หรือสรุปปัญหา

3) การจัดลำดับความสำคัญของปัญหา

4) การดำเนินการแก้ไขปัญหา

5) การติดตามและประเมินผลความสำเร็จของโครงการเพื่อนำไปพัฒนา แก้ไขปรับปรุง การดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพที่ดียิ่งขึ้น

อภิญญา กังสนารักษ์ (2544) ได้กล่าวว่าขั้นตอนการมีส่วนร่วมของชุมชน ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1) การมีส่วนร่วมตั้งแต่ขั้นตอนริเริ่มโครงการ ร่วมกันค้นหาที่มาของปัญหารวมไปถึงสาเหตุของปัญหาของตัวชุมชน มีการร่วมกันตัดสินใจรวมถึงลำดับความสำคัญของการดำเนินการ

2) การมีส่วนร่วมในขั้นตอนการวางแผน กำหนดวัตถุประสงค์ วิธีการดำเนินงาน รวมไปถึงจัดสรรทรัพยากรที่จะต้องใช้ในโครงการ

3) การมีส่วนร่วมในขั้นตอนการดำเนินโครงการ สามารถทำประโยชน์ให้แก่โครงการได้ ผ่านการช่วยเหลือด้านทุนทรัพย์ แรงงาน และวัสดุอุปกรณ์

4) การมีส่วนร่วมในขั้นตอนการประเมินผลโครงการ โดยสามารถประเมินเป็นระยะเวลาต่อเนื่องหรือประเมินผลหลังจบโครงการ เพื่อให้รู้ว่าการดำเนินโครงการนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่

จากการทบทวนวรรณกรรมในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยสรุปแนวคิดและทฤษฎีการมีส่วนร่วม ได้ว่า มีการพิจารณาถึงขั้นตอนการมีส่วนร่วมของบุคคลไว้แตกต่างกัน โดยแนวคิดและทฤษฎีของแต่ละคนนั้นได้มีขั้นตอนที่แตกต่างกันออกไป แต่ต่างมีจุดมุ่งหมายเดียวกันนั่นคือ ทำให้เกิดกระบวนการมีส่วนร่วมเกิดขึ้นในตัวพื้นที่ที่ต้องการ และสามารถกระทำการให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ทำการกำหนดร่วมกันให้ประสบความสำเร็จ ผ่านขั้นตอนของทฤษฎีที่ได้เลือกนำมาใช้ในพื้นที่นั้นๆอย่างเหมาะสม

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2.4.1 ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

บุญเลิศ ตั้งจิตวัฒนา (2548) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไว้ว่า หมายถึง การท่องเที่ยวไม่ว่าจะกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มเล็กที่มีกาจัดการที่ดีเยี่ยม สามารถดำรงไว้ซึ่งทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีความดึงดูดใจอย่างไม่เสื่อมคลาย ธุรกิจการท่องเที่ยวมีการปรับปรุงเพื่อให้ได้ผลกำไรอย่างเป็นธรรม ชุมชนท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมและได้รับผลประโยชน์ตอบแทนกลับไปอย่างเหมาะสม มีนักท่องเที่ยวแวะเวียนเข้ามาเยี่ยมเยือนอย่างสม่ำเสมอ แต่ต้องมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้น้อยที่สุดหรือไม่มีผลกระทบเลยอย่างยืนยาว โดยมีลักษณะสำคัญอยู่ 6 ประการดังนี้

1) เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทุกประเภท ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ โบราณสถาน และแหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี กิจกรรม

2) เป็นการท่องเที่ยวที่เน้นคุณค่าและความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละสถานที่ท่องเที่ยว

3) เป็นการท่องเที่ยวที่รับผิดชอบต่อทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรท่องเที่ยว และสิ่งแวดล้อมของแต่ละสถานที่ท่องเที่ยว

4) เป็นการท่องเที่ยวที่ให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัส เรียนรู้ และได้รับประสบการณ์ที่ดีเกี่ยวข้องกับธรรมชาติและวัฒนธรรม

5) เป็นการท่องเที่ยวที่ให้ผลตอบแทนแก่ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวอย่างยืนยาว

6) เป็นการท่องเที่ยวที่ให้ประโยชน์แก่ชุมชนท้องถิ่น และคืนประโยชน์กลับสู่ทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นเองด้วย

World Tourism Organization ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นการสร้างความสมดุลที่เหมาะสมระหว่างด้านสิ่งแวดล้อมเศรษฐกิจและสังคมและวัฒนธรรมของการพัฒนาการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ พยายามลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นให้เหลือน้อยที่สุดเพื่อให้คนรุ่นต่อไปมีส่วนร่วมในการสร้างรายได้ การจ้างงานและการอนุรักษ์ระบบนิเวศในท้องถิ่น ด้วยการกระทำเช่นนี้การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะช่วยเพิ่มการมีส่วนร่วมในเชิงบวกของการท่องเที่ยวต่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและเพื่อลดความยากจนและบรรลุเป้าหมายร่วมกันในการพัฒนาที่ยั่งยืน การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสร้างแรงจูงใจที่สำคัญทางเศรษฐกิจสำหรับการปกป้องที่อยู่อาศัย รายได้จากผู้เยี่ยมชมมักจะถูกส่งไปช่วยยังการอนุรักษ์ธรรมชาติหรือโครงการเสริมสร้างขีดความสามารถของชุมชนในท้องถิ่น นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังเป็นส่วนสำคัญในการสร้างความตระหนักและส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเชิงบวกเพื่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพในหมู่ผู้คนนับล้านที่เดินทางไปทั่วโลกทุกปี (GreenIdeasforTourism, 2016)

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ การเพิ่มผลประโยชน์และลดผลกระทบเชิงลบที่เกิดจากการท่องเที่ยวที่มีต่อจุดหมายปลายทาง ซึ่งสามารถทำได้โดย (1) ปกป้องสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ สัตว์ป่า และทรัพยากรธรรมชาติเมื่อเกิดพัฒนาและจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว (2) มอบประสบการณ์การท่องเที่ยวที่แท้จริง ส่งเสริมการอนุรักษ์มรดกและวัฒนธรรม (3) สร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมให้กับชุมชนผ่านโอกาสในการจ้างงานและรายได้ (TheTravelFoundation, 2016)

จากการทบทวนวรรณกรรมในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยสรุปความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้ว่า เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สังคมและวัฒนธรรม เกิดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่คงไว้ได้ในระยะยาวโดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม มีการพัฒนาสังคมของพื้นที่เกิดกิจกรรมการท่องเที่ยวให้ดีขึ้น รวมถึงเศรษฐกิจยังสามารถเดินหน้าไปได้อย่างเท่าเทียมกัน

2.4.2 หลักการพื้นฐานของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

Shirley (1992) ได้กล่าวถึงหลักการพื้นฐานของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนไว้ 10 ประการคือ

1) การอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างพอดี (Using Resource Sustainable) ไม่ว่าจะเป็นส่วนของทรัพยากรธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม ใช้อย่างพอดีเท่าที่จำเป็นและประหยัด

ทั้งหมดเป็นสิ่งสำคัญในการอนุรักษ์ทรัพยากรให้มีการใช้ที่ยาวนานขึ้นและเน้นการทำธุรกิจในระยะยาว

2) การลดการบริโภคสิ่งของที่ไม่จำเป็นรวมถึงการลดของเสีย (Reducing Over-Consumption and Waste) เหล่านี้สามารถลดค่าใช้จ่ายในการทำนุบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายในระยะยาว และยังเป็นการเพิ่มคุณภาพของการท่องเที่ยว

3) การส่งเสริมและรักษาความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ (Maintaining Diversity) สังคม และวัฒนธรรม เป็นการรักษาความหลากหมายของทั้ง 3 สิ่งนี้เอาไว้ ซึ่งสามารถช่วยขยายฐานการท่องเที่ยวในอนาคต

4) การประสานในการพัฒนาการท่องเที่ยวเข้ามาอยู่ในการวางแผน (Integrating Tourism into Planning) เป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เข้ากับกลยุทธ์การพัฒนาแห่งชาติ แผนพัฒนาระดับท้องถิ่น และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยขยายศักยภาพของการท่องเที่ยว

5) การท่องเที่ยวที่สนับสนุนเศรษฐกิจในท้องถิ่น (Supporting Local Economic) โดยมีการคำนึงถึงราคาและการพัฒนาคุณภาพของสิ่งแวดล้อม ไม่เพียงแต่จะช่วยในเรื่องของการประหยัด แต่ยังช่วยให้สิ่งแวดล้อมไม่ถูกทำลายอีกด้วย

6) เน้นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชน (Involving Local Communities) เป็นการให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมกับการท่องเที่ยวอย่างเต็มที่ ให้ความสำคัญในเรื่องการจัดการผลตอบแก่ประชาชน และสิ่งแวดล้อมเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนและท้องถิ่น

7) การประสานงานความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการ ประชาชน องค์กรท้องถิ่นและสถาบันที่เกี่ยวข้อง (Consulting Stakeholders and the Public) มีการปรึกษาหารือกันเพื่อให้ไปในทิศทางเดียวกันและเพื่อเป็นการลดข้อขัดแย้งและมีการร่วมกันแก้ไขปัญหา

8) เป็นการฝึกอบรมบุคลากร (Training Staff) โดยมีการสอดแทรกแนวคิดการพัฒนาแบบยั่งยืนให้แก่บุคลากรทุกๆระดับ เพื่อเป็นการยกระดับการท่องเที่ยว

9) การตอบสนองการตลาดท่องเที่ยว (Marketing Tourism Responsibly) มีการให้ข้อมูลและข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว โดยมุ่งเน้นความเข้าใจไปที่การเคารพต่อธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ถือเป็นการช่วยยกระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวอีกทางหนึ่ง

10) การวิจัยและการติดตามผลอย่างมีประสิทธิภาพ (Undertaking Research) ใช้เพื่อตรวจสอบและประเมินผลของประสิทธิภาพในการดำเนินงาน รวมไปถึงติดตามดูปัญหาและอุปสรรคต่างๆ เพื่อนำไปสู่การหาแนวทางแก้ไขที่เป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย

Castellani and Sala (2010) กล่าวว่าการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะต้องลดสร้างสิ่งที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งเชื่อมโยงกรอบการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย มีทั้งหมด 10 ข้อ ดังนี้

1) การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำเป็นต้องมีการควบคุมดูแลและรักษาทรัพยากรธรรมชาติไว้อย่างดีที่สุดหรือให้คงสภาพดั้งเดิมไว้ได้มากที่สุด หลีกเลี่ยงการท่องเที่ยวในพื้นที่ๆอ่อนไหวง่ายเมื่อเจอผลกระทบและฟื้นตัวได้ยาก

2) การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำเป็นอย่างมากที่ต้องคำนึงถึงทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ ต้องมการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับพื้นที่นั้นๆ หรือมีการปรับกิจกรรมที่มีอยู่ให้มีความเหมาะสมกับพื้นที่เพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นภายหลัง

3) การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องคำนึงถึงการสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์และรักษาระบบนิเวศให้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชน มากกว่าที่จะมุ่งเน้นไปทางด้านเศรษฐกิจและการหารายได้เพียงอย่างเดียว

4) การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนและองค์กรการปกครองส่วนท้องถิ่นในด้านการจัดการทรัพยากร การบริการ การแลกเปลี่ยนความรู้และวัฒนธรรมของชุมชน รวมทั้งส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในด้านการวางแผนและพัฒนา โดยมีการส่งประชาชนเป็นตัวแทนร่วมในการประชุมในทุกระดับ

5) การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรมีการให้ความสำคัญ เป็นความจำเป็นอันดับแรกๆที่ควรมีการจัดสรรงบประมาณ บุคลากร และกำหนดบทบาทที่ชัดเจนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

6) นำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเข้าไปยังแผนพัฒนาระดับต่างๆของประเทศ เช่นแผนพัฒนาท้องถิ่น แผนพัฒนาจังหวัด พร้อมทั้งมีการจัดสรรงบประมาณให้อย่างทั่วถึงและเพียงพอ

7) สนับสนุนการศึกษา วิจัยและประเมินผลการพัฒนาอย่างรอบด้าน กระทำไปเพื่อกำหนดแนวทางในการจัดการ การแก้ไขปัญหา และการปรับปรุงในด้านการท่องเที่ยว

8) จัดทำคู่มือปฏิบัติให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อก่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างถูกต้อง

9) จัดทำแนวทางปฏิบัติโดยให้มีการประสานงานด้านข้อมูลข่าวสารและการจัดการร่วมกันในทุกระดับ

10) มีการใช้กฎหมายในการควบคุมดูแลรักษาสภาพแวดล้อมของการท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด โดยเน้นไปในด้านการตักเตือน ให้คำแนะนำ และสร้างวินัยเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน (ธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร, 2562)

2.4.3 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

หลักการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ (WorldTourismOrganization, 1998) มีหลักการที่สำคัญ 7 ประการดังนี้

1) มีการดำเนินการภายใต้ขีดความสามารถของธรรมชาติ มีการทดแทนฟื้นฟูให้สามารถผลิตและบริการงานที่เกี่ยวได้อยู่ตลอด โดยไม่มีการเสื่อมถอยลดน้อยลงไป รวมถึงตระหนักถึงความสำคัญของชุมชน การมีส่วนร่วมของชุมชน และความสำคัญของชุมชน

2) มีการกระจายประโยชน์อย่างเป็นธรรมสู่ท้องถิ่น

3) ให้ประสบการณ์ด้านนันทนาการที่มีคุณค่าแก่นักท่องเที่ยว

4) ให้ความรู้แก่ผู้มาเยือนหรือนักท่องเที่ยว ให้พวกเขาได้เรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับวิถีชีวิตและพื้นที่

5) มีการออกแบบที่กลมกลืนกับสถาปัตยกรรมท้องถิ่น มีการใช้วัสดุในท้องถิ่น

6) เน้นการผสมผสานการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไปกับแผนพัฒนาระดับท้องถิ่น ระดับภูมิภาค และระดับประเทศ

7) เน้นข้อมูลพื้นฐานเพื่อเป็นฐานในการตัดสินใจ การติดตามและการตรวจสอบ

TourismConcern (1992) ได้เพิ่มมิติให้หลักของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ไว้ดังนี้

1) การฝึกอบรมบุคลากรให้มีความชำนาญโดยการสอดแทรกแนวคิด และวิธีการปฏิบัติตามแบบวิถีความยั่งยืนต่อบุคลากรในท้องถิ่นทุกระดับ

2) มีการทำการตลาดด้วยความรับผิดชอบเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการจะต้องทำการตลาดเพื่อเผยแพร่ข้อมูล จริยธรรมของบริษัทให้ลูกค้าทราบ นอกจากนั้นผู้ประกอบการจะต้องทำการตลาดเพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์สร้างจิตสำนึกให้แก่นักท่องเที่ยวอีกด้วย

3) การดำเนินวิจัยเป็นการเพิ่มผลประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยวและจำเป็นต่อการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับแหล่งท่องเที่ยว นักลงทุน และนักท่องเที่ยว

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2.5.1 ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การท่องเที่ยวให้โอกาสในการจ้างงานสำหรับประชาชนในท้องถิ่น อย่างไรก็ตามในขณะเดียวกันราคาสินค้าและบริการในชุมชนท้องถิ่นอาจเพิ่มขึ้น (Eshliki & Kaboudi, 2012; Nunkoo & So, 2016) การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นกระบวนการเพื่อตอบสนองความต้องการในปัจจุบันโดยไม่ลดทอนความสามารถของคนรุ่นต่อไปในการตอบสนองความต้องการของตนเอง อย่างไรก็ตาม

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องการการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมด และการวัดผลกระทบด้านการท่องเที่ยวในชุมชนเพื่อให้แน่ใจว่ามีการสร้างฉันทามติในการพัฒนาและความเป็นไปได้ในการนำมาตรการป้องกันหรือแก้ไขมาใช้ หากไม่มีการสนับสนุนจากประชาชนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะไม่สามารถทำได้อย่างแน่นอน (Šegota et al., 2016) แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืนครอบคลุมกระบวนการต่างๆเพื่อสร้างสมดุลระหว่างความต้องการทางเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดในขณะที่พิจารณาผลกระทบของการท่องเที่ยว โดยการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างผลกระทบทางสังคมและเศรษฐกิจเชิงบวกของการท่องเที่ยว (Buckley, 2012; Rasoolimanesh & Jaafar, 2016; Waligo et al., 2013) กลยุทธ์การพัฒนาที่ยั่งยืนเกี่ยวข้องกับการปรับปรุงมาตรฐานการใช้ชีวิตของชุมชน ซึ่งกลยุทธ์เหล่านี้มีแนวโน้มที่จะซับซ้อนและมีหลายแง่มุม โดยมีองค์ประกอบพื้นฐานและปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน (Deakin & Reid, 2014; Sachs, 2015 อ้างถึงใน (Rasoolimanesh et al., 2017)) การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเรียกร้องให้คำนึงถึงผลประโยชน์ ความต้องการ และทัศนคติของประชาชน และสนับสนุนให้พวกเขาได้เข้ามามีส่วนร่วม (Byrd, 2007) นักวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจำนวนมากพยายามที่จะสร้างความสมดุลให้เกิดขึ้นระหว่างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจสังคม และสิ่งแวดล้อม (McKercher, 2003)

ความร่วมมือของชุมชนในท้องถิ่นเป็นสิ่งที่สำคัญที่ทำให้สถานที่ท่องเที่ยวมีความยั่งยืน ดังนั้นการรู้เข้าใจความคิดเห็นของประชาชน รวมถึงปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นเหล่านั้นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับรัฐบาลและหน่วยงานท้องถิ่นผู้กำหนดนโยบาย (Lee, 2013; Nunkoo and Gursoy, 2012; Stylidis et al. 2014) หากประชาชนไม่ตระหนักถึงประโยชน์ของการท่องเที่ยว แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องทนทุกข์ทรมานจากผลกระทบด้านลบของการท่องเที่ยว อาจเกิดการต่อต้านอย่างรุนแรงต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้วยเหตุนี้แหล่งท่องเที่ยวจึงเปลี่ยนไปตามกาลเวลา การพัฒนาการท่องเที่ยวมีการวิวัฒนาการไปตามเวลาเช่นกัน เปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปตามการรับรู้ของประชาชน (Almeida-Garcia et al., 2016) ดังนั้นการวิเคราะห์การรับรู้ของประชาชนในชุมชนท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง และการระบุปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อรับรู้เหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง (Frieta & Badurina, 2019)

Meyer and Milewsk กล่าวว่าการพัฒนาที่ยั่งยืนตั้งอยู่บนเสาหลัก 3 ประการ ได้แก่ การพัฒนาเศรษฐกิจ การปกป้องสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาสังคม เมื่อเร็ว ๆ นี้คำว่า "การพัฒนาสังคม" ถูกแทนที่ด้วย "การพัฒนาสังคมและวัฒนธรรม" แนวคิดนี้ถือว่าความสัมพันธ์ระหว่างเสาหลักมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสมดุลทางเศรษฐกิจสิ่งแวดล้อมและสังคมทั้งภายในและระหว่างรุ่นสู่รุ่น (Niedziółka, 2014)

World Tourism Organization (UNWTO) หรือ World Travel and Tourism Council (WTTC) มีส่วนสนับสนุนหลักการพัฒนาที่ยั่งยืนซึ่งมีเป้าหมายเพื่อลดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมสัตว์ป่าและประชากรในท้องถิ่นที่เกิดจากนักท่องเที่ยวและอุตสาหกรรม ร่วมกับ Earth Council พวกเขาสนับสนุนให้อุตสาหกรรมเป็นผู้นำในการรักษาสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่พวกเขาดำเนินการ อนาคตจะแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลมีเจตจำนงที่แท้จริงในการดำเนินกลยุทธ์และการดำเนินการระดับโลกที่กำหนดไว้เมื่อกว่าทศวรรษที่แล้วหรือไม่ (Niedziółka, 2014)

จากการทบทวนวรรณกรรมในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยสรุปความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยืนได้ว่า หมายถึง การพัฒนาเสาหลักทั้ง 3 ด้านไปพร้อมกัน อันได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม โดยมีเป้าหมายในการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งพัฒนาทางด้านสังคมและเศรษฐกิจไปพร้อมๆกัน จุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสมดุลให้เกิดขึ้นแก่ทุกฝ่าย

2.5.2 หลักการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

United Nations Environment Programme (UNEP) กล่าวว่าแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและแนวทางการจัดการสามารถใช้ได้กับการท่องเที่ยวทุกรูปแบบ ทุกประเภท รวมถึงการท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่มต่างๆ

ดังนั้นการดำเนินการตามหลักการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจึงจำเป็นต้องมี

1) การใช้ทรัพยากรสิ่งแวดล้อมให้เกิดประโยชน์สูงสุดซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยว การรักษากระบวนการทางนิเวศวิทยาที่จำเป็น ช่วยอนุรักษ์มรดกทางธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ

2) การเคารพความถูกต้องทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนเจ้าบ้าน อนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่สร้างขึ้นและมีคุณค่าดั้งเดิม รวมถึงมีส่วนร่วมในความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรมและความอดทน

3) สร้างความมั่นใจในการดำเนินงานทางเศรษฐกิจในระยะยาวที่ได้ให้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมแก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด มีการกระจายอย่างเป็นธรรมรวมถึงการจ้างงานที่มั่นคงและโอกาสในการหารายได้และบริการทางสังคมให้กับชุมชนที่เป็นเจ้าภาพและมีส่วนช่วยบรรเทาความยากจน

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องการการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมดรวมทั้งความเป็นผู้นำทางการเมืองที่เข้มแข็งเพื่อให้แน่ใจว่ามีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางและสร้างฉันทามติ การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและต้องมีการติดตามผลกระทบอย่างต่อเนื่องแนะนำมาตรการป้องกันและ / หรือแก้ไขที่จำเป็นเมื่อจำเป็น การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรรักษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในระดับสูงและสร้างประสบการณ์ที่มีความหมายต่อ

นักท่องเที่ยวสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับปัญหาความยั่งยืนและส่งเสริมแนวทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในหมู่พวกเขา (Niedziółka, 2014)

2.5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบนโยบายเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

1) รัฐจำเป็นต้องมีการกำหนดนโยบายและแนวทางการปฏิบัติที่จริงจังในการลดต้นทุนค่าครองชีพเพื่อการท่องเที่ยว ทั้งนี้เพื่อการตอบสนองจากคนหลายระดับในสังคม

2) ทำการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะระบบการขนส่งซึ่งเป็นโครงข่ายที่เชื่อมโยงในทุกพื้นที่การท่องเที่ยว สถานีขนส่ง และสนามบิน เช่นรถไฟฟ้าทั้งบนดินและใต้ดิน

3) การพัฒนาสินค้าและบริการการท่องเที่ยว พัฒนากิจกรรมที่สัมพันธ์กับการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เช่น การจัดงานประชุมในระดับนานาชาติ

4) การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การบังคับใช้กฎหมายและทำการลงโทษผู้ที่กระทำผิดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติอย่างจริงจัง

5) ป้องกันปัญหาอาชญากรรมด้วยการใช้เทคโนโลยี เช่น การติดตั้งวงจรปิด

6) การพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น ภาษาต่างชาติ วิธีการบริการให้เกิดความประทับใจ ไม่ใช้เน้นบริการเฉพาะชาวต่างชาติ นักท่องเที่ยวชาวไทยก็ควรให้ความสำคัญด้วยเช่นกัน (ธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร, 2562)

2.5.4 แนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

พอสรุปแนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้เป็น 3 มิติหลัก ดังนี้

1) มิติด้านการสร้างจิตสำนึกการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมให้แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องมีแนวคิดที่จะให้ความรู้ ความเข้าใจ และสร้างจิตสำนึกแก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการปกป้องรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมเป็นอันดับแรก เพื่อให้คงไว้ซึ่งคุณค่าและความสวยงาม ซึ่งวิธีการสร้างจิคสำนึกในการอนุรักษ์นั้นมีหลายรูปแบบ เช่นการจัดทำโปรแกรมประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติหรือวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยว การจัดนิทรรศการให้ความรู้ การจัดเส้นทางเดินเท้าหรือเส้นทางเดินป่าเพื่อให้ประสบการณ์ทางธรรมชาติแก่ผู้มาเยือน รวมถึงการฝึกอบรมมัคคุเทศก์และเจ้าหน้าที่รัฐที่รับผิดชอบแหล่งท่องเที่ยวให้สามารถชี้แนะหรืออธิบายเกี่ยวธรรมชาติและวัฒนธรรมที่นักท่องเที่ยวพบเห็น

2) มิติด้านการสร้างความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องมีแนวคิดให้นักท่องเที่ยวมีความสนใจที่จะศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและ

วัฒนธรรม เช่นการส่งเสริมให้มีการจัดสื่อเรียนรู้เรื่องธรรมชาติและวัฒนธรรมของพื้นที่นั้นๆ หรืออาจจะเป็นสื่อทางออนไลน์ เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมและวัฒนธรรม เป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์และสร้างความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว

3) มิติด้านสร้างความมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ให้แก่ชุมชนท้องถิ่น การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องมีแนวคิดในการมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนท้องถิ่น ทำได้โดยการเปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและช่วยให้ชุมชนท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่นการลงทุนด้านสิ่งอำนวยความสะดวก การเป็นมัคคุเทศก์ การนำสินค้าพื้นบ้านมาขาย เป็นต้น (บุญเลิศ ตั้งจิตวัฒนา, 2548)

(SDGs) ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2558 ที่ประชุมสมัชชาได้รับรองวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ซึ่งประกอบด้วยเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน หรือ Sustainable Development Goals (SDGs) 17 ประการ ด้วยหลักการ“ ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง” วาระใหม่นี้เน้นแนวทางแบบองค์รวมในการบรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืนสำหรับทุกคน SDGs ยังรวมถึงความพิการ โดยถูกอ้างถึงในหลายส่วนของ SDG โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการเติบโตและการจ้างงาน ความไม่เท่าเทียมกัน การเข้าถึงการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ตลอดจนการรวบรวมข้อมูลและการตรวจสอบ SDG แม้ว่าคำว่า "ความพิการ" จะไม่ได้อ้างถึงโดยตรงในเป้าหมายทั้งหมด แต่เป้าหมายนั้นเกี่ยวข้องเพื่อให้แน่ใจว่ามีการรวมและพัฒนาคนพิการ โดยวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ที่นำมาใช้ใหม่ถือเป็นคำมั่นสัญญาที่ลึกซึ้งสำหรับคนพิการในทุกที่ โดยเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้งหมด 17 ข้อ มีดังนี้ (UnitedNations, 2020)

1) No Poverty ขจัดความยากจนทุกรูปแบบ ทุกสถานที่

SDGs มีเป้าหมายที่จะขจัดความยากจนทุกรูปแบบ โดยการกำหนดกลุ่มเป้าหมายที่มีความเสี่ยงในการเข้าถึงทรัพยากรและการบริการขั้นพื้นฐาน ให้ความช่วยเหลือชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งและภัยพิบัติที่เกี่ยวข้องกับสภาพอากาศ

2) Zero Hunger ขจัดความหิวโหย บรรลุความมั่นคงทางอาหาร ส่งเสริมเกษตรกรรมอย่างยั่งยืน

SDGs มุ่งมั่นที่จะขจัดความหิวโหยและความอดอยากทุกรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กและผู้ด้อยโอกาส ให้มีโอกาสเข้าถึงอาหารที่เพียงพอและโภชนาการครบตลอดทั้งปี นอกจากนั้นยังส่งเสริมเกษตรกรรมอย่างยั่งยืน ปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของเกษตรกรรมรายย่อย ให้สามารถเข้าถึงที่ดินทำกิน เทคโนโลยีและตลาดอย่างเท่าเทียมกัน

3) Good Health and Well-Being มีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี

SDGs มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุหลักประกันสุขภาพและมีการจัดให้เข้าถึงยาและวัคซีนอย่างปลอดภัยและมีประสิทธิภาพสำหรับทุกคน รวมถึงการสนับสนุนและวิจัยพัฒนาวัคซีนก็เป็นส่วนสำคัญของกระบวนนี้ นอกจากนั้นส่งเสริมให้มีการเข้าถึงยาอย่างเท่าเทียมกัน

4) Quality Education การศึกษาที่เท่าเทียม รับรองการศึกษาที่เท่าเทียมและทั่วถึง ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตแก่ทุกคน

เป้าหมายนี้มุ่งพัฒนาให้ทั้งเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงเข้าถึงการศึกษาฟรีในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา รวมถึงจัดฝึกอบรมอาชีพในราคาที่เหมาะสมอย่างเท่าเทียมกัน ขจัดความไม่เสมอภาคและความเหลื่อมล้ำทางเพศ ประสบความสำเร็จในการยกระดับการศึกษาให้เข้าถึงหลักสากลอย่างมีคุณภาพ

5) Gender Equality ความเท่าเทียมทางเพศ พัฒนาบทบาทสตรีและเด็กผู้หญิง

มีจุดมุ่งหมายที่จะขจัดการเลือกปฏิบัติต่อเด็กและผู้หญิง ความรุนแรงทางเพศและการล่วงละเมิดทางเพศ การใช้แรงงานที่ผิดกฎหมาย และการแบ่งแยกชนชั้นยังคงเป็นอุปสรรคใหญ่ของหัวข้อนี้

6) Clean Water and Sanitation การจัดการน้ำและสุขาภิบาล

จุดมุ่งหมายคือการทำให้น้ำดื่มมีคุณภาพและราคาที่เหมาะสม ลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานให้เหมาะสม โดยมีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขอนามัยและส่งเสริมด้านสุขอนามัยทุกรูปแบบในทุกระดับ ปกป้องและฟื้นฟูระบบนิเวศน์ที่เกี่ยวข้องกับน้ำ เช่น ภูเขา แม่น้ำ และป่าไม้ ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อให้ส่งเสริมการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพและสนับสนุนเทคโนโลยีในการบำบัดน้ำ

7) Affordable and Clean Energy พลังงานสะอาดที่ทุกคนเข้าถึงได้ น่าเชื่อถือยั่งยืนและทันสมัย

SDGs มีเป้าหมายที่จะทำให้เกิดการผลิตไฟฟ้าที่เหมาะสมในทุกพื้นที่ ซึ่งหมายถึงการลงทุนในแหล่งพลังงานที่สะอาด เช่น พลังงานน้ำ พลังงานแสงอาทิตย์ เป็นต้น นำมาตรฐานในการประหยัดค่าใช้จ่ายอย่างมีประสิทธิภาพมาประยุกต์ใช้อาคารหรืออุตสาหกรรม การขยายโครงสร้างพื้นฐานและพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อให้มีแหล่งที่มาของพลังงานสะอาดในประเทศที่กำลังพัฒนา โดยเทคโนโลยีสามารถส่งเสริมการเจริญเติบโตและช่วยเหลือสิ่งแวดล้อมได้

8) Decent Work and Economic Growth การจ้างงานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ

SDGs มุ่งมั่นส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืนโดยบรรลุเป้าหมายการผลิตที่สูงขึ้นและมีการใช้นวัตกรรมผ่านเทคโนโลยี สนับสนุนนโยบายที่ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการและ

การสร้างงาน รวมถึงสนับสนุนมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการขจัดการบังคับใช้แรงงานทาสและการค้ามนุษย์ ผลักดันให้เกิดการจ้างงานที่มีประสิทธิภาพ

9) Industry Innovation and Infrastructure อุตสาหกรรม นวัตกรรม โครงสร้างพื้นฐาน

พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมการปรับตัวให้เป็นอุตสาหกรรมที่ยั่งยืนและทั่วถึง รวมถึงการสนับสนุนนวัตกรรม การจัดให้มีชิ้นงานใหม่และส่งเสริมการใช้พลังงาน การลงทุนในการวิจัยทางวิทยาศาสตร์และนวัตกรรม

10) Reduced Inequality ลดความเหลื่อมล้ำทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกฎระเบียบและข้อบังคับ การตรวจสอบของสถาบันการเงินและตลาดการเงิน การส่งเสริมความช่วยเหลือด้านการพัฒนา และการลงทุนจากต่างชาติโดยตรงไปยังพื้นที่ที่มีความต้องการจำเป็นเร่งด่วนที่สุด การอำนวยความสะดวกในการอพยพย้ายผู้คนในเรื่องการแก้ปัญหาเรื่องการแบ่งเขตแดน

11) Sustainable Cities and Communities เมืองและถิ่นฐานมนุษย์อย่างยั่งยืน โดยทำให้มีความปลอดภัย ทั่วถึง พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างยั่งยืน

โดยการทำให้เมืองปลอดภัยและยั่งยืน หมายถึง การทำให้ผู้คนเข้าถึงที่อยู่อาศัยอย่างปลอดภัยและเหมาะสม พัฒนาการตั้งถิ่นฐานของชุมชนแออัด ลงทุนในเรื่องของการขนส่งสาธารณะ การสร้างพื้นที่สีเขียวที่เป็นที่สาธารณะรวมไปถึงการปรับปรุงผังเมืองและการจัดการต่างๆ โดยกระทำการด้วยลักษณะการมีส่วนร่วม

12) Responsible Consumption and Production แผนการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน

การบรรลุเป้าหมายในข้อนนี้กระทำได้โดยการจัดการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและมีวิธีการกำจัดขยะและมลพิษที่ดี การส่งเสริมให้มีการไรซีเคิลและลดขยะมูลฝอยในอุตสาหกรรม

13) Climate Action การรับมือการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ

สามารถทำได้โดยการสร้างความเข้มแข็ง ความยืดหยุ่นและความสามารถในการปรับตัวของภูมิภาคที่มีความเสี่ยง จำเป็นต้องอาศัยความรู้เพื่อสร้างความตระหนักและบูรณาการเข้าไปนโยบายและกลยุทธ์ระดับชาติ

14) Life Below Water การใช้ประโยชน์จากมหาสมุทรและทรัพยากรทางทะเล

ทำได้โดยอาศัยการสร้างกรอบการทำงานเพื่อการจัดการอย่างยั่งยืนและปกป้องระบบนิเวศทางชายฝั่งและทะเลจากมลพิษที่มาจากทางบก ส่งเสริมการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืนจากทะเลและมหาสมุทร

15) Life on Land การใช้ประโยชน์จากระบบนิเวศทางบก

เป้าหมายนี้มุ่งมั่นที่จะอนุรักษ์และฟื้นฟูระบบนิเวศทางบก มีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่ต้องดำเนินการเพื่อที่จะลดการสูญเสียที่อยู่ตามธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมของเรา

16) Peace and Justice Strong Institutions สังคมสงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นเป้าหมายที่มุ่งมั่นที่จะขจัดความรุนแรงทุกรูปแบบ การส่งเสริมการปกครองด้วยกฎหมายและการส่งเสริมสิทธิมนุษยชน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประเทศกำลังพัฒนาในสถาบันการปกครองทั่วโลก

17) Partnerships for the Goals ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

เป้าหมายนี้มุ่งมั่นที่จะเพิ่มความร่วมมือระหว่างประเทศพัฒนาแล้วกับประเทศกำลังพัฒนา และความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนา ส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศและช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนาเพิ่มอัตราการส่งออก ทั้งหมดนี้เพื่อการประสบความสำเร็จในหลักเกณฑ์สากลและระบบการค้าที่เสมอภาค ซึ่งเป็นสิ่งที่ยุติธรรม เปิดกว้างและเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย (UnitedNations, 2020)

จากการศึกษาของ Connell, Page and Bentley (2009) ได้ทำการศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศนิวซีแลนด์ ได้อธิบายว่า รัฐบาลควรออกนโยบายกลางระดับชาติเพื่อสนับสนุนท้องถิ่นให้สามารถทำความเข้าใจเกี่ยวกับปริมาณของนักท่องเที่ยว การกระจายนักท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ต่างๆ ให้เหมาะสมกับขีดจำกัดของแต่ละพื้นที่ และความสามารถในการรองรับของทรัพยากรธรรมชาติ โดยตัวนโยบายจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ จะต้องมีนโยบายที่จริงจังเกี่ยวกับการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ชัดเจนสอดคล้องไปกับการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยรัฐบาลจะต้องมีการจัดการอย่างเหมาะสมและทันท่วงทีเนื่องจากมีกิจกรรมการท่องเที่ยวไม่น้อยที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและส่งผลกระทบต่อธรรมชาติ

จากการทบทวนวรรณกรรมในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยสรุปแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้ว่า เป็นแนวทางที่ให้ความช่วยเหลือแก่พื้นที่ที่ต้องต้องการพัฒนาหรือยกระดับพื้นที่ของตนเองให้มีความยั่งยืน เศรษฐกิจในพื้นที่มีความคล่องตัว ส่งมอบผลประโยชน์และรายได้ให้แก่คนในชุมชน คนในชุมชนได้ยกระดับตนเองให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น พร้อมทั้งรักษาสิ่งแวดล้อมให้คงเดิมหรือทำการเพิ่มสิ่งแวดล้อมให้มากขึ้นเพื่อรักษาสมดุลของธรรมชาติ

2.6 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ชุมชนบางน้ำผึ้งตั้งอยู่ที่ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีลักษณะการปกครองอยู่ในเขตการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ประเภทองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งหมด 11 หมู่บ้าน โดยตั้งอยู่ด้านทิศเหนือของอำเภอพระประแดง ห่างจากที่ว่าการอำเภอพระประแดงประมาณ 5 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 1,938 ไร่ หรือประมาณ 3.10 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับพื้นที่บริเวณใกล้เคียง ดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	อบต.บางกอบัว อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ	แม่น้ำเจ้าพระยา (ฝั่งตรงข้ามเขตบางนา กรุงเทพมหานคร)
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ	อบต.บางยอ และอบต.บางกอบัว อำเภอพระประแดง
ทิศใต้	ติดต่อกับ	องค์การบริหารส่วนตำบลบางกระสอบ อำเภอพระประแดง

ตารางที่ 2.4 รายชื่อหมู่บ้านในตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตำบล	หมู่บ้าน
ตำบลบางน้ำผึ้ง	หมู่ที่ 0 บางน้ำผึ้ง
	หมู่ที่ 1 วัดบางน้ำผึ้งนอก
	หมู่ที่ 2 บางน้ำผึ้ง
	หมู่ที่ 3 บางน้ำผึ้ง
	หมู่ที่ 4 บางน้ำผึ้ง
	หมู่ที่ 5 คลองทรง
	หมู่ที่ 6 ไฟไหม้
	หมู่ที่ 7 คลองตาสัก
	หมู่ที่ 8 คลองตาพวง
	หมู่ที่ 9 บางน้ำผึ้ง
	หมู่ที่ 10 คลองบางน้ำผึ้ง
	หมู่ที่ 11 บางน้ำผึ้ง

พื้นที่ตำบลบางน้ำผึ้งเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นพื้นดินตะกอนที่เกิดจากการทับถมของตะกอนในแม่น้ำเจ้าพระยาและลำคลองสายต่างๆ จึงทำให้ดินมีความอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การทำสวนเพาะปลูก ประเภทส่วนผักผลไม้ต่างๆ และประเภทอื่นๆ (องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง,

2562) อาชีพดั้งเดิมของชาวตำบลบางน้ำผึ้งคืออาชีพทำสวนผลไม้ น้ำหวานจากเกสรดอกไม้นานาชนิดได้ดึงดูดให้ผึ้งมาอาศัยอยู่โดยทั่วไปในพื้นที่ ชาวบ้านได้นำน้ำผึ้งมาตักบาตรจนเป็นวิถีชีวิตกลายเป็นประเพณีวัฒนธรรมที่สืบทอดกัน มาจากรุ่นสู่รุ่น จึงได้ขนานนามพื้นที่นี้ว่า “บางน้ำผึ้ง” ส่วนในปัจจุบันนั้นประชาชนประกอบอาชีพทางการเกษตร รับจ้างในโรงงานอุตสาหกรรม บริษัทเอกชน รับราชการและอื่นๆ

ภาพที่ 2.4 แผนที่ตั้งตำบลบางน้ำผึ้ง
แหล่งที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง (2563c).

วัฒนธรรมและประเพณีของชุมชนบางน้ำผึ้ง เป็นวัฒนธรรมของประชาชนให้ประชาชนเข้ามาดำเนินงานอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีมากขึ้นโดยผ่านกิจกรรมการท่องเที่ยวให้ได้สัมผัสและเรียนรู้วัฒนธรรมประเพณีดังนี้

1) การเที่ยวชมการทำอาหารไทยทั้งคาวและหวาน การทำธูปหอมสมุนไพร วิสาหกิจชุมชนหัตถศาสตร์เพื่อสุขภาพ เป็นต้น ณ บริเวณพื้นที่หมู่ที่ ๓ ซึ่งเป็นหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงต้นแบบของชุมชนและของจังหวัดสมุทรปราการ

2) การอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านต่างๆในเรื่องการหล่อเลี้ยงวิถีชีวิตของชุมชน

3) การเที่ยวชมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ชุมชน ได้แก่ วัดบางน้ำผึ้งในและโบสถ์เก่าวัดบางน้ำผึ้งนอก

4) การร่วมงานเทศกาลประเพณีต่างๆที่จัดขึ้นตลอดทั้งปีที่ถูกจัดในบริเวณตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง

กิจกรรมการท่องเที่ยวของชุมชนบางน้ำผึ้ง มีแหล่งท่องเที่ยวหลากหลายแบบให้นักท่องเที่ยวได้เลือกสรร อันได้แก่

1) ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง เป็นแหล่งกระจายรายได้ของคนในชุมชนรวมถึงเป็นแหล่งแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างคนในชุมชนและนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยือน

2) โฮมสเตย์บางน้ำผึ้งบ้านทรงไทยที่มีอายุมากกว่า 200 ปี นักท่องเที่ยวจะได้สัมผัสถึงวัฒนธรรมของความเป็นชนบท ซึ่งตัวโฮมสเตย์นั้นได้ปฏิบัติตามแนวปฏิบัติของสำนักพัฒนาการท่องเที่ยวได้รับมาตรฐานโฮมสเตย์ไทย เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

3) สวนป่าชุมชนหมู่ที่ 4 หมู่ที่ 6 และหมู่ที่ 11 เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ มีบรรยากาศที่ร่มรื่น ชวนให้ผ่อนคลาย มีป้ายบอกทรัพยากรท่องเที่ยวต่างๆในชุมชนที่ให้ความรู้และความเพลิดเพลินแก่นักท่องเที่ยวไปในตัว

4) หมู่บ้านโอท็อป เป็นสถานที่แลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการทำมาหากินและการฝึกทักษะอาชีพต่างๆตามฐานอาชีพที่ถนัดและสนใจของแต่ละบุคคล เพื่อที่จะนำไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตต่อไป

5) เส้นทางจักรยาน เป็นเส้นทางปั่นจักรยานสำหรับชมวิถีชีวิตทั้งด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและประเพณี ให้ความสนุกสนานและเพลิดเพลิน นอกจากนั้นยังไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมอีกด้วย (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรปราการ, 2557)

สภาพภูมิอากาศมีลักษณะอากาศแบบชายทะเล อากาศค่อนข้างเย็น ไม่ร้อนจัด ในฤดูร้อนจะมีความชื้นในอากาศสูงเนื่องจากอิทธิพลของลมทะเลและลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ฤดูฝนมีฝนตกชุก ส่วนฤดูหนาวอากาศไม่หนาวมากจนเกินไป อุณหภูมิเฉลี่ยสูงสุดอยู่ที่ 30.60 องศาเซลเซียส ต่ำสุดอยู่ที่ 26.60 องศาเซลเซียส ส่วนอุณหภูมิเฉลี่ยอยู่ที่ 28.90 องศาเซลเซียส (องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง, 2563a)

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตารางที่ 2.5 ตารางปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว

ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
1	Untong et al. 2010	ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างศักยภาพการท่องเที่ยวของสถานที่ท่องเที่ยว ผลกระทบของการท่องเที่ยว และการสนับสนุนถิ่นที่อยู่ในการพัฒนาการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว 4 แห่งในประเทศไทย ได้แก่ ภูเก็ต เชียงใหม่ พัทยา และปาย	วิจัยเชิงปริมาณโดยการเก็บแบบสอบถาม ใช้สถิติ Structural Equation Model (SEM)	แบบสอบถาม จากประชาชนในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จำนวน 1,367 คน เป็นชาวภูเก็ต 362 คน ชาวเชียงใหม่ 347 คน ชาวพัทยา 282 คน และชาวปาย 367 คน แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ Potential of destination, Economic impact, Social and Cultural impact, Environmental impact and Support for tourism development	ผลกระทบทางเศรษฐกิจส่งผลต่อการสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากที่สุด ในขณะที่ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรมนั้นค่อนข้างส่งผลต่อการสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยว

ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
2	Wilawan Jansri 2019	ศึกษาผลกระทบของการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการมีส่วนร่วมของชุมชน และสำรวจผลกระทบของการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวในย่านเมืองเก่าสงขลาประเทศไทย	วิจัยเชิงปริมาณโดยการเก็บแบบสอบถาม ใช้สถิติ Partial Least Squares Structural Equation Model (PLS-SEM)	แบบสอบถาม จากประชาชนในย่านเมืองเก่าสงขลา เมืองสงขลา ประเทศไทย จำนวน 222 คน แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ Positive perceptions, Negative perceptions, Community participation and Support for tourism development	การรับรู้ผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบมีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของชุมชน ประชาชนมีความตระหนักถึงผลกระทบด้านลบแต่ยังคงเต็มใจที่จะมีส่วนร่วมและเข้ามาสนับสนุนในกิจกรรมทางการท่องเที่ยว
3	Chomputima et al. 2018	ศึกษาระดับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยว และระดับการมีส่วนร่วมของผู้อยู่อาศัยในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมทั้งศึกษาว่าทัศนคติที่มีต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวมีอิทธิพลต่อผู้อยู่อาศัยในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างไร	วิจัยเชิงปริมาณโดยการเก็บแบบสอบถาม ใช้สถิติเชิงพรรณาและสถิติเชิงอนุมาน	แบบสอบถาม จากประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านร่วมมิตร อ.เมืองเชียงราย จ.เชียงราย จำนวน 189 คน แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ Economic impacts, Socio-Cultural impacts Environmental impacts and Participation	การรับรู้ของประชาชนต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวไม่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วม เนื่องจากผู้อยู่อาศัยที่เลือกส่วนใหญ่เป็นเจ้าของธุรกิจซึ่งคิดเป็น 42.3%

ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
4	Wang & Yamamoto 2009	เพื่อทำความเข้าใจทัศนคติการรับรู้ของชาวท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมในเขตอนุรักษ์ธรรมชาติในพื้นที่ปักกิ่ง	วิจัยเชิงปริมาณโดยการเก็บแบบสอบถาม ใช้สถิติ Structural Equation Model (SEM) และ ANOVA	แบบสอบถาม จากประชาชนท้องถิ่นในเขตอนุรักษ์ธรรมชาติของจีน (Beijing Area) จำนวน 484 คน แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ Positive economic perception, Positive living environment perception, Negative living environment perception, Negative economic perception, Attitudes and Participation towards nature reserve	ผลกระทบเชิงบวกด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมรวมไปถึงผลกระทบเชิงลบด้านเศรษฐกิจส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ ในขณะที่ผลกระทบเชิงลบด้านสิ่งแวดล้อมไม่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ

ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
5	Rasoolimanesh et al. 2017	ศึกษาและเปรียบเทียบผลกระทบของการรับรู้ของประชาชนเกี่ยวกับผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อการมีส่วนร่วมของชุมชน และการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวในแหล่งมรดกโลกในเมืองและชนบท (WHSs)	วิจัยเชิงปริมาณโดยการเก็บแบบสอบถาม ใช้สถิติ Partial Least Squares Structural Equation Model (PLS-SEM)	แบบสอบถาม จากประชาชนท้องถิ่นใน George Town WHS and Lenggong WHS จำนวน 260 คน (แต่แบบสอบถามเก็บกลับมาได้ 221 ชุด) แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ Positive perceptions, Negative perceptions, Community participation and Support for tourism development	ในพื้นที่ชนบทผลกระทบเชิงบวกมีผลลัพธ์ที่เป็นบวกในขณะที่ในบริบทของเมืองผลกระทบเชิงบวกนี้ไม่ค่อยมีความสำคัญ ประชาชน Lenggong ที่มีการรับรู้เชิงลบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มผลกระทบเชิงบวกและลดผลกระทบเชิงลบ ในขณะที่ ประชาชน George Town บางคนที่มีการรับรู้ในเชิงลบยินดีที่จะเข้าร่วมเพื่อลดผลกระทบเหล่านี้

ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
6	Choi, 2013	งานวิจัยนี้ศึกษากระทบของการท่องเที่ยวและการสนับสนุนของชาวท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวในเมืองชองซอน จังหวัดคังวอน ประเทศเกาหลีใต้	วิจัยเชิงปริมาณโดยการเก็บแบบสอบถาม ใช้สถิติเชิงพรรณา	แบบสอบถาม จากประชาชนชาวชองซอนในจังหวัดคังวอนจำนวน 389 คน (แต่แบบสอบถามเก็บกลับมาได้ 376 ชุด) แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ Positive Tourism impacts, Negative Tourism impacts and Support for Tourism Development	ชาวชองซอนมีการรับรู้ในเชิงบวกต่อผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมและวัฒนธรรมจากการท่องเที่ยว แต่พวกเขามีการรับรู้ที่เป็นกลางเกี่ยวกับผลกระทบด้านลบของการท่องเที่ยว (เศรษฐกิจ, สังคมวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม) พวกเขายังมีการรับรู้ที่เป็นกลางเกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมในเชิงบวกเนื่องจากพวกเขาเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะทางประชากรของพวกเขา

ตารางที่ 2.6 ตารางเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีการมีส่วนร่วมของชุมชน

ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
1	Nunkoo et al. 2009	การศึกษานี้พัฒนารูปแบบขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อทำความเข้าใจทัศนคติของชุมชนเกาะเล็ก ๆ ในการท่องเที่ยว	วิจัยเชิงปริมาณโดยการเก็บแบบสอบถาม ใช้สถิติ Stuctural Equation Modelling (SEM)	แบบสอบถาม จากประชาชนที่อาศัยอยู่ภูมิภาคต่างๆของมอริเชียส คาดว่าจำนวน 500 ตัวอย่าง แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 6 ส่วน ได้แก่ Perceived level of power, Occupational Identity, Community attachment, Dependence on tourism, Perceived positive impacts, perceived negative impacts and support for tourism development	ปัจจัยที่มีแนวโน้มที่จะมีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อการท่องเที่ยวจะถูกกล่าวถึงและรวมไว้ในแบบจำลอง แบบจำลองนี้สามารถช่วยให้นักวางแผนการท่องเที่ยวสามารถรวมชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวได้ดีขึ้นและเข้าใจพื้นที่ที่ไม่พอใจทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยว ยังสามารถช่วยในการกำหนดโปรแกรมการตลาดเพื่อประโยชน์ของผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว พบว่าปัจจัยดังกล่าวเป็นปัจจัย

ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
2	Rua 2020	บทความนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (SET) จากมุมมองที่แตกต่างออกไปและมุ่งเน้นไปที่ปัจจัยที่มีอิทธิพลน้อยกว่าซึ่งอาจสร้างทัศนคติของผู้อยู่อาศัยที่มีต่อการท่องเที่ยว	วิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์	แบบสอบถามและการสัมภาษณ์จากประชาชนชาว Girona แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ Personal Benefits, Involvement in industry, Attachment to communities, Perceived positive impacts, Perceived negative impacts and support for tourism	เบื้องต้นสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยว การวิจัยแสดงให้เห็นว่าประชาชนที่เหล่านี้มีแนวโน้มที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอธิบายได้จากความภาคภูมิใจที่พวกเขารู้สึกเมื่อคนอื่นเห็นคุณค่าของบ้านเกิดพวกเขา นอกจากนั้นยังพบว่าประชาชนมีแนวโน้มที่จะแสดงความผูกพันในระดับที่สูงขึ้นในพวกเขารู้สึกว่าเมืองนี้ได้รับการยอมรับมากขึ้นด้วยการท่องเที่ยว ดังนั้นความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างความผูกพันกับชุมชนและการสนับสนุนต่อการท่องเที่ยวอาจไปได้ไกลกว่าการเต็มใจให้เมืองเจริญรุ่งเรือง

ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
3	Lee 2013	การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินการสนับสนุนของชาวชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยใช้ตัวแปรแฝงและข้อมูลองค์ประกอบของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่Cigu Wetland ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของไต้หวัน	วิจัยเชิงปริมาณโดยการเก็บแบบสอบถาม ใช้สถิติ Stuctural Equation Modelling (SEM) และ Confirmatory Factor Analysis (CFA)	แบบสอบถาม จากประชาชนจาก Dujia, Shihfen, Sinan, Sangu, Yancheng, Dacheng, Longshan, Cigu, and Jhongliao โดยรวบรวมแบบสอบถามได้ 856 ชุด แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ Community attachment, Community involvement, Perceived benefit, Perceived costs and Support for sustainable tourism development	ความผูกพันของชุมชนสามารถใช้เพื่อประเมินการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้อย่างมีประสิทธิผล ประชาชนที่มีความผูกพันกับชุมชนมากขึ้นจะมีแนวโน้มที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ระดับความผูกพันของชุมชนที่เพิ่มขึ้นจะทำให้เกิดการรับรู้ประโยชน์ที่เพิ่มขึ้นและการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในหมู่ประชาชน

ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
4	Nicholas et al. 2009	การศึกษานี้ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสนับสนุนของชาวชุมชนในท้องถิ่นสำหรับ Pitons Management Area (PMA) ในฐานะมรดกโลกและการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	วิจัยเชิงปริมาณโดยการเก็บแบบสอบถาม ใช้สถิติ Structural Equation Modelling (SEM)	แบบสอบถาม ประชาชนจำนวน 319 คน แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ Community attachment, Environmental attitudes, Involvement in PMA, Perceptions about the PMA, Support for the PMA as a World Heritage and Support for Sustainable Tourism Development	ประชาชนยิ่งผูกพันกับชุมชนของพวกเขามากเท่าไหร่พวกเขาก็จะสนับสนุน PMA ในฐานะมรดกโลกและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อมพบว่ามีผลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญกับการรับรู้ เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่แสดงทัศนคติเชิงบวกเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม จึงคาดว่าพวกเขาน่าจะสนับสนุน PMA โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ทางการเงินจากการท่องเที่ยว

ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
5	Nunkoo & Ramkissoon 2015	งานวิจัยนี้กล่าวถึงความสำคัญของการทำความเข้าใจการรับรู้ของชุมชนเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในรัฐเกาะเล็ก ๆ โดยเสนอกรอบทฤษฎีตามทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม		ตัวแปร 7 ด้าน ได้แก่ Economic dependency, Occupational identity, Community attachment, Level of power, Perceptions of positive impacts, Perception of negative impacts and Support for island tourism development	งานวิจัยนี้ยืนยันถึงความสำคัญของมิติทางสังคมในการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเกาะโดยเน้นถึงความสำคัญของการทำความเข้าใจทัศนคติของชุมชนที่มีต่ออุตสาหกรรม กรอบแนวคิดที่เสนอและสมมติฐานที่เกิดขึ้นใหม่พยายามที่จะให้ผู้กำหนดนโยบายและนักวิจัยมีข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับทัศนคติของชุมชนบนเกาะที่มีต่อการท่องเที่ยวและแนวโน้มที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว

ลำดับที่	ชื่อผู้แต่ง	วัตถุประสงค์การวิจัย	ระเบียบวิธีวิจัย	เครื่องมือที่ใช้สำหรับสำหรับการวิจัย	ผลการศึกษาที่ได้
6	Rasoolimanesh et al. 2015	จุดมุ่งหมายของการศึกษานี้คือเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของประชาชนและการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว	วิจัยเชิงปริมาณโดยการเก็บแบบสอบถาม ใช้สถิติ Partial Least Squares Structural Equation Model (PLS-SEM)	แบบสอบถาม ประชาชนจาก Lenngong Valley จำนวน 221 คน โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 7 ด้าน Community attachment, Environmental attitudes, Economic Gain, Economic involvement, Positive perceptions, Negative perceptions and Support for tourism development	ความผูกพันของชุมชนต่อการรับรู้เชิงบวกเป็นเชิงบวก ทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อมส่งผลเสียต่อการรับรู้เชิงลบของผู้อยู่อาศัย ประชาชนที่มีความกังวลอย่างสูงต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมอาจนิ่งเฉยเนื่องจากผลกระทบเชิงบวกของการท่องเที่ยว ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมีผลสูงสุดต่อการรับรู้เชิงบวกของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว กล่าวถึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจต่อการรับรู้เชิงลบ

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ใช้การศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Method) และการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยเครื่องมือแบบสอบถาม (Questionnaire) และการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่การท่องเที่ยวชุมชนบางน้ำผึ้ง เพื่อยืนยันความสอดคล้องของการศึกษากับสมมติฐานการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างและเก็บรวบรวมมา วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) และวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regressions) โดยมีระเบียบวิธีวิจัยจะกล่าวดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

3.5 การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.6 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.7 การจัดทำข้อมูลและวิเคราะห์ผล

3.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

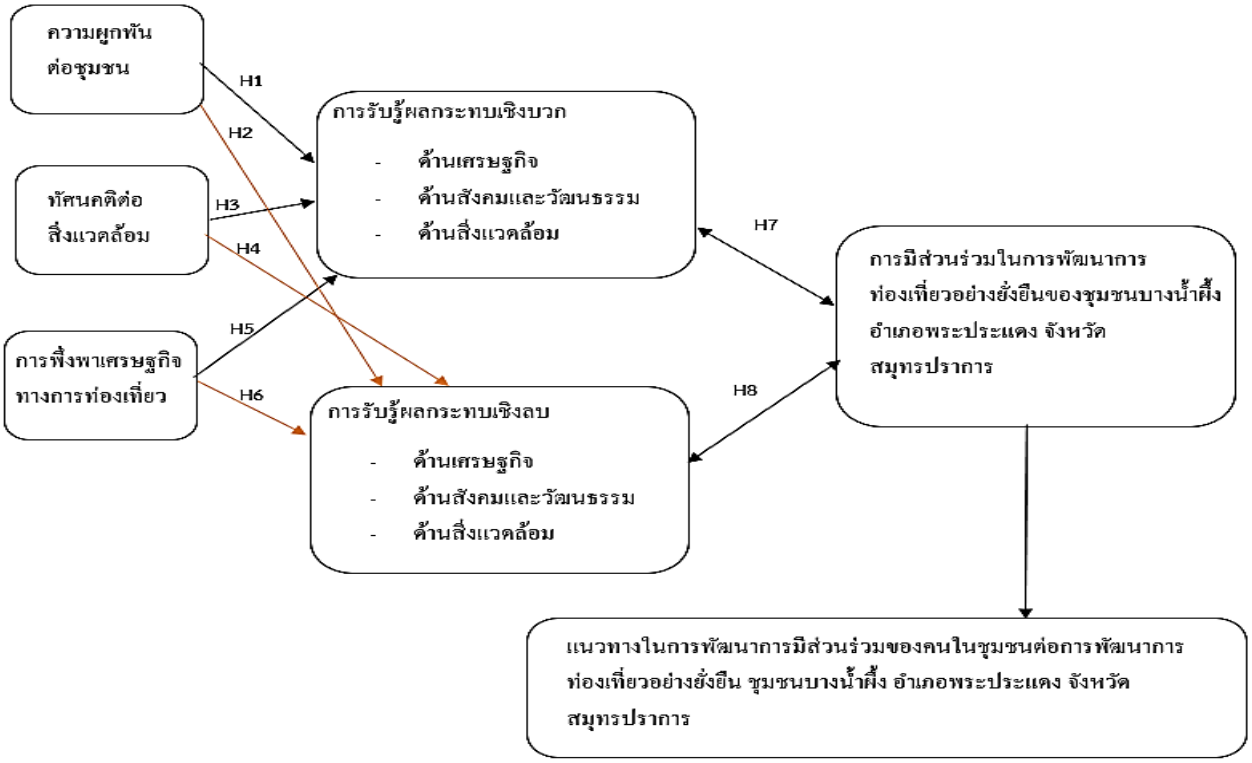

ภาพที่ 3.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมรวมถึงทำการสกัดตัวแปร เพื่อให้ได้ตัวแปรที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variables)

1) ความผูกพันต่อชุมชน โดยปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาได้มาจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการสังเคราะห์ปัจจัยเพื่อนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่างการวิจัย

2) ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม โดยปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาได้มาจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการสังเคราะห์ปัจจัยเพื่อนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่างการวิจัย

3) การพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว โดยปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาได้มาจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการสังเคราะห์ปัจจัยเพื่อนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่างการวิจัย

4) การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก แบ่งปัจจัยย่อยออกเป็น 3 ด้านได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านสิ่งแวดล้อม โดยปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาได้มาจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการสังเคราะห์ปัจจัยเพื่อนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่างการวิจัย

ตารางที่ 3.1 ตารางนำเสนอตัวแปรเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบเชิงบวก

ตัวแปร	ตัวแปรย่อย
การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก	ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านสิ่งแวดล้อม

5) การรับรู้ผลกระทบเชิงลบ แบ่งปัจจัยย่อยออกเป็น 3 ด้านได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านสิ่งแวดล้อม โดยปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาได้มาจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการสังเคราะห์ปัจจัยเพื่อนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่างการวิจัย

ตารางที่ 3.2 ตารางนำเสนอตัวแปรเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบเชิงลบ

ตัวแปร	ตัวแปรย่อย
การรับรู้ผลกระทบเชิงลบ	ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านสิ่งแวดล้อม

3.2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

1) การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ อันเกิดจากปัจจัยความผูกพันต่อชุมชน ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม การแสวงกำไรทางเศรษฐกิจ การพึ่งพาทางเศรษฐกิจ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก และการรับรู้ผลกระทบเชิงลบที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วม

ตารางที่ 3.3 ตารางนำเสนอตัวแปรการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ตัวแปร	ตัวแปรย่อย
การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ส่วนร่วมในการตัดสินใจ ส่วนร่วมในการดำเนินงาน ส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ ส่วนร่วมในการประเมินผล

2) แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

3.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.3.1 ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษาครั้งนี้ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ใน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research Methods) ใช้วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regressions) โดยทราบกลุ่มจำนวนประชากร อ้างอิงจากกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ตำบลบางน้ำผึ้งมีประชากรทั้งหมด 4,946 คน (กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, 2563) การคำนวณกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการกำหนดขนาดตัวอย่างตามการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างคำนวณจากสูตรของ ทาโร ยามาเน่ Taro Yamane, 1967 อ้างถึงใน (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2549) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % โดยใช้ความคลาดเคลื่อนในการสุ่ม 5% ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นจากการสุ่มตัวอย่างโดยกำหนดเป็น .05 สามารถคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

$$n = \frac{4{,}946}{1 + 4{,}946(.05)^2}$$

$$\mathrm{N} = \ 370$$

ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้เท่ากับ 370 คน ซึ่งเป็นจำนวนตัวอย่างที่เหมาะสม และเพื่อเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างสมบูรณ์และครบถ้วนตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัย ผู้ศึกษาจึงทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวนทั้งสิ้น 370 คน เพื่อการทำวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regressions)

3.3.2 วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1) งานวิจัยเชิงปริมาณ

กลุ่มตัวอย่างสำหรับการศึกษาเป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ผู้วิจัยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบวิจารณญาณ (Purposive Sampling) โดยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นประชาชนที่พำนักอาศัยอยู่ที่ตำบลบางน้ำผึ้ง มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์แต่ไม่เกิน 70 ปีบริบูรณ์ จำนวน 370 คน

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบโควตา (Quota Sampling) เพื่อเปรียบเทียบสัดส่วนจำนวนประชากรแต่ละหมู่บ้านเพื่อหากลุ่มตัวอย่าง ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3.4 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามจำนวนหมู่บ้าน

หมู่บ้าน	จำนวนประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
หมู่ที่ 0 บางน้ำผึ้ง	47	4
หมู่ที่ 1 วัดบางน้ำผึ้งนอก	712	53
หมู่ที่ 2 บางน้ำผึ้ง	90	7
หมู่ที่ 3 บางน้ำผึ้ง	318	24
หมู่ที่ 4 บางน้ำผึ้ง	379	29
หมู่ที่ 5 คลองทรง	138	11

หมู่บ้าน	จำนวนประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
หมู่ที่ 6 ไฟไหม้	67	5
หมู่ที่ 7 คลองตาสัก	234	18
หมู่ที่ 8 คลองตาพวง	284	22
หมู่ที่ 9 บางน้ำผึ้ง	910	67
หมู่ที่ 10 คลองบางน้ำผึ้ง	1,182	87
หมู่ที่ 11 บางน้ำผึ้ง	585	43
รวม	**4,946**	**370**

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 370 คน ผู้วิจัยได้กระจายในพื้นที่ตำบลบางน้ำผึ้งอย่างครอบคลุม เพื่อให้ได้รับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้เกณฑ์องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง ซึ่งมีการแบ่งพื้นที่การปกครองท้องถิ่นตำบลประกอบด้วยพื้นที่ 11 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 0 บางน้ำผึ้ง หมู่ที่ 1 วัดบางน้ำผึ้งนอก หมู่ที่ 2 บางน้ำผึ้ง หมู่ที่ 3 บางน้ำผึ้ง หมู่ที่ 4 บางน้ำผึ้ง หมู่ที่ 5 คลองทรง หมู่ที่ 6 ไฟไหม้ หมู่ที่ 7 คลองตาสัก หมู่ที่ 8 คลองตาพวง หมู่ที่ 9 บางน้ำผึ้ง หมู่ที่ 10 คลองบางน้ำผึ้ง หมู่ที่ 11 บางน้ำผึ้ง

ขั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบสะดวก (Convenience Sampling) ทำการคัดเลือกผู้เข้ามาตอบแบบสอบถาม โดยต้องผู้เป็นผู้ที่เข้าเกณฑ์ตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

2) งานวิจัยเชิงคุณภาพ

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบวิจารณญาณ (Purposive Sampling) โดยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการท่องเที่ยว ที่พำนักอาศัยอยู่ที่ตำบลบางน้ำผึ้ง มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี เป็นผู้มีบทบาทกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว หรือเป็นผู้ที่มีบทบาทในการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวในชุมขน

ขั้นตอนที่ 2 จำนวนผู้สัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลจนข้อมูลมีความอิ่มตัวหรือข้อมูลซ้ำ โดยผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์จนข้อมูลมีความอิ่มตัวและซ้ำ ได้จำนวนผู้สัมภาษณ์อยู่ที่ 9 คน

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นแบบสอบถามฉบับภาษาไทย (Questionnaire) โดยสอบถามกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเฉพาะประชาชนที่อาศัยอยู่ที่ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ การสอบถามเป็นแบบกรอกด้วยตนเอง (Self-administered Questionnaires) โดยข้อคำถามที่นำมาใช้ในการวิจัยได้ประเมินมาจากการทบทวนวรรณกรรมควบคู่กับการพัฒนาจากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมารวบรวม เพื่อสังเคราะห์ออกมาเป็นเครื่องมือในการวิจัยสำหรับการเก็บข้อมูลจากประชาชนในชุมชน โดยแบบสอบถามจะประกอบด้วยข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ดังนั้นการกาหนดแบบสอบถามให้ครอบคลุมและครบถ้วนตามประเด็นการศึกษาที่สอดคล้องกับการศึกษาการวิจัยครั้งนี้ จึงสามารถแบ่งโครงสร้างของแบบสอบถามไปด้วยข้อคำถาม 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชนที่อาศัยอยู่ที่ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ รวมทั้งหมด 7 ข้อคำถาม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีลักษณะคำถามแบบปิด (Close-Ended Question) และลักษณะคำถามแบบเปิด (Open-Ended Question) มีลักษณะการวัดข้อมูลดังนี้

1) เพศ ลักษณะการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale)
2) อายุ ลักษณะการวัดข้อมูลประเภทอัตราส่วน (Ratio Scale)
3) การศึกษา ลักษณะการวัดข้อมูลประเภทเรียงอันดับ (Ordinal Scale)
4) อาชีพ ลักษณะการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale)
5) รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ลักษณะการวัดข้อมูลประเภทเรียงอันดับ (Ordinal Scale)

ส่วนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ทั้ง 4 ปัจจัย ได้แก่ ความผูกพันของชุมชน ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม และการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว โดยมีลักษณะคำถามแบบปลายปิด (Close-Ended Question) ด้วยวิธีการเลือกตอบ (Check List) ลักษณะคำถามที่เป็นการวัดระดับช่วง (Interval Scale) ด้วยวิธีการแบบมาตราส่วนช่วงระดับคะแนน ตั้งแต่ 1 – 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert Scale) เพื่อให้เกิดความสะดวกในการตอบแบบสอบถาม กำหนดเกณฑ์ให้คะแนนดังนี้

ตารางที่ 3.5 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการรับรู้ความผูกพันของชุมชน

ระดับการรับรู้ความผูกพันของชุมชน	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
เห็นด้วย	4
เฉยๆ	3
ไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

ตารางที่ 3.6 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการรับรู้ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม

ระดับการรับรู้ความทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
เห็นด้วย	4
เฉยๆ	3
ไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

ตารางที่ 3.7 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว

ระดับการรับรู้การพึ่งพาทางเศรษฐกิจ	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
เห็นด้วย	4
เฉยๆ	3
ไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

ใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยในการแปลผล ได้แก่ พิสัย (Range) โดยใช้สูตรการคำนวณอัตราภาคชั้น ทำการแบ่งอัตราภาคชั้นในระดับเท่ากันภายในแต่ละช่วง มีความกว้างอัตราภาคชั้นที่ 0.80 (ณรงค์ โพธิ์

พฤกษานันท์, 2551) รวมถึงการวิเคราะห์แต่ละปัจจัยในการจัดเรียงลำดับการรับรู้จาก มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด และนำเสนอข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Description Statistics) โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ได้ด้วยวิธีการดังนี้

$$\frac{\text{จำนวนคะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนช่วงชั้น}} = \frac{5-1}{5} = 0.80$$

ตารางที่ 3.8 การแปลความหมายจากค่าเฉลี่ยของการความผูกพันต่อชุมชน

ระดับค่าเฉลี่ย		การแปลความหมาย
ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20	หมายถึง	เห็นด้วย
ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40	หมายถึง	เฉยๆ
ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ส่วนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม โดยมีลักษณะคำถามแบบปลายปิด (Close-Ended Question) ด้วยวิธีการเลือกตอบ (Check List) ลักษณะคำถามที่เป็นการวัดระดับช่วง (Interval Scale) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ตารางที่ 3.9 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม

การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก	คะแนน
รับรู้มากที่สุด	5
รับรู้มาก	4
รับรู้ปานกลาง	3
รับรู้น้อย	2
รับรู้น้อยที่สุด	1

ตารางที่ 3.10 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม

การรับรู้ผลกระทบเชิงลบ	คะแนน
รับรู้มากที่สุด	5
รับรู้มาก	4
รับรู้ปานกลาง	3
รับรู้น้อย	2
รับรู้น้อยที่สุด	1

ส่วนที่ 4 ข้อคำถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ส่วนร่วมในการตัดสินใจ ส่วนร่วมในการดำเนินงาน ส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ และส่วนร่วมในการประเมินผล โดยมีลักษณะคำถามแบบปลายปิด (Close-Ended Question) ด้วยวิธีการเลือกตอบ (Check List) ลักษณะคำถามที่เป็นการวัดระดับช่วง (Interval Scale) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ตารางที่ 3.11 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การมีส่วนร่วมของประชาชน	**คะแนน**
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
เห็นด้วย	4
เฉยๆ	3
ไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อคำถามจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้วยการสรุปเครื่องมือของตัวชี้วัด ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อนำเสนอตัวชี้วัดในการประเมิน แต่ละองค์ประกอบของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ดังตารางที่ 3.12

ตารางที่ 3.12 ตารางตัวชี้วัดแบบสอบถาม

ตัวแปรที่ใช้การศึกษา	ข้อคำถามที่ใช้ในการวัด	การพัฒนาตัวชี้วัด
1. ความผูกพันต่อชุมชน	ตัวชุมชนมีคุณค่าและก่อให้เกิดความภาคภูมิใจต่อประชาชนในชุมชน	Nicholas et al. (2009)
	สิ่งที่เกิดขึ้นในชุมชนนี้สำคัญสำหรับประชาชนในชุมชน	Nicholas et al. (2009)
	ฉันชอบอยู่ในชุมชนนี้มากกว่าชุมชนอื่น ๆ	Abedtalas et al. (2016)
	การอาศัยอยู่ในชุมชนนี้มีความหมายกับฉันมาก	Abedtalas et al. (2016)
	ที่ตั้งและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ชุมชนนี้มีให้เป็นสิ่งที่ดีที่สุด	Lee (2013)
2. ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม	ภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมต้องได้รับการปกป้องและได้รับการให้คุณค่า	Nicholas et al. (2009
	สิ่งแวดล้อมชุมชนต้องได้รับการดูแลรักษาทั้งในปัจจุบันและอนาคต	Nicholas et al. (2009)
	ที่ดินสาธารณะในชุมชนควรอยู่ภายใต้พื้นที่คุ้มครอง	Nicholas et al. (2009)
3. การพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว	การเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวมีผลต่อรายได้ต่อครัวเรือนของประชาชนในชุมชน	Rasoolimanesh et al. (2015)
	รายได้ปัจจุบันของประชาชนมาจากเงินของนักท่องเที่ยวในสัดส่วนที่มากที่สุด	Rasoolimanesh et al. (2015)
	รายได้ส่วนใหญ่ของบริษัทหรือกิจการที่ประชาชนทำงานมาจากนักท่องเที่ยว	Rasoolimanesh et al. (2015)
4. การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก		
1. ด้านเศรษฐกิจ	การท่องเที่ยวช่วยเพิ่มโอกาสในการจ้างงานในชุมชนของฉัน	Frieta & Badurina (2019)
	การท่องเที่ยวทำให้มีมาตรฐานการครองชีพที่ดีขึ้น	Pavlic et al. (2019)
	การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน	Pavlic et al. (2019)
	การท่องเที่ยวทำให้บริการสาธารณะมีคุณภาพดีขึ้น	Pavlic et al. (2019)
	การท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้หลักของชุมชน	Canizares et al. (2014)

ตัวแปรที่ใช้การศึกษา	ข้อคำถามที่ใช้ในการวัด	การพัฒนาตัวชี้วัด
2. ด้านสังคมและวัฒนธรรม	การท่องเที่ยวช่วยรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น	Alim (2019)
	การท่องเที่ยวกระตุ้นให้ประชาชนในท้องถิ่นอยากเรียนรู้ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น	Pavlic et al. (2019)
	การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องและปรับปรุงมรดกทางวัฒนธรรมมากขึ้น	Pavlic et al. (2019)
	การท่องเที่ยวช่วยปรับปรุงงานบริการในร้านอาหาร ร้านค้า และโฮมสเตย์	Canizares et al. (2014)
	การท่องเที่ยวส่งเสริมกิจกรรมสันทนาการให้กับประชาชนในท้องถิ่น	Canizares et al. (2014)
	การท่องเที่ยวเป็นการส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นทำกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมต่างๆ	Frieta & Badurina (2019)
3. ด้านสิ่งแวดล้อม	การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น	Pavlic et al. (2019)
	การท่องเที่ยวมีอิทธิพลต่อการปกป้องสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น	Pavlic et al. (2019)
	สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของชุมชนได้รับการปกป้องทั้งในปัจจุบันและอนาคต	Yu et al. (2017)
	การท่องเที่ยวช่วยพัฒนารูปลักษณ์ของชุมชน	Yu et al. (2017)
	การท่องเที่ยวต้องช่วยปรับปรุงสภาพแวดล้อมสำหรับคนรุ่นต่อไป	Ramseook-Munhurran & Naidoo (2011)
	การท่องเที่ยวช่วยฟื้นฟูสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ /วัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติ	Yu et al. (2018)
5. การรับรู้ผลกระทบเชิงลบ		
1. ด้านเศรษฐกิจ	การท่องเที่ยวทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น	Yu et al. (2018)
	การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าและบริการ	Yu et al. (2018)
	การท่องเที่ยวเพิ่มภาษีทรัพย์สิน	Yu et al. (2017)
	การท่องเที่ยวทำให้ราคาที่ดินและที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น	Yu et al. (2017)

ตัวแปรที่ใช้การศึกษา	ข้อคำถามที่ใช้ในการวัด	การพัฒนาตัวชี้วัด
	การท่องเที่ยวให้ประโยชน์แก่บุคคลภายนอกชุมชนเป็นหลัก	Canizares et al. (2014)
2. ด้านสังคมและวัฒนธรรม	การท่องเที่ยวลดความปลอดภัยของชุมชนในท้องถิ่น	Pavlic et al. (2019)
	การท่องเที่ยวทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลประโยชน์	Pavlic et al. (2019)
	การท่องเที่ยวทำให้โรคพิษสุราเรื้อรัง และการค้าประเวณีเพิ่มขึ้น	Canizares et al. (2014)
	การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือสูญเสียวัฒนธรรมดั้งเดิม	Canizares et al. (2014)
	การท่องเที่ยวเพิ่มการก่อให้เกิดอาชญากรรม	Canizares et al. (2014)
	การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาการอยู่ร่วมกันระหว่างประชาชนในพื้นที่และนักท่องเที่ยว	Canizares et al. (2014)
3. ด้านสิ่งแวดล้อม	การท่องเที่ยวสร้างความเสียหายต่อภูมิทัศน์ในชุมชน	Canizares et al. (2014)
	การท่องเที่ยวเพิ่มมลพิษในชุมชน	Yu et al. (2018)
	การท่องเที่ยวทำให้การจราจรในชุมชนติดขัดมากขึ้น	Yu et al. (2018)
	การท่องเที่ยวเพิ่มขยะมูลฝอยในชุมชน	Yu et al. (2018)
	การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาความแออัดในชุมชน	Pavlic et al. (2019)
6. การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน		
1. ส่วนร่วมในการตัดสินใจ	มีโอกาสในการวิเคราะห์สภาพหรือปัญหาของชุมชน	กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา (2555)
	มีส่วนร่วมในการเข้าประชุมถึงปัญหาเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน	เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ & เสรี วงษ์มณฑา (2558)
	มีโอกาสในการแสดงความคิดเห็น หรือเสนอข้อเสนอแนะในที่ประชุม	กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา (2555)
	มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเข้าร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน	เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ & เสรี วงษ์มณฑา (2558)
2. ส่วนร่วมในการดำเนินงาน	มีส่วนร่วมในการชักชวนผู้อื่นให้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่	เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ & เสรี วงษ์มณฑา (2558)
	มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวกับหน่วยงานราชการ	เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ & เสรี วงษ์มณฑา (2558)
	มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผนของชุมชนที่ได้วางไว้	เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ & เสรี วงษ์มณฑา (2558)

ตัวแปรที่ใช้การศึกษา	ข้อคำถามที่ใช้ในการวัด	การพัฒนาตัวชี้วัด
	มีส่วนร่วมในการดำเนินงานโดยการบริจาคเงินหรือสิ่งของเพื่อการดำเนินกิจกรรม	เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ & เสรี วงษ์มณฑา (2558)
3. ส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์	ได้รับผลประโยชน์จากการดำเนินกิจกรรมกับชุมชน	กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา (2555)
	ได้รับโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา (2555)
	ได้รับรายได้จากการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา (2555)
	ได้รับผลประโยชน์จากเงินที่เข้ามาช่วยเหลือในโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว	กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา (2555)
4. ส่วนร่วมในการประเมินผล	มีส่วนร่วมในการประชุมฯ ร่วมแสดงความคิดเห็นในการติดตามและประเมินผลด้านการท่องเที่ยว	เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ & เสรี วงษ์มณฑา (2558)
	มีส่วนร่วมในการติดตามความก้าวหน้าในกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา (2555)
	มีส่วนร่วมกับภาครัฐในการติดตามความก้าวหน้าของกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา (2555)
	มีส่วนร่วมในการติดตามและร่วมหาแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว	เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ & เสรี วงษ์มณฑา (2558)

เครื่องมือที่ใช้ศึกษาในส่วนของงานวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์คำถามมาจากผลการวิจัยเชิงปริมาณออกมาเป็นข้อคำถาม โดยเป็นคำถามเพื่อยืนยันสมมติฐานและเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ข้อคำถามมีทั้งหมด 13 ข้อ ดังนี้

1) การพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนบางน้ำผึ้งมีแนวโน้มไปในทิศทางไหน ส่งผลดีหรือผลเสียต่อตัวชุมชนอย่างไร?

2) จากผลของแบบสอบถามที่ออกมา การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบที่มีต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนบางน้ำผึ้งต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากเท่ากัน ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบที่มีต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนบางน้ำผึ้งต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในครั้งนี้?

3) จากผลของแบบสอบถามที่ออกมา ท่านมีวิธีการชักชวนคนในชุมชนให้มารับรู้และมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนบางน้ำผึ้งเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง?

4) ท่านมีความคิดเห็นว่าปัจจัยทั้ง 3 ด้านความผูกพันของชุมชน ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม และการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ นั้นส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบทางด้านการท่องเที่ยวของคนในชุมชนหรือไม่?

5) ท่านคิดว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนส่งผลต่อความผูกพันของคนในชุมชนในพื้นที่หรือไม่?

6) ท่านคิดว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนทำให้คนในชุมชนตระหนักถึงคุณค่าของพื้นที่ชุมชนบางน้ำผึ้งได้มากขึ้นและภูมิใจในถิ่นฐานของตัวเองหรือไม่อย่างไร?

7) ท่านคิดว่ารายได้จากการท่องเที่ยวในชุมชนส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบทางการท่องเที่ยวทางด้านการท่องเที่ยวหรือไม่และอย่างไร?

8) จากผลของแบบสอบถาม ท่านคิดว่าการรับรู้ผลกระทบทางการท่องเที่ยวของคนในชุมชนส่งผลต่อความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหรือไม่?

9) สำหรับผู้ที่รับรู้ผลกระทบเชิงลบจากการท่องเที่ยว ท่านมีความคิดเห็นที่จะปรับเปลี่ยนการรับรู้ของคนในชุมชนหรือไม่อย่างไร ถ้าอยากปรับเปลี่ยนจะมีวิธีการอย่างไร?

10) จากการมีส่วนร่วมทั้ง 4 ด้านประกอบด้วย ด้านการส่วนร่วมในการตัดสินใจ, ด้านการส่วนร่วมในการดำเนินงาน, ด้านการส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ และด้านการส่วนร่วมในการประเมินผล ท่านมีความคิดเห็นว่าด้านไหนควรได้รับการส่งเสริมมากที่สุด?

11) ท่านเล็งเห็นประโยชน์ของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง?

12) ท่านมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อกิจกรรมในชุมชน และการประเมินการทำงานการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนมากน้อยแค่ไหนและอย่างไร?

13) ในอนาคตท่านอยากให้การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวพัฒนาไปในทิศทางใด?

3.5 การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสร้างแบบสอบถามให้เป็นไปตามหลักวิชาการที่ถูกต้อง โดยทำการทดสอบเครื่องมือด้วยการนำแบบสอบถามสำหรับการศึกษาวิจัยมาทาการทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) การดาเนินการทดสอบคุณภาพของเครื่องมือแบบสอบถาม ดังนี้

3.5.1 การทดสอบหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Validity)

การตรวจสอบเนื้อหาที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง ความครบถ้วนและเหมาะสมของเนื้อหา พร้อมทั้งแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จากนั้นหาค่าดัชนีความสอดคล้องข้อคาถามและวัตถุประสงค์ ด้วยเทคนิค IOC (Index of Item Objective Concurrence) ซึ่งใช้ในการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) จากนั้นทำการทดสอบแบบสอบถาม (Questionnaire) เกี่ยวกับความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยการนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้งสิ้น 3 ท่านเป็นอย่างน้อยที่เกี่ยวข้องทางด้านวิชาการ และควรเป็นจำนวนคี่เพื่อสามารถตัดสินใจชี้ขาดได้ ซึ่งในการตรวจสอบความตรงเนื้อหาของคำถามกำหนดให้เลือกตอบ 3 ช่อง ได้แก่

สอดคล้อง (+1) หมายถึง เห็นว่าข้อคำถามสอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการถาม

ไม่แน่ใจ (0) หมายถึง ไม่แน่ใจหรือไม่สามารถสรุปได้ว่าข้อคำถามสอดคล้องหรือไม่

ไม่สอดคล้อง (-1) หมายถึง เห็นว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับประเด็นคำถาม

การคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Concurrence: IOC) คำถามที่ใช้ได้จำเป็นจะต้องมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป แต่ถ้าได้ค่าต่ำกว่า 0.5 จะต้องปรับปรุงข้อคำถามใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด โดยใช้สูตรคำนวณค่า ดังนี้

$$\text{สูตรการคำนวณ IOC} = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ค่าดัชนีความสอดคล้อง

ΣR คือ ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามโดยการให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ดังนี้

1. ผศ. ดร. โชคชัย สุเวชวัฒนากูล
2. ผศ. ดร. เกศรา สุกเพชร
3. ผศ. ดร. แสงแข บุญศิริ

3.5.2 การทดสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability)

การทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยทาการทดสอบด้วยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัยไปทดลองเครื่องมือ (Try-Out) กับประชาชนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่แท้จริง จำนวน 30 ราย ซึ่งไม่มีข้อกำหนดจำนวนคนที่จะดำเนินการทดสอบ Pre-test ให้ดำเนินตามความเหมาะสมและความสะดวกของการทดสอบ สำหรับการหาค่าความเที่ยงไม่ว่าจะทำการสอบถามกลุ่มตัวอย่างกี่ครั้งหรือไม่ว่าจะนำไปสอบถามบุคคลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างใดจะสามารถได้รับคำตอบที่ค่อนข้างแน่นอน ด้วยการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น จากวิธีหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency Method) ใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบัค (Cronbach's Alpha Coefficient) ในการประเมินความเชื่อถือเป็นการเก็บข้อมูลเพียงครั้งเดียว ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือแบบสอบถามอยู่ในระดับมากกว่าหรือเท่ากับ 0.70 เนื่องจากข้อมูลที่ใช้เป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) มีสูตรการคำนวณดังนี้

$$\alpha = \frac{N}{N-1}\left[1 - \frac{\sum \alpha^2(Yi)}{\alpha 2x}\right]$$

N = จำนวนของรายการ

$\alpha 2x$ = ค่าความผันแปรทั้งหมด

$\sum \alpha^2$ (Jakpar et al.) = ผลรวมของค่าความผันแปรของแต่ละรายการ

Cronbach's Alpha Coefficient ซึ่งเรียกว่า สหสัมประสิทธิ์แอลฟ่า (- Coefficient) หากได้ค่าเข้าใกล้กับ 1 แสดงว่าใช้ได้ ซึ่งในการศึกษานี้ได้กาหนดข้อคาถามที่มีค่าความเชื่อมั่น ตั้งแต่ 0.70 ซึ่งผลการวิเคราะห์ทดสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามหากน้อยกว่า 0.70 ควรปรับปรุงข้อ

คำถามของแบบสอบถาม หรือตัดคำถามบางข้อทิ้ง (สิน พันธุ์พินิจ, 2553) จึงสรุปได้ว่าแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างมีความน่าเชื่อถือ และพร้อมสำหรับนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างได้

3.6 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยชิ้นนี้ใช้แหล่งข้อมูล 2 แหล่ง ดังนี้

3.6.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

ทำการรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด จากชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นจำนวนทั้งหมด 280 ตัวอย่าง กระทำการโดยการลงพื้นที่ชุมชนเพื่อดำเนินการเก็บแบบสอบถาม ผ่านการประสานงานจากองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง

3.6.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

ทำการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ดังนี้

1. หนังสือทางวิชาการ
2. แหล่งข้อมูลทางอินเตอร์เน็ต อาทิเช่น วารสาร บทความ วิทยานิพนธ์ เว็บไซต์ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.7 การจัดทำข้อมูลและวิเคราะห์ผล

หลังจากดำเนินการรวบรวมแบบสอบถามพร้อมทั้งตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นำตัวแบบสอบถามมาทำการลงรหัส (Coding) เพื่อนำมาทำการประมวลผลวิเคราะห์ทางสถิติเชิงอนุมาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) เป็นค่าที่วัดความสัมพันธ์โดย ใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regressions) (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560) และ Content Analysis เป็นเกณฑ์ในการยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ทำการวิเคราะห์ศึกษาเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนต่อ

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผ่านการสกัดตัวแปรจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน ทำการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) เป็นค่าที่วัดความสัมพันธ์โดย ใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560) เพื่อดูว่าตัวแปรต้นและตัวแปรตามนั้นมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ จากนั้นแปรผลวิเคราะห์และสรุปผลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ทำการวิเคราะห์ศึกษาเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผ่านการสกัดตัวแปรจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ความผูกพันของชุมชน ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม และการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว ทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regressions) (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560) จากนั้นแปลผลวิเคราะห์และสรุปผลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ทำการศึกษาแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนชุมชนบางน้ำผึ้ง โดยนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regressions) นำมาแปรผลเพื่อนำไปทำแบบสัมภาษณ์ เพื่อสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ทำการจำแนกถ้อยคำแสดงความคิดเห็น นำมาทำการวิเคราะห์ สังเคราะห์ ตีความ สร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Induction Analysis) เพื่อทำการอธิบายข้อเท็จจริงที่ค้นพบ เพื่อตอบสมมติฐานของผู้วิจัย

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสรุประเบียบวิธีวิจัยของการศึกษาแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ แบ่งตามวัตถุประสงค์ ดังตารางที่ 3.13 ดังนี้

ตารางที่ 3.13 สรุประเบียบวิธีวิจัย

วัตถุประสงค์	ระเบียบวิธีวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	ขนาดกลุ่มตัวอย่าง	เทคนิคการสุ่ม	เครื่องมือ	การวิเคราะห์ข้อมูล
เพื่อศึกษาการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ	เชิงปริมาณ	ประชาชนในชุมชนบางน้ำผึ้ง	280 คน	แบบเจาะจงและแบบโควตา	แบบสอบถาม	สถิติเชิงอนุมาน วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) วิเคราะห์และสรุปผลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย
เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ	เชิงปริมาณ	ประชาชนในชุมชนบางน้ำผึ้ง	280 คน	แบบเจาะจงและแบบโควตา	แบบสอบถาม	สถิติเชิงอนุมาน การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regressions) วิเคราะห์และสรุปผลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย
เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ	เชิงผสานวิธี	ประชาชนในชุมชนบางน้ำผึ้งและผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ชุมชนบางน้ำผึ้ง	เชิงปริมาณ 280 คน เชิงคุณภาพ 5 คน	แบบเจาะจงและแบบโควตา	แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์	ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Induction Analysis) เพื่อทำการอธิบายข้อเท็จจริงที่ค้นพบ เพื่อตอบสมมติฐานของผู้วิจัย

3.8 บทสรุป

การศึกษาแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ทำการกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างคือ ประชาชนในชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยรวมทั้งเก็บรวบรวมข้อมูล และนำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regressions) ระหว่างตัวแปร พร้อมทั้งใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อทำการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ เพื่อทำการนำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทั้ง 3 ข้อของผู้วิจัย ซึ่งได้แสดงผลการศึกษาในหน้าถัดไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ3) เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งผู้ทำวิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนต่างๆ โดยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการศึกษาดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนในชุมชน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตอนที่ 4 ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

โดยมีรายละเอียดของแต่ละตอนดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนในชุมชนที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ (%)
เพศ		
ชาย	213	57.6
หญิง	157	42.4
รวม	**370**	**100**
อายุ		
น้อยกว่า 20 ปี	98	26.5
20 – 30 ปี	70	18.9
31 – 40 ปี	54	14.6
41 - 50 ปี	110	29.7
51 – 60 ปี	15	4.1
มากกว่า 60 ปีขึ้นไป	23	6.2
รวม	**370**	**100**
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	204	55.1
ปริญญาตรี	135	36.5
ปริญญาโท	16	4.3
สูงกว่าปริญญาโท	15	4.1
รวม	**370**	**100**
อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	104	28.1
ข้าราชการ/พนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ	53	14.3
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	38	10.3
พนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน	48	13.0
รับจ้างทั่วไป/อาชีพอิสระ	63	17.0
ผู้ว่างงาน/แม่บ้าน	64	17.3
รวม	**370**	**100**

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ (%)
รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000	171	46.2
10,000-30,000	163	44.1
30,001-50,000	27	7.3
มากกว่า 50,000	9	2.4
รวม	**370**	**100**

จากตารางที่ 4.1 พบว่า คนในชุมชนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 370 คน จำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

1) เพศ พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่นั้นเป็นเพศชายคิดเป็นจำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 57.6 รองลงมาเป็นเพศหญิงจำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 42.4

2) อายุ พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 41 – 50 ปี จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 29.7 ลำดับถัดมาเป็นอายุน้อยกว่า 20 ปี จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 26.5 ต่อมาเป็นช่วงอายุ 20 - 30 ปี จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 18.9 ลำดับถัดมาเป็นช่วงอายุ 31 – 40 ปี จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 ต่อมาเป็นอายุมากกว่า 60 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 6.2 และลำดับสุดท้ายเป็นช่วงอายุ 51 – 60 ปี มีจำนวนทั้งสิ้น 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1

3) ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่ มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 55.1 ลำดับถัดมาเป็นการศึกษาในระดับปริญญาตรี คิดเป็นจำนวน 135 คน ร้อยละ 36.5 ลำดับถัดมาเป็นการศึกษาในปริญญาโท จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 และลำดับสุดท้ายเป็นผู้ที่สูงกว่าปริญญาโท จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1

4) อาชีพ พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 28.1 ลำดับถัดมาเป็นผู้ว่างงาน/แม่บ้าน จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 ต่อมาเป็นรับจ้างทั่วไป/อาชีพอิสระ จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 17 ลำดับถัดมาเป็นข้าราชการ/พนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 ต่อมาเป็นพนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 13 ลำดับสุดท้ายธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย คิดเป็นจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3

5) รายได้ต่อเดือน พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 171 คิดเป็นร้อยละ 46.2 ลำดับถัดมามีรายได้ 10,000 – 30,000 บาท จำนวน

163 คน คิดเป็นร้อยละ 44.1 ต่อมามีรายได้ 30.001 – 50,000 บาท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9 ในลำดับสุดท้ายมีรายได้มากกว่า 50,000 บาท จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

การวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ผลการวิเคราะห์ดังแสดงตามตารางที่ 4.2 - 4.14

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการในภาพรวมและรายด้าน

การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก	**ค่าสถิติ**			**อันดับ**
	$\bar{x}$	S	**แปลผล**	
ด้านเศรษฐกิจ	3.90	0.96	มาก	1
ด้านสังคมและวัฒนธรรม	3.78	0.96	มาก	2
ด้านสิ่งแวดล้อม	3.78	0.90	มาก	3
รวม	**3.83**	**0.90**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก ในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.83) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเศรษฐกิจ เป็นด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{x}$ = 3.90) ลำดับที่รองลงมาเป็น ด้านสังคมและวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{x}$ = 3.78) และลำดับสุดท้ายเป็นด้านสิ่งแวดล้อมที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{x}$ = 3.78) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านเศรษฐกิจ

การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านเศรษฐกิจ	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
1. การท่องเที่ยวช่วยเพิ่มโอกาสในการจ้างงานในชุมชนของข้าพเจ้า	4.03	1.07	มาก	1
2. การท่องเที่ยวทำให้มีมาตรฐานการครองชีพที่ดีขึ้น	3.85	0.99	มาก	4
3. การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน	3.92	1.05	มาก	2
4. การท่องเที่ยวทำให้บริการสาธารณะมีคุณภาพดีขึ้น	3.85	1.02	มาก	5
5. การท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้หลักของแต่ละครอบครัวในชุมชน	3.90	1.06	มาก	3
รวม	**3.90**	**0.96**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.3 พบว่าการรับรู้ผลกระทบเชิงบวก ด้านเศรษฐกิจ ในภาพรวมและทุกๆด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมาก ($\bar{x}$ = 3.90) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวช่วยเพิ่มโอกาสในการจ้างงานในชุมชนของข้าพเจ้า ($\bar{x}$ = 4.03) รองลงมาเป็น ข้อที่ 3. การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน ($\bar{x}$ = 3.92) ลำดับถัดมาเป็นข้อ 5. การท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้หลักของแต่ละครอบครัวในชุมชน ($\bar{x}$ = 3.90) ต่อมาเป็นข้อ 2. การท่องเที่ยวทำให้มีมาตรฐานการครองชีพที่ดีขึ้น ($\bar{x}$ = 3.85) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 4. การท่องเที่ยวทำให้บริการสาธารณะมีคุณภาพดีขึ้น ($\bar{x}$ = 3.85) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านสังคมและวัฒนธรรม

การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านสังคมและวัฒนธรรม	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
1. การท่องเที่ยวช่วยรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น	3.71	1.04	มาก	5
2. การท่องเที่ยวกระตุ้นให้คนในชุมชนอยากเรียนรู้ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น	3.79	1.03	มาก	2
3. การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องและปรับปรุงมรดกทางวัฒนธรรมมากขึ้น	3.81	1.06	มาก	1
4. การท่องเที่ยวส่งเสริมกิจกรรมสันทนาการให้กับประชาชนในท้องถิ่น	3.78	1.01	มาก	4
5. การท่องเที่ยวเป็นการส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นทำกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมต่าง ๆ	3.79	1.00	มาก	3
รวม	**3.78**	**0.96**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.4 พบว่าการรับรู้ผลกระทบเชิงบวก ด้านสังคมและวัฒนธรรม ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมาก ($\bar{x}$ = 3.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 3. การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องและปรับปรุงมรดกทางวัฒนธรรมมากขึ้น ($\bar{x}$ = 3.81) รองลงมาเป็น ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวกระตุ้นให้คนในชุมชนอยากเรียนรู้ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น ($\bar{x}$ = 3.79) ลำดับถัดมา เป็นข้อที่ 5. การท่องเที่ยวเป็นการส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นทำกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมต่าง ๆ ($\bar{x}$ = 3.79) ต่อมาเป็นข้อที่ 4. การท่องเที่ยวส่งเสริมกิจกรรมสันทนาการให้กับคนในชุมชน ($\bar{x}$ = 3.78) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อที่ 1. การท่องเที่ยวช่วยรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น ($\bar{x}$ = 3.71) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านสิ่งแวดล้อม

การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านสิ่งแวดล้อม	**ค่าสถิติ**			**อันดับ**
	$\bar{x}$	S	**แปลผล**	
1. การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น	3.86	1.04	มาก	1
2. การท่องเที่ยวมีอิทธิพลต่อการปกป้องสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น	3.75	0.98	มาก	3
3. การท่องเที่ยวต้องช่วยปรับปรุงสภาพแวดล้อมสำหรับคนรุ่นต่อไป	3.80	1.01	มาก	2
4. การท่องเที่ยวช่วยฟื้นฟูสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ / วัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติ	3.72	0.99	มาก	4
รวม	**3.78**	**0.94**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.5 พบว่าการรับรู้ผลกระทบเชิงบวก ด้านสิ่งแวดล้อม ในภาพรวมและทุกๆ ด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมาก ($\bar{x}$ = 3.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น ($\bar{x}$ = 3.86) รองลงมาเป็น ข้อที่ 3. การท่องเที่ยวต้องช่วยปรับปรุงสภาพแวดล้อมสำหรับคนรุ่นต่อไป ($\bar{x}$ = 3.80) ลำดับถัดมา เป็นข้อที่ 2. การท่องเที่ยวมีอิทธิพลต่อการปกป้องสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น ($\bar{x}$ = 3.75) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อที่ 4. การท่องเที่ยวช่วยฟื้นฟูสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ / วัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติ ($\bar{x}$ = 3.72) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการในภาพรวม

การรับรู้ผลกระทบเชิงลบ	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
ด้านเศรษฐกิจ	3.65	1.03	มาก	2
ด้านสังคมและวัฒนธรรม	3.59	1.06	มาก	1
ด้านสิ่งแวดล้อม	3.61	1.01	มาก	3
รวม	**3.61**	**0.97**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงลบ ในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเศรษฐกิจ เป็นด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{x}$ = 3.65) ลำดับที่รองลงมาเป็น ด้านสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{x}$ = 3.61) และลำดับสุดท้ายเป็นด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{x}$ = 3.59) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านเศรษฐกิจ

การรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านเศรษฐกิจ	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
1. การท่องเที่ยวทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น	3.66	1.10	มาก	1
2. การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าและบริการ	3.66	1.12	มาก	2
3. การท่องเที่ยวทำให้ราคาที่ดินและที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น	3.65	1.09	มาก	3
4. การท่องเที่ยวให้ประโยชน์แก่บุคคลภายนอกชุมชนเป็นหลัก	3.64	1.08	มาก	4
รวม	**3.65**	**1.03**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.7 พบว่าการรับรู้ผลกระทบเชิงลบ ด้านเศรษฐกิจ ในภาพรวมและทุกๆ ด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมาก ($\bar{X}$ = 3.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุด คือ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น ($\bar{X}$ = 3.66) รองลงมาเป็น ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าและบริการ ($\bar{X}$ = 3.66) ลำดับถัดมา เป็นข้อที่ 3. การท่องเที่ยวทำให้ราคาที่ดินและที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น ($\bar{X}$ = 3.65) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อที่ 4. การท่องเที่ยวให้ประโยชน์แก่บุคคลภายนอกชุมชนเป็นหลัก ($\bar{X}$ = 3.64) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านสังคมและวัฒนธรรม

การรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านสังคมและวัฒนธรรม	**ค่าสถิติ**			**อันดับ**
	$\bar{X}$	S	**แปลผล**	
1. การท่องเที่ยวลดความปลอดภัยของคนในชุมชน	3.58	1.12	มาก	3
2. การท่องเที่ยวทำให้เกิดผลเสียต่อวัฒนธรรมของชุมชนมากกว่าผลประโยชน์	3.61	1.14	มาก	2
3. การท่องเที่ยวทำให้การค้าประเวณีเพิ่มขึ้น	3.57	1.21	มาก	6
4. การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือสูญเสียวัฒนธรรมดั้งเดิม	3.58	1.14	มาก	4
5. การท่องเที่ยวเพิ่มการก่อให้เกิดอาชญากรรม	3.58	1.12	มาก	5
6. การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาการอยู่ร่วมกันระหว่างคนในชุมชนและนักท่องเที่ยว	3.64	1.13	มาก	1
รวม	**3.59**	**1.06**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.8 พบว่าการรับรู้ผลกระทบเชิงลบ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมาก ($\bar{X}$ = 3.59) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 6. การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาการอยู่ร่วมกันระหว่างคนในชุมชนและนักท่องเที่ยว ($\bar{X}$ = 3.64) รองลงมาเป็น ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวทำให้เกิดผลเสียต่อวัฒนธรรมของชุมชนมากกว่าผลประโยชน์ ($\bar{X}$ = 3.61) ลำดับถัดมา เป็นข้อที่ 1. การท่องเที่ยวลดความปลอดภัย

ของคนในชุมชน ($\bar{x}$ = 3.58) ต่อมาเป็นข้อที่ 4. การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือสูญเสียวัฒนธรรมดั้งเดิม ($\bar{x}$ = 3.58) ลำดับถัดมาเป็นข้อที่ 5. การท่องเที่ยวเพิ่มการก่อให้เกิดอาชญากรรม ($\bar{x}$ = 3.58) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อที่ 3. การท่องเที่ยวทำให้การค้าประเวณีเพิ่มขึ้น ($\bar{x}$ = 3.57) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านสิ่งแวดล้อม

การรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านสิ่งแวดล้อม	**ค่าสถิติ**			**อันดับ**
	$\bar{x}$	S	**แปลผล**	
1. การท่องเที่ยวสร้างความเสียหายต่อภูมิทัศน์ในชุมชน	3.59	1.07	มาก	4
2. การท่องเที่ยวเพิ่มมลพิษในชุมชน	3.61	1.09	มาก	3
3. การท่องเที่ยวทำให้การจราจรในชุมชนติดขัดมากขึ้น	3.64	1.07	มาก	1
4. การท่องเที่ยวเพิ่มขยะมูลฝอยในชุมชน	3.62	1.06	มาก	2
5. การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาความแออัดในชุมชน	3.59	1.06	มาก	5
รวม	**3.61**	**1.01**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.9 พบว่าการรับรู้ผลกระทบเชิงลบ ด้านสิ่งแวดล้อม ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมาก ($\bar{x}$ = 3.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 3. การท่องเที่ยวทำให้การจราจรในชุมชนติดขัดมากขึ้น ($\bar{x}$ = 3.64) รองลงมาเป็น ข้อที่ 4. การท่องเที่ยวเพิ่มขยะมูลฝอยในชุมชน ($\bar{x}$ = 3.62) ลำดับถัดมา เป็นข้อ 2. การท่องเที่ยวเพิ่มมลพิษในชุมชน ($\bar{x}$ = 3.61) ต่อมาเป็นข้อ 1. การท่องเที่ยวสร้างความเสียหายต่อภูมิทัศน์ในชุมชน ($\bar{x}$ = 3.59) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 5. การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาความแออัดในชุมชน ($\bar{x}$ = 3.59) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในภาพรวม

การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
1. ส่วนร่วมในการตัดสินใจ	3.73	1.13	มาก	2
2. ส่วนร่วมในการดำเนินงาน	3.61	1.07	มาก	3
3. ส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์	3.74	1.04	มาก	1
4. ส่วนร่วมในการประเมินผล	3.57	1.03	มาก	4
รวม	**3.66**	**0.98**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.10 พบว่าการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมาก ($\bar{x}$ = 3.66) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีการมีส่วนร่วมสูงสุดคือ ข้อที่ 3. ส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ ($\bar{x}$ = 3.74) รองลงมาเป็น ข้อที่ 1. ส่วนร่วมในการตัดสินใจ ($\bar{x}$ = 3.73) ลำดับถัดมา เป็นข้อ 2. ส่วนร่วมในการดำเนินงาน ($\bar{x}$ = 3.61) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 4. ส่วนร่วมในการประเมินผล ($\bar{x}$ = 3.57) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านส่วนร่วมในการตัดสินใจ

การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
1. ท่านมีโอกาสในการวิเคราะห์สภาพหรือปัญหาของชุมชน	3.82	1.93	มาก	1
2. ท่านมีส่วนร่วมในการเข้าประชุมถึงปัญหาเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน	3.70	1.11	มาก	3
3. ท่านมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็น หรือเสนอข้อเสนอแนะในที่ประชุม	3.72	1.11	มาก	2

การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
4. ท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเข้าร่วมการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน	3.70	1.09	มาก	4
รวม	**3.73**	**1.13**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.11 พบว่าการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ด้านส่วนร่วมการตัดสินใจ ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมาก ($\bar{x}$ = 3.73) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีการมีส่วนร่วมสูงสุดคือ ข้อที่ 1. ท่านมีโอกาสในการวิเคราะห์สภาพหรือปัญหาของชุมชน ($\bar{x}$ = 3.82) รองลงมาเป็น ข้อที่ 3. ท่านมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็น หรือเสนอข้อเสนอแนะในที่ประชุม ($\bar{x}$ = 3.72) ลำดับถัดมา เป็นข้อ 2. ท่านมีส่วนร่วมในการเข้าประชุมถึงปัญหาเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน ($\bar{x}$ = 3.70) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 4. ท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเข้าร่วมการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน ($\bar{x}$ = 3.70) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านส่วนร่วมในการดำเนินงาน

ส่วนร่วมในการดำเนินงาน	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
1. ท่านมีส่วนร่วมในการชักชวนผู้อื่นให้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่	3.62	1.10	มาก	2
2. ท่านมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวกับหน่วยงานราชการ	3.60	1.13	มาก	3
3. ท่านมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผนของชุมชนที่ได้วางไว้	3.63	1.13	มาก	1
4. ท่านมีส่วนร่วมในการดำเนินงานโดยการบริจาคเงินหรือสิ่งของเพื่อการดำเนินกิจกรรม	3.59	1.12	มาก	4
รวม	**3.61**	**1.07**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.12 พบว่าการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ด้านส่วนร่วมในการดำเนินงาน ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมาก ($\bar{X}$ = 3.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีการมีส่วนร่วมสูงสุดคือ ข้อที่ 3. ท่านมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผนของชุมชนที่ได้วางไว้ ($\bar{X}$ = 3.63) รองลงมาเป็น ข้อที่ 1. ท่านมีส่วนร่วมในการชักชวนผู้อื่นให้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ ($\bar{X}$ = 3.62) ลำดับถัดมา เป็นข้อ 2. ท่านมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวกับหน่วยงานราชการ ($\bar{X}$ = 3.60) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 4. ท่านมีส่วนร่วมในการดำเนินงานโดยการบริจาคเงินหรือสิ่งของเพื่อการดำเนินกิจกรรม ($\bar{X}$ = 3.59) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์

ส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{X}$	S	แปลผล	
1. ท่านได้รับผลประโยชน์จากการดำเนินกิจกรรมกับชุมชน	3.80	1.10	มาก	1
2. ท่านได้รับโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	3.71	1.10	มาก	4
3. ท่านได้รับรายได้จากการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	3.73	1.08	มาก	2
4. ท่านได้รับผลประโยชน์จากเงินที่เข้ามาช่วยเหลือในโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว	3.73	1.09	มาก	3
รวม	**3.74**	**1.04**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.13 พบว่าการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ด้านส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมาก ($\bar{X}$ = 3.74) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีการมีส่วนร่วมสูงสุดคือ ข้อที่ 1. ท่านได้รับผลประโยชน์จากการดำเนินกิจกรรมกับชุมชน ($\bar{X}$ = 3.80) รองลงมาเป็น ข้อที่ 3. ท่านได้รับรายได้จากการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน ($\bar{X}$ = 3.73) ลำดับถัดมา เป็นข้อ 4. ท่านได้รับผลประโยชน์จากเงินที่เข้ามาช่วยเหลือใน

โครงการพัฒนาการท่องเที่ยว ($\bar{x}$ = 3.73) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 2. ท่านได้รับโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน ($\bar{x}$ = 3.71) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านส่วนร่วมในการประเมินผล

ส่วนร่วมในการประเมินผล	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
1. ท่านมีส่วนร่วมในการประชุมฯ แสดงความคิดเห็นในการติดตามและประเมินผลด้านการท่องเที่ยว	3.57	1.09	มาก	2
2. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามความก้าวหน้าในกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	3.56	1.08	มาก	4
3. ท่านมีส่วนร่วมกับภาครัฐในการติดตามความก้าวหน้าของกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	3.58	1.06	มาก	1
4. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามและร่วมหาแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว	3.57	1.06	มาก	3
รวม	**3.57**	**1.03**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.14 พบว่าการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ด้านส่วนร่วมในการประเมินผล ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับมาก ($\bar{x}$ = 3.57) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีการมีส่วนร่วมสูงสุดคือ ข้อที่ 3. ท่านมีส่วนร่วมกับภาครัฐในการติดตามความก้าวหน้าของกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน ($\bar{x}$ = 3.58) รองลงมาเป็น ข้อที่ 1. ท่านมีส่วนร่วมในการประชุมฯ แสดงความคิดเห็นในการติดตามและประเมินผลด้านการท่องเที่ยว ($\bar{x}$ = 3.57) ลำดับถัดมา เป็นข้อ 4. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามและร่วมหาแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว ($\bar{x}$ = 3.57) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 2. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามความก้าวหน้าในกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน ($\bar{x}$ = 3.56) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ผลการวิเคราะห์ดังแสดงตามตารางที่ 4.15 - 4.13

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในภาพรวม

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
1. ด้านความผูกพันของชุมชน	3.94	0.96	มาก	1
2. ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม	3.77	0.98	มาก	3
3. ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว	3.83	0.94	มาก	2
รวม	**3.86**	**0.90**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.15 พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.86) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 1. ด้านความผูกพันของชุมชน ($\bar{x}$ = 3.94) รองลงมาเป็น ข้อที่ 3. ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว ($\bar{x}$ = 3.83) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 2. ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม ($\bar{x}$ = 3.77) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.16 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านความผูกพันของชุมชน

ด้านความผูกพันของชุมชน	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
1. การท่องเที่ยวส่งผลให้ชุมชนมีคุณค่าและก่อให้เกิดความภาคภูมิใจต่อคนในชุมชน	4.17	1.06	มาก	1
2. การท่องเที่ยวส่งผลให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนนี้มีความสำคัญต่อคนในชุมชน	3.96	1.02	มาก	3
3. การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าชอบอยู่ในชุมชนนี้มากกว่าชุมชนอื่น ๆ	4.01	1.08	มาก	2
4. การท่องเที่ยวส่งผลให้การอาศัยอยู่ในชุมชนนี้มีความหมายกับข้าพเจ้ามาก	3.96	1.05	มาก	4
5. การท่องเที่ยวส่งผลให้ที่ตั้งและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ชุมชนนี้มีให้คนในชุมชนเป็นสิ่งที่ดีที่สุด	3.89	1.02	มาก	5
6. การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าไม่มีความผูกพันต่อชุมชนนี้	3.81	1.13	มาก	6
7. การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าไม่รู้สึกภาคภูมิใจในตัวชุมชน	3.80	1.15	มาก	7
รวม	**3.94**	**0.96**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.16 พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ ด้านความผูกพันของชุมชน ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.94) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวส่งผลให้ชุมชนมีคุณค่าและก่อให้เกิดความภาคภูมิใจต่อคนในชุมชน ($\bar{x}$ = 4.17) รองลงมาเป็นข้อที่ 3. การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าชอบอยู่ในชุมชนนี้มากกว่าชุมชนอื่น ๆ ($\bar{x}$ = 4.01) ลำดับถัดมาเป็นข้อที่ 2. การท่องเที่ยวส่งผลให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนนี้มีความสำคัญต่อคนในชุมชน ($\bar{x}$ = 3.96) ต่อมาเป็นข้อ 4. การท่องเที่ยวส่งผลให้การอาศัยอยู่ในชุมชนนี้มีความหมายกับข้าพเจ้ามาก ($\bar{x}$ = 3.96) ลำดับถัดมาเป็น

ข้อที่ 5. การท่องเที่ยวส่งผลให้ที่ตั้งและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ชุมชนนี้มีให้คนในชุมชนเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ($\bar{x}$ = 3.89) ต่อมาเป็นข้อที่ 6. การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าไม่มีความผูกพันต่อชุมชนนี้ ($\bar{x}$ = 3.81) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 7. การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าไม่รู้สึกภาคภูมิใจในตัวชุมชน ($\bar{x}$ = 3.80) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม

ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
1. การท่องเที่ยวทำให้ภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมในชุมชนได้รับการปกป้องและได้รับการให้คุณค่า	3.79	1.07	มาก	2
2. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในชุมชนต้องได้รับการดูแลรักษาทั้งในปัจจุบันและในอนาคต	3.83	1.06	มาก	1
3. การท่องเที่ยวส่งผลให้ที่ดินสาธารณะภายในชุมชนควรอยู่ภายใต้การคุ้มครอง	3.78	1.06	มาก	3
4. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในชุมชนถูกทำลายเป็นอย่างมาก	3.74	1.06	มาก	4
5. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมไม่ได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดีที่เท่าที่ควร	3.71	1.05	มาก	5
รวม	**3.77**	**0.98**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.17 พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.77) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในชุมชนต้องได้รับการดูแลรักษาทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ($\bar{x}$ = 3.83) รองลงมาเป็นข้อที่ 1. การท่องเที่ยวทำให้ภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมในชุมชนได้รับการปกป้องและได้รับการให้คุณค่า ($\bar{x}$ = 3.79) ลำดับถัดมาเป็นข้อที่ 3. การท่องเที่ยวส่งผลให้ที่ดินสาธารณะภายในชุมชนควรอยู่ภายใต้การคุ้มครอง ($\bar{x}$ = 3.78)

ต่อมาเป็นข้อ 4. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในชุมชนถูกทำลายเป็นอย่างมาก ($\bar{x}$ = 3.74) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 5. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมไม่ได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดีที่เท่าที่ควร ($\bar{x}$ = 3.71) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว

ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจการท่องเที่ยว	ค่าสถิติ			อันดับ
	$\bar{x}$	S	แปลผล	
1. การท่องเที่ยวส่งผลให้การเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวมีผลต่อรายได้ต่อครัวเรือนของคนในชุมชน	4.00	1.06	มาก	1
2. การท่องเที่ยวส่งผลให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนเพิ่มขึ้น	3.80	0.97	มาก	3
3. การท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้ส่วนใหญ่ของคนหรือกิจการที่คนในชุมชนทำงานมาจากนักท่องเที่ยวในสัดส่วนที่มากที่สุด	3.87	1.03	มาก	2
4. การท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้ของคนในชุมชนที่ไม่ได้มาจากการท่องเที่ยวลดลง	3.73	1.01	มาก	5
5. การท่องเที่ยวส่งผลให้วิธีการหารายได้ของคนในชุมชนไม่กระจายตัว พึ่งพาแต่การท่องเที่ยวอย่างเดียว	3.76	1.03	มาก	4
รวม	**3.83**	**0.94**	**มาก**	

จากตารางที่ 4.18 พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว ในภาพรวมและทุกๆด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.83) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวส่งผลให้การเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวมีผลต่อรายได้ต่อครัวเรือนของคนในชุมชน ($\bar{x}$ = 4.00) รองลงมาเป็นข้อที่ 3. การท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้ส่วนใหญ่ของคนหรือกิจการที่คนในชุมชนทำงานมาจากนักท่องเที่ยวในสัดส่วนที่มากที่สุด ($\bar{x}$ = 3.87) ลำดับถัดมาเป็นข้อที่ 2. การท่องเที่ยวส่งผลให้นักท่องเที่ยวเข้ามา

ท่องเที่ยวในชุมชนเพิ่มขึ้น ($\bar{x}$ = 3.80) ต่อมาเป็นข้อ 5. การท่องเที่ยวส่งผลให้วิธีการหารายได้ของคนในชุมชนไม่กระจายตัว พึ่งพาแต่การท่องเที่ยวอย่างเดียว ($\bar{x}$ = 3.76) และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 4. การท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้ของคนในชุมชนที่ไม่ได้มาจากการท่องเที่ยวลดลง ($\bar{x}$ = 3.73) ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบมีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้สถิติวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผู้ศึกษาได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

$\bar{x}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
S	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
*	หมายถึง	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 4.19 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตัวแปร	**การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ**		
	n	**r**	**p**
การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก	**370**	**0.79**	**0.00***
ด้านเศรษฐกิจ	370	0.72	0.00*
ด้านสังคมและวัฒนธรรม	370	0.74	0.00*
ด้านสิ่งแวดล้อม	370	0.78	0.00*

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.19 พบว่า การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกมีความสัมพันธ์เชิงบวกการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ อยู่ในระดับสูง (r = 0.79) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อพิจารณา

เป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยด้านที่มีความสัมพันธ์สูงที่สุดคือ ด้านสิ่งแวดล้อม (r = 0.78) รองลงมา คือ ด้านสังคมและวัฒนธรรม (r = 0.74) และด้านเศรษฐกิจ (r = 0.72) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.20 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตัวแปร	การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ		
	n	r	p
การรับรู้ผลกระทบเชิงลบ	**370**	**0.68**	**0.00***
ด้านเศรษฐกิจ	370	0.69	0.00*
ด้านสังคมและวัฒนธรรม	370	0.65	0.00*
ด้านสิ่งแวดล้อม	370	0.59	0.00*

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.20 พบว่า การรับรู้ผลกระทบเชิงลบมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ อยู่ในระดับปานกลาง (r = 0. 68) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยด้านที่มีความสัมพันธ์สูงที่สุดคือ ด้านเศรษฐกิจ (r = 0.69) รองลงมา คือ ด้านสังคมและวัฒนธรรม (r = 0.65) และด้านสิ่งแวดล้อม (r = 0.59) ตามลำดับ

สมมติฐาน ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้สถิติวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคุณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) และในการวิเคราะห์ ผู้ศึกษาได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
F_1	แทน	ความผูกพันของชุมชน
F_2	แทน	ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม
F_3	แทน	การพึ่งพาทางเศรษฐกิจ
X_1	แทน	การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก
X_2	แทน	การรับรู้ผลกระทบเชิงลบ
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ยกกำลังสอง
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F – distribution
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
$\widehat{x1}$	แทน	ประมาณค่าการ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
$\widehat{x2}$	แทน	ประมาณค่าการ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
$\widehat{Zx}1$	แทน	ประมาณค่าการ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
$\widehat{Zx}2$	แทน	ประมาณค่าการ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตารางที่ 4.21 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตัวแปร	การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ		
	n	r	p
ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวก	**370**	**0.92**	**0.00***
ความผูกพันของชุมชน	370	0.86	0.00*
ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม	370	0.84	0.00*
การพึ่งพาทางเศรษฐกิจ	370	0.88	0.00*

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.21 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกมีความสัมพันธ์เชิงบวกการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ อยู่ในระดับสูงมาก (r = 0.92) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยด้านที่มีความสัมพันธ์สูงที่สุดคือ การพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (r = 0.88) รองลงมา คือ ความผูกพันของชุมชน (r = 0.86) และทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (r = 0.84) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.22 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตัวแปร	การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ		
	n	r	p
ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบ	**370**	**0.66**	**0.00***
ความผูกพันของชุมชน	370	0.86	0.00*
ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม	370	0.84	0.00*
การพึ่งพาทางเศรษฐกิจ	370	0.88	0.00*

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.22 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ อยู่ในระดับปานกลาง (r = 0.66) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยด้านที่มีความสัมพันธ์สูงที่สุดคือ ความผูกพันของชุมชน โดยมีความค่าความสัมพันธ์เท่ากับทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (r = 0.63) และการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (r = 0.61) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.23 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression) ของตัวแปรเพื่อพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ลำดับการเข้าสมการของตัวแปรพยากรณ์	R	R^2	Adjusted R^2	F
(F_3)	0.886	0.785	0.785	1346.012*
(F_3) (F_2)	0.915	0.836	0.836	938.681*
(F_3) (F_2) (F_1)	0.925	0.856	0.855	723.827*

*p≤ 0.01

ตารางที่ 4.23 พบว่า ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวก ด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (F_3) สามารถทำนายการส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.785 แสดงว่า ปัจจัยด้านด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจสามารถร่วมพยากรณ์ ส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้ร้อยละ 78.50

ลำดับต่อมาในรูปแบบที่สองพบว่า ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เมื่อเพิ่มปัจจัยด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F_2) สามารถทำนายการส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.836 นั้นคือ ปัจจัยด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อมสามารถร่วมพยากรณ์ ส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้ร้อยละ 83.60

ลำดับสุดท้ายรูปแบบที่สามพบว่า ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เมื่อเพิ่มปัจจัยด้านความผูกพันของชุมชน (F_1) สามารถทำนายการส่งผลต่อ กระบวนการการจัดการความรู้ในโรงเรียนพระปริยัติธรรม (แผนกสามัญศึกษา พื้นที่กรุงเทพมหานคร) ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นั้นคือ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.856 ปัจจัยด้านภาวะผู้นำและ

การสนับสนุนของผู้บริหาร และปัจจัยด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม และปัจจัยความผูกพันของชุมชนสามารถร่วมพยากรณ์ ส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้ร้อยละ 85.60

ตารางที่ 4.24 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรในสมการพยากรณ์ปัจจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตัวแปรที่ศึกษา	b	SE_b	β	t	Sig.
(F_3)	0.408	0.38	0.430	10.801	0.000*
(F_2)	0.242	0.33	0.265	7.284	0.000*
(F_1)	0.270	0.39	0.289	6.995	0.000*

a = 0.289, R = 0.925, R^2 = 0.856 (Adjusted R2 = 0.855), F = 723.827, SE_{est} = 0.34358

*p≤ 0.01

ตารางที่ 4.24 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (F_3) ปัจจัยด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F_2) และปัจจัยด้านความผูกพันของชุมชน (F_1) สามารถร่วมกันพยากรณ์ว่าส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ (X_1) ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลง การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ (Adjusted R^2) ได้ร้อยละ 85.50 และค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวแปร (X_1) และตัวพยากรณ์ (F_3, F_2, F_1) มีค่าเท่ากับ 0.925 และค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการพยากรณ์เท่ากับ 0.34358 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ (b) เท่ากับ 0.408, 0.342, 0.270 ตามลำดับและค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคุณในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) เท่ากับ 0.430, 0.265, 0.289 ตามลำดับ

สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในรูปคะแนนดิบ มีรายละเอียดดังนี้

$\widehat{x1}$= 0.289 + 0.408 (F_3) + 0.342 (F_2) + 0.270 (F_1)

จากสมการการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ บ่งบอกได้ว่า ถ้าการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (F_3) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยซึ่งสามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพิ่มขึ้น 0.408 ในลำดับถัดมา ถ้าการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F_2) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ซึ่งสามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพิ่มขึ้น 0.342 และลำดับสุดท้ายถ้าการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านความผูกพันของชุมชน (F_1) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยซึ่งสามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านความผูกพันของชุมชน ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพิ่มขึ้น 0.270

สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในรูปคะแนนมาตรฐาน มีรายละเอียดดังนี้

$\widehat{Zx1}$ = 0.430 (Zf_3) + (Zf_2) 0.265 + (Zf_1) 0.289

จากสมการการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน บ่งบอกได้ว่า ถ้าการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (F_3) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยซึ่งสามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพิ่มขึ้น 0.430 ในลำดับถัดมา ถ้าการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง

จังหวัดสมุทรปราการ คะแนนปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F_2) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย สามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพิ่มขึ้น 0.265 และลำดับสุดท้ายและลำดับสุดท้ายถ้าการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านความผูกพันของชุมชน (F_1) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยซึ่งสามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงบวกในด้านความผูกพันของชุมชน ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพิ่มขึ้น 0.289

ตารางที่ 4.25 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression) ของตัวแปรเพื่อพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ลำดับการเข้าสมการของตัวแปรพยากรณ์	**R**	**R^2**	**Adjusted R^2**	**F**
(F_3)	0.634	0.402	0.401	247.526*
(F_3) (F_2)	0.665	0.443	0.440	145.757*
(F_3) (F_2) (F_1)	0.670	0.449	0.444	99.265*

*p≤ 0.01

ตารางที่ 4.25 พบว่า ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน พบว่าปัจจัยที่ส่งผลด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F_2) สามารถทำนายการส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.634 แสดงว่า ปัจจัยด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อมสามารถพยากรณ์การส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้ร้อยละ 63.40

ลำดับต่อมาในรูปแบบที่สองพบว่า ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เมื่อเพิ่มปัจจัยด้านความผูกพันของชุมชน (F_1) สามารถทำนายการส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมี

ส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.665 นั้นคือ ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อมและด้านความผูกพันของชุมชน สามารถร่วมพยากรณ์ การส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้ร้อยละ 66.50

ลำดับสุดท้ายรูปแบบที่สามพบว่า ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เมื่อเพิ่มปัจจัยด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (F_3) สามารถทำนายการส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.670 นั้นคือ ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม ด้านความผูกพันของชุมชน และด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้ร้อยละ 67.00

ตารางที่ 4.26 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรในสมการพยากรณ์ปัจจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตัวแปรที่ศึกษา	b	SE_b	β	t	Sig.
(F_3)	0.408	0.38	0.430	10.801	0.000*
(F_2)	0.242	0.33	0.265	7.284	0.000*
(F_1)	0.270	0.39	0.289	6.995	0.000*

a = 0.868, R = 0.670, R^2 = 0.449 (Adjusted R2 = 0.444), F = 99.265, SE_{est} = 0.72549

*p≤ 0.01

จากตารางที่ 4.26 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F_2) ปัจจัยด้านความผูกพันของชุมชน (F_1) และปัจจัยด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (F_3) สามารถร่วมกันพยากรณ์ว่าส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ (X_2) ได้อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ 0.01 และสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลง การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ (Adjusted R^2) ได้ร้อยละ 44.40 และค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวแปร (X_2) และตัวพยากรณ์ (F_2, F_1, F_3) มีค่าเท่ากับ 0.670 และค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการพยากรณ์เท่ากับ 0.72549 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ (b) เท่ากับ 0.299, 0.257, 0.158 ตามลำดับและค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคุณในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) เท่ากับ 0.304, 0.255, 0.155 ตามลำดับ

สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อ การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในรูปคะแนนดิบ มีรายละเอียดดังนี้

$\widehat{x2}$ = 0.868 + 0.299 (F_2) + 0.257 (F_1) + 0.158 (F_3)

จากสมการการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ บ่งบอกได้ว่า การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนปัจจัยที่ส่งผลด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F_2) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยซึ่งสามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงลบด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อมส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพิ่มขึ้น 0.868 ในลำดับถัดมา ถ้าหากการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านความผูกพันของชุมชน (F_1) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ซึ่งสามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านความผูกพันของชุมชน ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพิ่มขึ้น 0.257 และลำดับสุดท้ายถ้าการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนปัจจัยด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (F_3) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยซึ่งสามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงลบในด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพิ่มขึ้น 0.158

สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในรูปคะแนนมาตรฐาน มีรายละเอียดดังนี้

$\widehat{Zx2}$ = 0.304 (Zf_2) + 0.255 (Zf_1) + 0.155 (Zf_3)

จากสมการการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน บ่งบอกได้ว่า การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนปัจจัยที่ส่งผลด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F_2) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยซึ่งสามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงลบด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อมส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพิ่มขึ้น 0.304 ในลำดับถัดมา การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านความผูกพันของชุมชน (F_1) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ซึ่งสามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านความผูกพันของชุมชนส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการเพิ่มขึ้น 0.255 และลำดับสุดท้ายถ้าการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนปัจจัยด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (F_3) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยซึ่งสามารถคาดการณ์ได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เชิงลบในด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพิ่มขึ้น 0.155

ตอนที่ 5 ผลการสัมภาษณ์

ความสัมพันธ์ของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ในเรื่องของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ชุมชนบางน้ำผึ้ง ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ จากผลสรุปของแบบสอบถามในเรื่องของการรับรู้ผลกระทบทั้งเชิงบวกและเชิงลบนั้นออกมาอยู่ในระดับมากเท่ากัน ในบริบทของการสัมภาษณ์ ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน โดยสรุปดังนี้ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบส่งผลต่อการมี

ส่วนร่วมของคนในชุมชนอย่างแท้จริง โดยคนในชุมชนตระหนักถึงผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบเป็นอย่างดี ยกตัวอย่างเช่น การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกในเรื่องของด้านเศรษฐกิจที่มาเป็นอันดับที่ 1 คนในชุมชนตระหนักดีว่ารายได้จากการท่องเที่ยวส่งผลดีต่อคุณภาพชีวิตของตัวพวกเขาเอง รวมไปถึงสวัสดิการ จึงส่งผลให้เกิดการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งในเรื่องของรายได้และสวัสดิการนั้นมาจากตัวตลาดน้ำบางน้ำผึ้งเป็นหลักที่ก่อให้เกิดแหล่งรายได้ต่อคนในชุมชน ด้านการรับรู้ผลกระทบเชิงลบอยู่ในด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม จะเป็นในเรื่องของขยะ ลานจอดรถที่ไม่เพียงพอและเรื่องรถติด ซึ่งทางหน่วยงานอบต.กำลังดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ในเรื่องของขยะมีการดำเนินการติดตั้งเครื่องตักขยะ รวมถึงมีการนำขยะมาทำเป็นปุ๋ยอัดเม็ดจากน้ำจุลินทรีย์ ซึ่งปุ๋ยจากขยะส่วนนี้มีการนำไปต่อยอดในการบำรุงแปลงพืชผักสวนครัวของชาวบ้าน ซึ่งทางชาวบ้านได้นำพืชผลทางการเกษตรมาวางจำหน่ายในตลาดบางน้ำผึ้งอยู่แล้ว ส่วนของลานจอดรถกำลังดำเนินการขยายลานจอดรถเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวมากขึ้นหลังจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค Covid-19 ทางหน่วยงานอบต.ได้ร่วมมือกับทางภาคเอกชนเพื่อขยายลานจอดรถอยู่ ณ ตอนนี้ การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบของคนในชุมชนบางน้ำผึ้งนั้นส่วนใหญ่เกิดจากการประสบพบเจอด้วยตัวของพวกเขาเอง และที่สำคัญอีกส่วนคือการผ่านการทำประชาคม เพื่อก่อให้เกิดการรับรู้ร่วมกันและตรงกันของคนในชุมชน คนในชุมชนได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์ รับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาของตัวพื้นที่ชุมชนไปพร้อมๆกัน เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดของคนในพื้นที่ สัดส่วนของคนในชุมชนที่เข้ามามีส่วนร่วมค่อนข้างเยอะเพราะคนในชุมชนทราบดีว่าการท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์แก่พื้นที่และตัวของพวกเขาเอง ดังตัวอย่างการให้สัมภาษณ์ดังนี้

> “การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวมีผลต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนและส่งผลให้เกิดการพัฒนาในตัวชุมชนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากตัวคนในชุมชนเองเล็งเห็นถึงประโยชน์ที่มีต่อตัวของพวกเขา” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 1, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

> “การมีส่วนร่วมนั้นไม่ได้กระจายตัวไปทั่วทั้ง 11 หมู่บ้าน โดยอาจถูกจำกัดอยู่ในวงของคนที่เข้ามามีส่วนร่วมอยู่แล้ว และยังขาดแรงจูงใจในการเข้ามามีส่วนร่วมอยู่” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 2, สัมภาษณ์วันที่ สิงหาคม 2565)

ด้านผลกระทบเชิงบวก

“ผลกระทบเชิงบวกหลักๆเป็นในเรื่องของรายได้และสวัสดิการ” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 3, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“คนในชุมชนเมื่อรับรู้ถึงผลกระทบด้านบวกที่มีต่อตัวของพวกเขา ก่อให้เกิดการจ้างงานในชุมชนด้วยกันเอง ยกตัวอย่างเช่น งานจราจร” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 4, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“ในแง่ของเชิงบวกจะเป็นในเรื่องของรายได้หรือผลประโยชน์ที่คนในชุมชนได้รับแต่อาจยังไม่เต็มที่ทุกครัวเรือนเนื่องด้วยความไม่รู้ของคนในชุมชนเองหรืออาจยังไม่ทราบข้อมูลที่แท้จริงว่าทำแล้วมันดียังไง” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 5, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“ผลกระทบเชิงบวกจะเป็นในเรื่องของรายได้และสวัสดิการเป็นหลัก” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 6 สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“ผลกระทบเชิงบวกจะเป็นในเรื่องของรายได้ที่เข้ามาช่วยเหลือหล่อเลี้ยงครอบครัวและในเรื่องของสวัสดิการ” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 7, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบเกิดจากการที่ผู้นำและตัวคนในชุมชนที่ทำมาค้าขายในตลาดน้ำ การมีตลาดน้ำกระตุ้นก่อให้เกิดรายได้ของคนในชุมชนโดยการนำผลผลิตทางการเกษตรมาวางจำหน่าย” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 8, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“การเปิดตลาดน้ำเพื่อรองรับคนในพื้นที่นั้นส่งผลต่อคนในพื้นที่ทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ส่งผลดีต่อชุมชนเป็นอย่างมากในเรื่องของรายได้และสวัสดิการของคนในชุมชน” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 9, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

ด้านผลกระทบเชิงลบ

“ผลกระทบเชิงลบโดยตรงต่อคนในชุมชนจะเป็นเรื่องของขยะ” ซึ่งสอดคล้องกับผู้ให้ข้อมูลท่านที 3 ที่กล่าวถึงปัญหาในเรื่องของขยะเช่นเดียวกัน (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 2, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“การรับรู้ผลกระทบเชิงลบจะเป็นในเรื่องของขยะ มีการดำเนินการปรับปรุงมาเป็นระยะ ซื้อเตากำจัดขยะโดยนำขยะเปียกมากลั่นเป็นน้ำจุลินทรีย์เพื่อนำมาทำเป็นปุ๋ยอัดเม็ด อีกเรื่องคือในเรื่องของรถติด” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 4, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“ในแง่ของผลกระทบเชิงลบเป็นเรื่องของการบริหารจัดการขยะ ยังมีการจัดการที่ยังไม่สมบูรณ์เท่าไหร่ซึ่งส่งผลต่อสิ่งแวดล้อมเท่าไหร่ อีกเรื่องหนึ่งคือในเรื่องของการจราจรติดขัดและลานจอดรถที่ไม่เพียงพอ” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 5, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“การพัฒนาตลาดน้ำบางน้ำผึ้งมีการพัฒนาต่อยอดมาอย่างต่อเนื่อง จนตัวพื้นที่ตลาดมีความหนาแน่นไม่สามารถขยายออกได้ ซึ่งตรงนี้ส่งผลกระทบต่อธรรมชาติ ธรรมชาติโดนกลืนหายไป” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 6, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“ผลกระทบเชิงลบจะเป็นในเรื่องของการจราจรติดขัด ลานจอดรถที่ไม่เพียงพอเนื่องจากมีรถเข้ามาในพื้นที่เยอะ” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 7, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“ผลกระทบเชิงลบจะเป็นในเรื่องของการจราจรติดขัด” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 8, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“พอมีตลาดน้ำขึ้นมาคนในชุมชนเดือดร้อนในเรื่องของขยะและการจราจรที่ติดขัด” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 9, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

ด้านการทำประชาคม

“มีการทำประชาคมในเรื่องต่างๆเพื่อแจ้งให้ทราบถึงโครงการต่างๆ คนในชุมชนเกิดการรับรู้ผ่านการพูดหรือชักจูงของผู้นำ เพราะในเรื่องของการริเริ่มทำโครงการต่างๆอาจจะต้องสร้างความเชื่อมั่นของคนในชุมชนให้เพิ่มขึ้นในระยะยาว” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 2, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“คนในชุมชนที่นี่มีการออกความคิดเห็นผ่านการทำประชาคม ชอบทำประชามติกันอยู่แล้ว ต้องผ่านเวทีวิจารณ์ให้หมดไม่ว่าจะทำอะไร ทุกคนต้องรับผิดชอบและร่วมมือกัน เพราะการท่องเที่ยวสำคัญต่อตัวชุมชนเป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดรายได้ต่อชุมชนซึ่งส่งผลให้ชุมชนอยู่ได้” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 3, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“ความต้องการในการพัฒนาการท่องเที่ยวหรือในด้านต่างๆต้องมีการทำประชาคมก่อน มีการตรวจสอบว่าสิ่งที่ทำเกิดประโยชน์สูงสุดต่อคนในพื้นที่” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 5 , สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

ตารางที่ 4.27 ทรรศนะของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		
ด้านเศรษฐกิจ	**ด้านสังคมและวัฒนธรรม**	**ด้านสิ่งแวดล้อม**
-รายได้และสวัสดิการเป็นหลักที่ส่งผลต่อการรับรู้ (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 3, 5, 6 และ 7)	-ก่อให้เกิดการจ้างงานในพื้นที่ (ให้ข้อมูลท่านที่ 4)	-ปัญหาขยะที่สะสมมาอย่างต่อเนื่อง (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 2, 3, 4 และ 5)
-การเปิดตลาดน้ำส่งผลดีต่อตัวรายได้และสวัสดิการของคนในชุมชน (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 8 และ 9)	-มีการทำประชาคมเพื่อสร้างการรับรู้ต่อคนในชุมชน (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 2, 3 และ 5)	-การขยายตัวของตลาดน้ำมีการกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 6)
-ยังขาดการรับรู้จึงส่งผลให้การมีส่วนร่วมไม่กระจายตัว (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 2 และ 5)	-การจราจรที่ติดขัดและลานจอดรถที่ไม่เพียงพอ (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 4, 5, 7, 8 และ 9)	

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ในเรื่องของปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยทั้ง 3 ปัจจัย ประกอบด้วย ด้านความผูกพันของชุมชน, ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม และด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ต่างส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในบริบทของการสัมภาษณ์ ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 9 ท่าน มีความคิดเห็นสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่า ด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจนั้นส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบมากที่สุด ซึ่งส่งผลไปยังอีก 2 ด้านที่เหลือนั่นคือ ด้านความผูกพันของชุมชน และด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม โดยทางหน่วยงานอบต.ต้องทำให้คนในชุมชนรู้ว่าการท่องเที่ยวมีประโยชน์ต่อพวกเขาอย่างไร การท่องเที่ยวไม่ส่งผลเสียต่อตัวพวกเขา เมื่อคนในชุมชนรู้ว่าการท่องเที่ยวส่งผลประโยชน์ต่อตัวพวกเขาจึงก่อให้เกิดการรับรู้และการมีส่วนร่วม

ตามลำดับ ในส่วนของรายได้และสวัสดิการนั้นส่งผลเป็นอย่างมากต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ รายได้และสวัสดิการหลักนั้นมาจากตลาดน้ำ โดยเป็นการเก็บสวัสดิการจากคนในตลาดน้ำมาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนที่ทำงานในตลาดน้ำและคนในชุมชนคนอื่นๆ เนื่องจากตัวตลาดน้ำบริหารจัดการในรูปแบบของชมรม สวัสดิการที่จัดเก็บมาได้นั้นบริหารจัดสรรปันส่วนเป็นในเรื่องของการจัดเก็บขยะมูลฝอย การบริหารจัดการจราจร การพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ทุนการศึกษาให้แก่เด็กในชุมชน การรักษาพยาบาล ค่าทำศพ และการบริหารจัดการในส่วนอื่นๆตามความเหมาะสม ตัวคนในชุมชนเองมีวิถีชีวิตของตนเองอยู่แล้วซึ่งสามารถคงวิถีชีวิตไว้ได้อย่างเหนียวแน่น เกิดเป็นอัตลักษณ์ประจำชุมชน มีการปลูกฝังเยาวชนให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยว สร้างความผูกพันให้ก่อให้เกิดในตัวของเยาวชนเพื่อส่งเสริมให้เกิดการรับรู้ในตัวของเยาวชนเหล่านั้นเอง และส่งผลให้เกิดการมีส่วนร่วมต่อการพัฒนาท่องเที่ยวต่อไปในอนาคตอย่างต่อเนื่อง ในด้านทัศนคติของสิ่งแวดล้อม คนในชุมชนเห็นว่าการท่องเที่ยวไม่ได้ทำให้สิ่งแวดล้อมในพื้นที่นั้นเสื่อมหายไป มีการเบียดเบียนสิ่งแวดล้อมบ้างในเรื่องของการขยับขยายพื้นที่ของตลาดน้ำ แต่ทางหน่วยงานอบต.ก็มีการปลูกเพิ่มเสริมเข้าไปเพื่อให้พื้นที่ยังคงไว้ซึ่งธรรมชาติที่สวยงาม ปัจจัยสำคัญคือคือตัวคนในชุมชนเองตระหนักดีว่าสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ให้ประโยชน์ต่อพวกเขาเป็นอย่างมาก จึงทำให้คนในพื้นที่รักในตัวพื้นที่ของตนเองมาก อีกปัจจัยนึงที่ส่งผลสำคัญคือภาวะผู้นำ หน่วยงานอบต.เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของคนในชุมชน ทั้งหมดนี้ส่งผลให้ชุมชนบางน้ำผึ้งแห่งนี้มีความเข้มแข็ง รับรู้ว่าการท่องเที่ยวมีข้อดีและข้อเสียอย่างไร ท้ายที่สุดส่งผลให้เกิดการมีส่วนร่วมต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ดังตัวอย่างการให้สัมภาษณ์ดังนี้

> “การทำท่องเที่ยวมันต้องให้ตัวชุมชนได้รับผลประโยชน์ ถ้าเขาไม่ได้รับผลประโยชน์มีแนวโน้มที่จะเป็นผลเสีย ถ้าคนในชุมชนมีรายได้พอมีรายได้เนี่ยคนในชุมชนเขาก็จะมองว่าการท่องเที่ยวทำแล้วไม่กระทบไม่ส่งผลเสียแก่เขา ต้องทำให้เขาเล็งเห็นถึงประโยชน์ก่อนแบบง่ายๆ พอเห็นประโยชน์เขาก็จะมีส่วนร่วมเข้ามาทำ เขาสามารถมีอาชีพมีรายได้ พอมันสร้างรายได้ให้คนมาก มันก็เลยส่งผลให้ชุมชนเข้มแข็ง คนก็จะเห็นอัตลักษณ์ของพื้นที่ เห็นความสำคัญของพื้นที่ ทางเราต้องทำไงก็ได้ให้ชาวบ้านเขามีอาชีพ มีรายได้ แล้วผลสำฤทธิ์มันก็เกิดขึ้นเอง” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 1, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

> “ความผูกพันของคนในชุมชน ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจ และด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม มันเป็นปัจจัยสำคัญของพื้นที่ และอีกอย่างหนึ่งคนในชุมชนรับรู้ได้ง่ายมันเป็นเหมือนวิถีชีวิตอยู่แล้ว” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 2, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“ทางหน่วยงานมีการทำตัวชี้วัดให้คนในชุมชนเห็นว่าพวกเขาได้อะไรจากการทำตลาดน้ำ มีที่ขายของ กลุ่มชุมชนมีอาชีพ รัฐวิสาหกิจชุมชนเยอะเพราะมีตลาดน้ำ การมีตลาดน้ำทำให้คนในชุมชนเกิดการรับรู้มากขึ้น คนในชุมชนได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยว ที่นี่ก็เริ่มขยายใหญ่ขึ้นใหญ่มีความสะดวก ชาวบ้านได้ประโยชน์จากการที่มีท่องเที่ยว ต้องให้คนในชุมชนเห็นภาพ ในส่วนของตลาดถ้าดำเนินการเปิดตลาดทุกวันอาจจะส่งผลให้ความเป็นวิถีดั้งเดิมของชุมชนหมดไป การปลูกผักการปลูกอะไรต่อมิอะไรไม่ทันส่งผลให้กลายเป็นต้องนำของจากที่อื่นมาขาย ตัวเอกลักษณ์ของพื้นที่ก็จะหมดไป ส่วนตัวหน่วยงานเป็นตัวกระตุ้นว่าถ้าชาวบ้านในกรณีที่ชาวบ้านไม่ลงมือทำอะไรเลย ถ้าทำช่องทางการประชาสัมพันธ์ขึ้นมาคุณก็ขายของดีด้วย คือเราเป็นตัวกระตุ้นเชิญชวนให้คนเข้ามาท่องเที่ยว ทุกภาคส่วนได้ประโยชน์ทุกคน” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 3, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“ทั้งสามปัจจัยส่งผลต่อการรับรู้ อย่างทัศนคติของสิ่งแวดล้อมเนี่ยถ้าสิ่งแวดล้อมดีนะครับคุณภาพชีวิตก็ดีขึ้น การพึ่งพาทางเศรษฐกิจเนี่ยมันระดับต้นๆเลยของตลาดน้ำก็คือสร้างรายได้ให้กับครอบครัวอยู่แล้ว ถ้าครอบครัวดีมาทำรายได้ให้กับครอบครัวเนี่ยเขาจะดึงลูกหลานเข้ามาช่วยให้มันก็เกิดความสัมพันธ์ที่ดีและเวลาว่างของเด็กๆในชุมชนเนี่ยก็ไม่ต้องไปติดเกมส์ไม่ต้องไปเออการพนันมั่วสุมอะไรครับก็มาช่วยพ่อแม่ขายของ ส่งผลให้ตัวคนในชุมชนเขาก็มีความผูกพัน รายได้มันก็ทำให้คนลืมตาอ้าปากได้ มีรายได้มันก็ส่งผลให้คนก็รักพื้นที่ ยิ่งพอเราเป็นชุมชนที่เกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเนี่ยเขาก็ไม่ตัดต้นไม้ มันก็เลยกลายเป็นว่าคนเขาก็ทำการอนุรักษ์พื้นที่ไปโดยปริยาย” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 4, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“รายได้นี้ส่งผลเยอะสุดเลยคือส่งผลดีนะส่งผลดีหลายด้านคือชุมชนเขาอย่างที่บอกว่าตอนต้นเรื่องว่าคนในชุมชนบางเรื่องเขาไม่รู้ว่าเกิดตลาดน้ำขึ้นมาแล้วเงินในตลาดน้ำเนี่ยไม่ใช่เพียงมีผลประโยชน์กับฝ่ายบริหารหรือผู้ประกอบการร้านค้าอย่างเดียว มันมีผลประโยชน์กับชุมชนด้วยเขายังไม่รู้ตรงนี้และชุมชนที่มีรายได้ สิ่งแวดล้อมตอนนี้มีทั้งเอกชนหน่วยงานภาครัฐส่งเสริมอยู่แล้ว ปลูก เปลี่ยนแปลง ต่อยอด ยังไงชาวบ้านเขาก็รับรู้อยู่แล้วว่าสิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องสำคัญเพราะว่าคนเข้ามาแสวงหาธรรมชาติ” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 5, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“การขยายจากตลาดน้ำขึ้นมาเป็นตลาดบกเพราะคนในชุมชนบางน้ำผึ้งเองและชุมชนใกล้เคียงให้ความสนใจมากขึ้น ทางหน่วยงานพยายามแก้ไขปัญหาตรงนี้ด้วยการหาต้นไม้มาทดแทนเพื่อไม่ให้สีเขียวมันหายไป แต่จริงๆแล้วพอมันเกิดตลาดแล้วชาวบ้านก็ทั่วถึงเพราะอย่างน้อยๆของที่เขาปลูกไว้ทานที่เหลือเขาก็เอามาขาย ก็เป็นอาชีพก็เป็นรายได้ อีกอย่างหนึ่งครอบครัวคือได้ตั้งแต่เด็ก เด็กประถมหรือมัธยมคือลดการออกไปเที่ยวกับเพื่อนเพื่อมาช่วยพ่อแม่ขายของ ก่อเกิดเป็นความสัมพันธ์ในครอบครัว สวัสดิการที่ได้ก็คือเขาไม่ได้มาขายของได้กำไรกลับไปอย่างเดียวแต่เขาก็จะได้ค่ารักษาพยาบาล เงินช่วยเหลืองานศพหรือว่าผู้ประกอบการเขาก็จะมีในส่วนของทุนการศึกษาให้เด็กซึ่งเป็นลูกหลานของคนในตำบล” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 6, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“ปากท้องมีส่วนสำคัญ สิ่งแวดล้อมคือมีหน่วยงานมาช่วยปลูกป่า คนในพื้นที่เค้าก็ทำเกษตร พื้นที่มันก็เอื้อประโยชน์แก่คนในชุมชนส่งผลให้คนในชุมชนผูกพันกับพื้นที่ ไม่อยากออกไปทำงานที่อื่น” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 7, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“การที่พัฒนาได้เพราะหนึ่งแม่ค้าและผู้นำอบต ท่านนายกท่านดูแลท่านจะให้ความสำคัญกับทุกสิ่งทุกอย่างในตลาด จะให้คำปรึกษากับทุกคนให้ความเป็นกันเองอยู่กันเหมือนพี่น้อง สิ่งแวดล้อมตัวพื้นที่ที่นี่คือปอด มันมีโอโซนที่ดี วิถีชุมชนพลอยมีเดี๋ยวนี้มีรายได้ทุกวัน ที่นี่ก็คือตระหนักเรื่องสิ่งแวดล้อมดีมาก พอคนในชุมชนมีความตระหนักดีเขาจะไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม มันก็เป็นเพราะว่าพื้นที่ตรงนี้มันเอื้อประโยชน์ให้เขาด้วย เขาเลยตระหนักแล้วก็รักพื้นที่ตรงนี้เพราะว่ามันให้ประโยชน์แก่เขา ปากท้องต้องมาก่อนอันดับแรกเพราะเราทุกคนปากท้องต้องอิ่ม ตามมาด้วยที่อยู่อาศัย แล้วก็จะเป็นรายได้” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 8, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

“ในเรื่องของรายได้และสวัสดิการของคนในชุมชน บริหารงานในรูปแบบของชมรมตลาดน้ำบางน้ำผึ้งจัดเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ประกอบการ ส่วนหนึ่งเนี่ยจะเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บขยะมูลฝอยที่เกิดจากสิ่งปฏิกูลจากผู้ประกอบการหรือว่านักท่องเที่ยว ในส่วนของบริหารจัดการเป็นค่าชุมนุมชมรมที่เราจะนำมาใช้จ่ายในส่วนของค่ารักษาพยาบาลของผู้ประกอบการต่อครั้ง ในส่วนของการเสียชีวิตของผู้ประกอบการถ้าเป็นเจ้าของร้านเราจะได้เงินช่วยเหลือศพพร้อมค่าหรีดในส่วนของผู้ประกอบการเองที่เป็นเจ้าของร้าน ในส่วนของถ้าเป็นญาติของผู้ประกอบการก็จะมีในส่วนของช่วยเหลือในเรื่องของค่าหรีดงานศพ มีค่าบริหารจัดการในส่วนของการจราจรที่เราจะมีให้บริการแก่นักท่องเที่ยว เรามีอาหารให้กับเจ้าหน้าที่

จัดการจราจรพร้อมเบี้ยเลี้ยงอันนี้ก็คือจะเป็นเงินที่บริหารกันเองในกลุ่มของชมรมตลาดน้ำที่รับมาจากผู้ประกอบการ ค่ารับรองสื่อที่จะเข้ามาในส่วนของพีอาร์ตลาดหรือว่าประชาสัมพันธ์ตลาดส่วนหนึ่งอันนี้ก็คือค่าใช้จ่ายที่เราจะจัดเก็บมากับจากผู้ประกอบการเราก็มาใช้จ่ายในส่วนของชมรม อีกส่วนหนึ่งก็จะเป็นสมทบในส่วนของคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในตำบลก็คือในส่วนของสุขภาพเราจะมีเค้กวันเกิดเป็นนมให้กับผู้สูงอายุในชุมชนที่มีวันเกิด” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 9, สัมภาษณ์วันที่ 7 สิงหาคม 2565)

ตารางที่ 4.28 ทรรศนะของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		
ด้านความผูกผันของชุมชม	**ด้านสังคมและวัฒนธรรม**	**ด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ**
- ทำให้คนในชุมชนเห็นภาพถึงประโยชน์ของการมีส่วนร่วมในการท่องเทียว เพื่อสร้างความผูกพันต่อตัวพื้นที่ให้คนในชุมชน (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 1, และ 2) - การเปิดตลาดน้ำเอื้อประโยชน์แก่คนในชุมชนส่งผลให้เกิดความผูกพันในพื้นที่ (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 4 และ7) -ความผูกพันที่ก่อให้เกิดวิถีชุมชนสร้างความตระหนักดีต่อคนในชุมชน (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 8) - การเปิดตลาดน้ำทุกวันอาจส่งผลให้ความเป็นวิถีชุมชนหมดไป (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 3)	- สิ่งแวดล้อมส่งผลให้คุณภาพชีวิตของคนในชุมชนดีขึ้น (ผู้ให้ข้อมูลท่าน 4 และ 8) - ชุมชนบางน้ำผึ้งเป็นชุมชนที่รักธรรมชาติอยู่แล้วส่งผลให้เกิดการอนุรักษ์ธรรมชาติไปโดยปริยาย (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 4, 5 และ 6) - ได้รับการส่งเสริมจากหน่วยงานภาครัฐเพื่อส่งเสริมไม่ให้ธรรมชาติหายไป (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 5 และ 6)	- การท่องเที่ยวต้องทำให้ตัวชุมชนได้ประโยชน์ สร้างรายได้แก่พวกเขา ส่งผลให้ชุมชนเข้มแข็ง (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 1, 2 และ 3) - การมีอยู่ของตลาดน้ำสร้างรายได้ให้แก่ชุมชน (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 4, 5, 6 และ 8) - การมีอยู่ของตลาดน้ำมีประโยชน์ต่อตัวคนในชุมชนทุกคน (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5) - เรื่องของสวัสดิการที่เอื้อประโยชน์ต่อคนในชุมชน เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าจัดเก็บขยะ ทุนการศึกษาแก่เด็กๆในชุมชน เป็นต้น (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 6 และ 9)

แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

จากผู้ให้ข้อมูลทั้ง 9 ท่านมีความเห็นสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันในเรื่องของการพัฒนาเยาวชนให้มีความพร้อมในการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยทางหน่วยงานอบต. เล็งเห็นถึงความสำคัญของเยาวชนในพื้นที่เป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นแรงกำลังหลักในการส่งเสริมและพัฒนาพื้นที่การท่องเที่ยวในอนาคต โดยเน้นวางรากฐานเยาวชนตั้งแต่อายุยังน้อย ส่งเสริมในด้านของภาษา คุณภาพชีวิตของเยาวชน การศึกษา และด้านอื่นๆ เพื่อทำให้เยาวชนเห็นถึงความสำคัญของตัวพื้นที่ชุมชนและตัวชุมชนเอง ก่อให้เกิดความผูกพันต่อพื้นที่ และเห็นถึงประโยชน์ของตัวพื้นที่ชุมชนที่มีต่อตัวเยาวชนเองดังตัวอย่างการให้สัมภาษณ์ดังนี้

> “เด็กรุ่นใหม่ที่มีการเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้นในการพัฒนาและส่งเสริมตัวพื้นที่ เนื่องจากพวกเขาเล็งเห็นถึงประโยชน์ที่มีต่อพวกเขาด้วยเช่นเดียวกัน เราก็ต้องไม่หยุดพัฒนาตัวเองเราก็ทำให้เยาวชนเขาเห็นภาพ คนรุ่นใหม่เขาก็มีจุดยืนของเขา ต้องมีการปลูกฝังให้เด็กรุ่นใหม่มาสืบต่อสานต่อด้วย” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 1, สัมภาษณ์วันที่ สิงหาคม 2565)

> “อยากได้เยาวชนมาทำงานมากแต่คุณไม่ให้เขาคิดเอง ไม่ให้แม้แต่อำนาจตัดสินใจ ไม่ให้ตัวเงิน เหมือนกับว่าเป็นคนส่งเสริมให้เขา เวลาคุณให้งานเยาวชนไปคุณให้อำนาจการตัดสินใจเขาไปด้วยให้เขาคิดเอง ให้เขาทำเอง ลองผิดลองถูกเอง แล้วก็ให้เขาได้เงินเขาเอง เวลาเขามีปัญหาเขาก็มาถามเรา เราก็เป็นแบบอย่างให้แก่เขา มันจะเป็นการพัฒนาเยาวชนไปในตัว แล้วเยาวชนเองก็จะมีรายได้จากการทำงานจากกิจกรรมที่เค้าจัด ถ้าเกิดเขาโอเคเขามีเงินขึ้นมาเขาก็ภูมิใจ มีความคิด มีความเป็นผู้นำ มีการฝึกฝน ถ้าเกิดทุกหน่วยงานทำแบบนี้เยาวชนแต่ละรุ่นก็จะฝึกเป็นรุ่นสอนกันเป็นรุ่นทำเป็นรุ่นมันก็จะมีคนตลอด ถึงเวลาจะดึงมาหน่วยงานท่องเที่ยวเอย ดึงมาช่วยงานเกษตร ดึงหน่วยงานนั้นหน่วยงานนี้ก็มาหมดแหละถ้าทำแล้วมันเกิดประโยชน์จากเขา” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 2, สัมภาษณ์วันที่ สิงหาคม 2565)

> “ในส่วนของเยาวชนมีการนำเอาภาษาจีนและภาษาอังกฤษเข้ามาให้เยาวชนเหล่านี้เรียนภาษาจีนและภาษาอังกฤษตั้งแต่อนุบาลถึงมอสาม ทางหน่วยงานอบต. สนับสนุนโครงการอย่างเต็มที่ให้เด็กพวกนี้ได้เล่าเรียนหนังสือภาษาจีนและภาษาอังกฤษให้เก่งเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวได้ยั่งยืนต่อไป ทางหน่วยงานมีการจัดทำโครงการฟรีอาหารเช้า เนื่องจากอาหารเช้าเป็นอาหารที่จำเป็นสำหรับเด็ก นอกจากนั้นยังช่วยลดภาระพ่อแม่ในเรื่องค่าใช้จ่าย ต้องคำนึงไว้เสมอว่าเด็กวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า ถ้าเด็กแล้วฉลาด ณ วันนี้วันไหนไปโกอินเตอร์บางน้ำผึ้งก็เจริญก้าวหน้าได้ไว เพราะลูกหลานที่อยู่ที่นี่จะเอาชื่อเสียงไปด้วย

เด็กๆมีความรู้ที่ขึ้นแน่นขึ้นเนื่องจากการท่องเที่ยวปูพื้นฐานให้กับเยาวชน ต้องพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนให้ดีซึ่งถ้าคุณภาพชีวิตดีอะไรก็ดีหมด ชีวิตต้องมาก่อนแล้วค่อยส่งเสริมเพิ่มเติมกันไปเพราะคนเป็นตัวเป็นปัจจัยหลักที่จะทำให้ชุมชนมีรอยยิ้มได้มีความสุขตัวเยาวชนมีความสุขได้ตั้งแต่เล็กๆ” (ผู้ให้ข้อมูลท่านที่ 3, สัมภาษณ์วันที่ สิงหาคม 2565)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ใช้การศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Method) และการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) โดยเป็นการศึกษา แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 3) เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ใน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 370 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเนื้อหาและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แบ่งออกเป็น 4 ส่วน โดยส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (Check List) ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแบบสอบถามมาตรวัด 5 ระดับ ตอนที่ 3 การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแบบสอบถามมาตรวัด 5 ระดับ ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแบบสอบถามมาตรวัด 5 ระดับ แบบสอบถามดังกล่าวได้ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ ioc และอาจารย์ที่ปรึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ และได้ส่งต่อให้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น โดยพบว่า

ค่าความเชื่อมั่นโดยรวมทั้งฉบับอยู่ที่ 0.95 ภาพรวมตัวแปรต้นอยู่ที่ 0.851 และ 0.883 ภาพรวมตัวแปรตามอยู่ที่ 0.961

ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูล โดยติดต่อขอหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการจัดเก็บข้อมูลจาก คณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการจัดเก็บข้อมูลกับประชาชนในชุมชนบางน้ำผึ้ง โดยได้แบบสอบถามกลับมา 370 ฉบับจากการแจกแบบสอบถามเป็นจำนวนเต็ม 370 ฉบับ คิดเป็น ร้อยละ 100 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้สถิติวิเคราะห์ดังต่อไปนี้ 1) ค่าร้อยละ 2) ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ 3) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) 4) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน 5) วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามด้านข้อมูลส่วนบุคคล

ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามนั้นเป็นเพศชายรองลงมาเป็นเพศหญิง กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีช่วงอายุอยู่ที่ 41-50 ปี รองลงมาเป็นอายุน้อยกว่า 20 ปี ช่วงอายุ 20-30 ปี ช่วงอายุ 31-40 ปี อายุมากกว่า 60 ปี และช่วงอายุที่น้อยที่สุดคือ 51-60 ปี ในลำดับต่อมาเป็นเรื่องของ ระดับการศึกษาของซึ่งจากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามมีระดับการศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมากที่สุด รองลงมาเป็นระดับปริญญาตรี และน้อยที่สุดเป็นปริญญาโท กับสูงกว่าปริญญาโทตามลำดับ ในส่วนของอาชีพ พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามนั้นประกอบอาชีพเป็นนักเรียน/นักศึกษา รองลงมาคือผู้ว่างงาน/แม่บ้าน ถัดไปคืออาชีพรับจ้างทั่วไป/อาชีพอิสระ ลำดับถัดมาเป็นข้าราชการ/พนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ ต่อมาเป็นพนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน และน้อยที่สุดคือธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย และข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนสุดท้ายเป็นรายได้ต่อเดือน ซึ่งพบว่า โดยส่วนใหญ่แล้ว ผู้ที่ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท

5.1.2 การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ภาพรวมส่งผลในระดับมาก โดยด้านที่มีระดับมากที่สุดคือ ด้านเศรษฐกิจและด้านสังคมและวัฒนธรรม รองลงมาคือด้านสิ่งแวดล้อม โดยแต่ละด้านมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านเศรษฐกิจในภาพรวมมีระดับการรับรู้ของประชาชนอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับข้อที่มีระดับการรับรู้จากมากไปน้อยได้ดังนี้ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวช่วยเพิ่มโอกาสในการจ้างงานในชุมชนของข้าพเจ้า ข้อที่ 3. การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน ข้อที่ 5. การท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้หลักของแต่ละครอบครัวในชุมชน ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวทำให้มีมาตรฐานการครองชีพที่ดีขึ้น และข้อที่ 4. การท่องเที่ยวทำให้บริการสาธารณะมีคุณภาพดีขึ้น

ด้านสังคมและวัฒนธรรม ในภาพรวมมีระดับการรับรู้ของประชาชนอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับข้อที่มีระดับการรับรู้จากมากไปน้อยได้ดังนี้ ข้อที่ 3. การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องและปรับปรุงมรดกทางวัฒนธรรมมากขึ้น ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวกระตุ้นให้คนในชุมชนอยากเรียนรู้ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น ข้อที่ 5. การท่องเที่ยวเป็นการส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นทำกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมต่าง ๆ ข้อที่ 4. การท่องเที่ยวส่งเสริมกิจกรรมสันทนาการให้กับคนในชุมชน และข้อที่ 1. การท่องเที่ยวช่วยรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น

ด้านสิ่งแวดล้อม ภาพรวมมีระดับการรับรู้ของประชาชนอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับข้อที่มีระดับการรับรู้จากมากไปน้อยได้ดังนี้ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น ข้อที่ 3. การท่องเที่ยวต้องช่วยปรับปรุงสภาพแวดล้อมสำหรับคนรุ่นต่อไป ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวมีอิทธิพลต่อการปกป้องสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น และข้อที่ 4. การท่องเที่ยวช่วยฟื้นฟูสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ / วัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติที่ทุกคนในโรงเรียนสามารถเข้าถึงได้ง่าย

ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ภาพรวมส่งผลในระดับมาก โดยด้านที่มีระดับมากที่สุดคือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสิ่งแวดล้อม และสุดท้ายด้านสังคมและวัฒนธรรม โดยแต่ละด้านมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านเศรษฐกิจในภาพรวมมีระดับการรับรู้ของประชาชนอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับข้อที่มีระดับการรับรู้จากมากไปน้อยได้ดังนี้ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น ข้อที่ 2. การ

ท่องเที่ยวทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าและบริการ ข้อที่ 3. การท่องเที่ยวทำให้ราคาที่ดินและที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น และข้อที่ 4. การท่องเที่ยวให้ประโยชน์แก่บุคคลภายนอกชุมชนเป็นหลัก

ด้านสังคมและวัฒนธรรม ในภาพรวมมีระดับการรับรู้ของประชาชนอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับข้อที่มีระดับการรับรู้จากมากไปน้อยได้ดังนี้ ข้อที่ 6. การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาการอยู่ร่วมกันระหว่างคนในชุมชนและนักท่องเที่ยว ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวทำให้เกิดผลเสียต่อวัฒนธรรมของชุมชนมากกว่าผลประโยชน์ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวลดความปลอดภัยของคนในชุมชน ข้อที่ 4. การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือสูญเสียวัฒนธรรมดั้งเดิม ข้อที่ 5. การท่องเที่ยวเพิ่มการก่อให้เกิดอาชญากรรม และข้อที่ 3. การท่องเที่ยวทำให้การค้าประเวณีเพิ่มขึ้น

ด้านสิ่งแวดล้อม ในภาพรวมมีระดับการรับรู้ของประชาชนอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับข้อที่มีระดับการรับรู้จากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ ข้อที่ 3. การท่องเที่ยวทำให้การจราจรในชุมชนติดขัดมากขึ้น ข้อที่ 4. การท่องเที่ยวเพิ่มขยะมูลฝอยในชุมชน ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวเพิ่มมลพิษในชุมชน ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวสร้างความเสียหายต่อภูมิทัศน์ในชุมชน ข้อที่ 5. การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาความแออัดในชุมชน

ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนภาพรวมส่งผลในระดับมาก ข้อคำถามที่มีการมีส่วนร่วมสูงสุดคือ ข้อที่ 3. ส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ ข้อที่ 1. ส่วนร่วมในการตัดสินใจ ข้อที่ 2. ส่วนร่วมในการดำเนินงาน ข้อที่ 4. ส่วนร่วมในการประเมินผล โดยแต่ละด้านมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในภาพรวมมีระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับข้อที่มีระดับการรับรู้จากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ ข้อที่ 1. ท่านมีโอกาสในการวิเคราะห์สภาพหรือปัญหาของชุมชน ข้อที่ 3. ท่านมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็น หรือเสนอข้อเสนอแนะในที่ประชุม ข้อที่ 2. ท่านมีส่วนร่วมในการเข้าประชุมถึงปัญหาเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน ข้อที่ 4. ท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเข้าร่วมการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน

ด้านส่วนร่วมในการดำเนินงาน ในภาพรวมมีระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับข้อที่มีระดับการรับรู้จากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ ข้อที่ 3. ท่านมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผนของชุมชนที่ได้วางไว้ ข้อที่ 1. ท่านมีส่วนร่วมในการชักชวนผู้อื่นให้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ ข้อที่ 2. ท่านมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวกับหน่วยงานราชการ ข้อที่ 4. ท่านมีส่วนร่วมในการดำเนินงานโดยการบริจาคเงินหรือสิ่งของเพื่อการดำเนินกิจกรรม

ด้านส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ ในภาพรวมมีระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับข้อที่มีระดับการรับรู้จากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ ข้อที่ 1. ท่านได้รับผลประโยชน์จากการดำเนินกิจกรรมกับชุมชน ข้อที่ 3. ท่านได้รับรายได้จากการดำเนินกิจกรรมหรือ

โครงการของชุมชน ข้อที่ 4. ท่านได้รับผลประโยชน์จากเงินที่เข้ามาช่วยเหลือในโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว ข้อที่ 2. ท่านได้รับโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน

ด้านส่วนร่วมในการประเมินผล ในภาพรวมมีระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับข้อที่มีระดับการรับรู้จากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ ข้อที่ 3. ท่านมีส่วนร่วมกับภาครัฐในการติดตามความก้าวหน้าของกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน ข้อที่ 1. ท่านมีส่วนร่วมในการประชุมฯ แสดงความคิดเห็นในการติดตามและประเมินผลด้านการท่องเที่ยว ข้อที่ 4. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามและร่วมหาแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว ข้อที่ 2. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามความก้าวหน้าในกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน

5.1.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ผลการศึกษาพบว่า พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ ในภาพรวมมีอยู่ในระดับมาก ($\tilde{x}$= 3.86) ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 1. ด้านความผูกพันของชุมชน รองลงมาเป็น ข้อที่ 3. ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 2. ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม

ด้านความผูกพันของชุมชน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวส่งผลให้ชุมชนมีคุณค่าและก่อให้เกิดความภาคภูมิใจต่อคนในชุมชน รองลงมาเป็นข้อที่ 3. การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าชอบอยู่ในชุมชนนี้มากกว่าชุมชนอื่น ๆ ลำดับถัดมาเป็นข้อที่ 2. การท่องเที่ยวส่งผลให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนนี้มีความสำคัญต่อคนในชุมชน ต่อมาเป็นข้อ 4. การท่องเที่ยวส่งผลให้การอาศัยอยู่ในชุมชนนี้มีความหมายกับข้าพเจ้ามาก ลำดับถัดมาเป็นข้อที่ 5. การท่องเที่ยวส่งผลให้ที่ตั้งและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ชุมชนนี้มีให้คนในชุมชนเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ต่อมาเป็นข้อที่ 6. การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าไม่มีความผูกพันต่อชุมชนนี้ และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 7. การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าไม่รู้สึกภาคภูมิใจในตัวชุมชน

ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในชุมชนต้องได้รับการดูแลรักษาทั้งในปัจจุบันและในอนาคต รองลงมาเป็นข้อที่ 1. การท่องเที่ยวทำให้ภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมในชุมชนได้รับการปกป้องและได้รับการให้คุณค่า ลำดับถัดมาเป็นข้อที่ 3. การท่องเที่ยวส่งผลให้ที่ดินสาธารณะภายในชุมชนควรอยู่ภายใต้การคุ้มครอง ต่อมาเป็นข้อ 4. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในชุมชนถูกทำลายเป็นอย่างมาก และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 5. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมไม่ได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดีที่เท่าที่ควร

ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ข้อคำถามที่มีระดับการรับรู้สูงสุดคือ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวส่งผลให้การเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวมีผลต่อรายได้ต่อครัวเรือนของคนในชุมชน รองลงมาเป็นข้อที่ 3. การท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้ส่วนใหญ่ของคนหรือกิจการที่คนในชุมชนทำงานมาจากนักท่องเที่ยวในสัดส่วนที่มากที่สุด ลำดับถัดมาเป็นข้อที่ 2. การท่องเที่ยวส่งผลให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนเพิ่มขึ้น ต่อมาเป็นข้อ 5. การท่องเที่ยวส่งผลให้วิธีการหารายได้ของคนในชุมชนไม่กระจายตัว พึ่งพาแต่การท่องเที่ยวอย่างเดียว และลำดับสุดท้ายเป็นข้อ 4. การท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้ของคนในชุมชนที่ไม่ได้มาจากการท่องเที่ยวลดลง

5.1.4 ผลการทดสอบสมมุติฐาน

การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกมีความสัมพันธ์เชิงบวกการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยด้านที่มีความสัมพันธ์สูงที่สุดคือ ด้านสิ่งแวดล้อม รองลงมา คือ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านเศรษฐกิจ

การรับรู้ผลกระทบเชิงลบมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยด้านที่มีความสัมพันธ์สูงที่สุดคือ ด้านเศรษฐกิจ รองลงมา คือ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสิ่งแวดล้อม

ในลำดับต่อมาเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ จากการศึกษาพบว่ามีปัจจัยที่เข้ากับการพยากรณ์อยู่สามด้านได้แก่ ด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (F3) ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F2) และ ด้านความผูกพันของชุมชน (F1) สามารถร่วมกันพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีนัยทางสถิติในระดับ 0.01 ที่ร้อยละ 83.60 และสามารถนำเสนอในรูปแบบสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในรูปคะแนนดิบ มีรายละเอียดดังนี้

$\widehat{x1} = 0.289 + 0.408\ (F_3) + 0.342\ (F_2) + 0.270\ (F_1)$

สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน

ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในรูปคะแนนมาตรฐานมีดังนี้

$\widehat{Zx1}$ = 0.430 (Zf_3) + (Zf_2) 0.265 + (Zf_1) 0.289

ในลำดับถัดมาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ จากการศึกษาพบว่ามีปัจจัยที่เข้ากับการพยากรณ์อยู่สามด้านได้แก่ ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F2) ด้านความผูกพันของชุมชน (F1) และ ด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (F3) สามารถร่วมกันพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีนัยทางสถิติในระดับ 0.01 ที่ร้อยละ 67.00 และสามารถนำเสนอในรูปแบบสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในรูปคะแนนดิบ มีรายละเอียดดังนี้

$\widehat{x2}$ = 0.868 + 0.299 (F_2) + 0.257 (F_1) + 0.158 (F_3)

สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในรูปคะแนนมาตรฐานมีดังนี้

$\widehat{Zx2}$ = 0.304 (Zf_2) + 0.255 (Zf_1) + 0.155 (Zf_3)

5.2 อภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่อง แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยได้ค้นพบในการศึกษา ซึ่งผู้ศึกษาได้นำประเด็นเหล่านั้นมาอภิปรายดังต่อไปนี้

5.2.1 การอภิปรายผลการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

จากผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัด

สมุทรปราการ ที่ประกอบไปด้วย 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเศรษฐกิจ 2) ด้านสังคมและวัฒนธรรม 3) ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกในภาพรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า การท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการจ้างงานของคนในพื้นที่ ก่อเกิดเป็นแหล่งรายได้หลักให้คนในชุมชน ทำให้คนในชุมชนมีการครองชีพที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ Chuang (2011) และ Gabriel Brida et al (2011) ที่กล่าวว่า เมื่อพวกเขาตระหนักดีว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การพัฒนาการเกษตร และเพิ่มโอกาสในการทำงาน พวกเขาจะมีความตั้งใจที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น และ Eshliki & Kaboudi (2012) ที่กล่าวว่า ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวอาจเป็นผลประโยชน์โดยตรง เช่นการจ้างงาน หรือผลประโยชน์ทางอ้อมเช่นรายได้จากภาษีซึ่งจะถูกใช้ไปกับโครงสร้างพื้นฐาน พร้อมทั้งช่วยให้คนในชุมชนตระหนักในการปกป้องและดูแลรักษาศิลปวัฒนธรรม ส่งเสริมให้คนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมต่างๆของชุมชน เกิดเป็นสัมพันธ์ที่ดีระหว่างคนในชุมชนด้วยกันเองและชุมชนข้างเคียงเนื่องจากเกิดการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Lee (2013) กล่าวว่า ผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมเชิงบวกของการพัฒนาการท่องเที่ยวหมายถึงโอกาสในการพักผ่อนหย่อนใจ และการพักผ่อนที่เพิ่มขึ้นการรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและโอกาสในการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยว งานวิจัยระบุว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวก่อให้เกิดผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมในเชิงบวกในชุมชนชนบท และ Abdollahzadeh & Sharifzadeh (2014) ที่กล่าวว่าการท่องเที่ยวในชุมชนชนบทไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มความเคารพของประชาชนที่มีต่อชุมชนและวัฒนธรรมของพวกเขาเท่านั้น แต่ยังอำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้ามวัฒนธรรมอีกด้วย นอกจากนั้นยังเพิ่มความตระหนักให้คนในชุมชนปกป้องทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ พร้อมทั้งปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้อยู่ยั่งยืนต่อไปในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับ Blesic et al (2014) กล่าวว่า ประชาชนในท้องถิ่นตระหนักถึงความจำเป็นในการรักษาสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นมากขึ้น เห็นว่าการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวในชุมชนชนบทอย่างยั่งยืน ประชาชนจะถือว่าประโยชน์ด้านสิ่งแวดล้อมของการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นประเด็นสำคัญที่สุดประการหนึ่ง เมื่อชุมชนได้รับประโยชน์ด้านสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น พวกเขามีแนวโน้มที่จะรับรู้ผลกระทบของการท่องเที่ยวในเชิงบวก

ด้านการรับรู้ผลกระทบเชิงลบในภาพรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า การท่องเที่ยวที่เข้ามายังในพื้นที่ชุมชนส่งผลให้ค่าครองชีพสูงขึ้น ราคาสินค้าบริการที่เพิ่มขึ้น และอาจให้ผลประโยชน์แก่บุคคลภายนอกเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับ Gabriel Brida et al (2011) และ Nunkoo & So (2016) กล่าวว่า ความสูญเสียทางเศรษฐกิจที่ประชาชนในท้องถิ่นต้องเผชิญ เช่นการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าและบริการ ซึ่งสอดคล้องกับ Latkova & Vogt (2012) ที่กล่าวว่า ประชาชนมองว่างานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในชุมชนชนบทมีรายได้ต่ำเมื่อเทียบกับงาน

บริการที่อื่น ๆ นอกจากนั้นการท่องเที่ยวอาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมดั้งเดิมหรืออาจจะสูญเสียวัฒนธรรมดั้งเดิมไป ลดความปลอดภัยของคนในชุมชน หรือแม้กระทั่งก่อให้เกิดปัญหาระหว่างคนในชุมชนและนักท่องเที่ยว อัตราอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้น การจราจรติดขัด และความแออัดยัดเยียด และ Chuang (2011)ที่กล่าวว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนชนบทเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมท้องถิ่นดั้งเดิมให้เป็นไปในทางลบ ยิ่งไปกว่านั้นการท่องเที่ยวอาจส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อภูมิทัศน์ในชุมชน เพิ่มมลภาวะ การจราจรติดขัด รวมไปถึงเพิ่มขยะมูลฝอยภายในชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับ Garcia et al. (2014) กล่าวว่า การท่องเที่ยวอาจทำลายระบบนิเวศในท้องถิ่นในชุมชนชนบท เพิ่มการปนเปื้อนของน้ำ และ Muresan et al. (2016) ที่กล่าวว่า ประชาชนอาจมองว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในเป็นการกระทำแง่ลบ เนื่องจากทำลายความสวยงามตามธรรมชาติของสภาพแวดล้อมในชนบท ดังนั้นผู้กำหนดนโยบายการท่องเที่ยวควรพิจารณาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมที่ไม่พึงประสงค์จากการท่องเที่ยวและพัฒนากรอบการทำงานที่รับประกันการอนุรักษ์ธรรมชาติและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิผล งานวิจัยก่อนหน้าเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ว่าประชาชนในท้องถิ่นมีแนวโน้มที่จะต่อต้านการพัฒนาการท่องเที่ยวหากพวกเขามองว่าการท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น

5.2.2 การอภิปรายการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ที่ประกอบไปด้วย 4 ปัจจัยได้แก่ 1) ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ 2) ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน 3) ด้านการมีส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ 4) ด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล อยู่ในระดับมากในทุกๆด้าน เนื่องจาก ในบริบทของพื้นที่ คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นในเรื่องของการดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่เป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการรับรู้ถึงสภาพปัญหาของตัวชุมชน การออกความคิดเห็น เข้าร่วมประชาคมเพื่อเสนอแนะถึงแนวทางของตนเอง มีส่วนในการชักชวนบุคคลอื่นๆในชุมชนให้เข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น บางคนในชุมชนอาจได้รับโอกาสในการเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมด้วยตนเอง หรือได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ทางหน่วยงานได้วางแผนและดำเนินการไว้ให้ เนื่องจากคนในชุมชนตระหนักดีว่าการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของตนเองส่งผลประโยชน์ต่อตนเองและคนในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของรายได้หรือผลประโยชน์ในด้านอื่นๆ ยิ่งไปกว่านั้นคนในชุมชนยังมีส่วนร่วมในการติดตามผลการดำเนินงานโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ เพื่อเป็นการหาแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินกิจกรรมต่างๆที่มีในชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการมีส่วนร่วมของ Cohen and Uphoff (1980) ที่กล่าวว่า การมีส่วนร่วมนั้นเป็นคำที่สื่อความหมาย

รวมถึงกิจกรรมและสถานการณ์ที่แตกต่างกันเป็นจำนวนมาก ประกอบไปด้วย 4 ด้าน 1.) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) ความต้องการต้องมีการถูกกำหนดและมีการจัดลำดับความสำคัญ หลังจากนั้นดำเนินการเลือกประชากรและนโยบายที่เกี่ยวข้อง จะต้องมีการตัดสินใจในช่วงที่เริ่มต้นวางแผน ช่วงดำเนินการวางแผน และช่วงขั้นตอนปฏิบัติตามแผน 2.) การมีส่วนร่วมในการดำเนินการ (Implementation) จะมีคำถามที่ว่าใครเป็นผู้ที่ทำประโยชน์แก่โครงการนี้และสามารถทำประโยชน์ได้ด้วยวิธีใด 3.) การมีส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ (Benefit) นอกจากการพิจารณาว่าใครเป็นผู้ที่ทำประโยชน์ ยังต้องพิจารณาถึงการกระจายผลประโยชน์ด้วย ซึ่งต้องพิจารณาผลประโยชน์ทั้งทางบวกและทางลบ นั่นหมายถึงประโยชน์และโทษต่อบุคคลหรือกลุ่มคนในสังคม 4.) การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation) ต้องมีการสังเกตถึงความชอบ ความคาดหวัง ความคิดเห็น ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะทั้งหมดนี้มีอิทธิพลที่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลหรือกลุ่มคนได้

5.2.3 การอภิปรายตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

จากผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่ามี 3 ปัจจัยได้แก่ 1) ด้านความผูกพันของชุมชน 2) ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม 3) ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากในทุกๆ ด้าน เนื่องจาก การท่องเที่ยวส่งผลให้คนในชุมชนผูกพันกับตัวชุมชนเป็นอย่างมาก คนในชุมชนเองไม่ได้มีความคิดที่จะย้ายออกไปยังสถานที่อื่น ส่งผลพัฒนาไปถึงสิ่งอำนวยความสะดวกในชุมชนที่มีการพัฒนาขึ้นซึ่งเอื้อประโยชน์ต่อคนในชุมชนเป็นอย่างมาก และคนในชุมชนไม่ได้มีความรู้สึกไม่ผูกพันและไม่ภูมิใจในตัวของชุมชนเลย ซึ่งสอดคล้องกับ Nicholas et al. (2009) ที่กล่าวว่า ความผูกพันของชุมชนมีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึก อารมณ์และความรู้สึกเป็นเจ้าของชุมชนของคนในชุมชน H. C. Choi & Murray (2010), Cui & Ryan, (2011), Lee (2013) และ Lewicka (2011) ที่กล่าวว่า ความผูกพันต่อชุมชนช่วยในการสร้างการรับรู้ผลกระทบและการสนับสนุนของประชาชนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว และ Gursoy et al. (2002); Jurowski et al. (1997) ที่กล่าวว่า ผู้ที่มีความผูกพันมากกว่าจะรับรู้ผลดีจากการท่องเที่ยวมากขึ้น มีแนวโน้มที่จะประเมินผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมในเชิงบวก แต่ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในทางลบ ในด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อมคนในชุมชนมองว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในชุมชนต้องได้รับการดูแลรักษาอย่างต่อเนื่องและได้รับการให้คุณค่าจากคนในชุมชน คนในชุมชนไม่ได้มองว่าการท่องเที่ยวทำลายสิ่งแวดล้อมในชุมชน

และสิ่งแวดล้อมในตัวชุมชนเองได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ Heberlein (1989) อ้างถึงใน (Clayton, 2012) ที่กล่าวว่า ทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อมยังมีประโยชน์สำหรับการวัดระดับการสนับสนุนของประชาชนในการดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อม ผู้กำหนดนโยบาย หัวหน้าอุทยาน เจ้าหน้าที่ป่าไม้ ผู้จัดการอาคาร และผู้ประสานงานการรีไซเคิลต่างๆก็ใช้ประโยชน์จากการวิจัยทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อม และ (Schultz, 2001) กล่าวว่า ทัศนคติของความห่วงใยต่อสิ่งแวดล้อมมีรากฐานมาจากแนวคิดเกี่ยวกับตนเองของบุคคล และระดับที่แต่ละคนมองว่าเขาหรือตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ในด้านของการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ คนในชุมชนมองว่าการท่องเที่ยวทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในพื้นที่เพิ่มมากขึ้นซึ่งส่งผลต่อรายได้ของคนในชุมชน ซึ่งรายได้ของคนในชุมชนมาจากการท่องเที่ยวเป็นหลัก ในส่วนน้อยที่มองว่ารายได้ของชุมชนไม่กระจายตัวพึ่งพาแต่การท่องเที่ยวอย่างเดียว และรายได้ของคนในชุมชนที่ไม่ได้พึ่งพาการท่องเที่ยวลดลง ซึ่งสอดคล้องกับ Rasoolimanesh et al. (2015) ที่กล่าวว่า สมาชิกในชุมชนได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการมีส่วนร่วมโดยตรงและโดยอ้อมในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เนื่องจากกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นในชุมชน ดังนั้นศักยภาพของประชาชนในชุมชนที่จะได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจจึงเพิ่มการรับรู้เชิงบวกเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว Long and Allen (1990) (ตามที่อ้างใน Abdool (2002) ที่กล่าวว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวดีขึ้นเนื่องจากมีการพึ่งพาการท่องเที่ยวทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น และ Ap, (1992) ที่กล่าวว่า ประชาชนที่มีธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวหรือทำงานด้านการท่องเที่ยว โดยทั่วไปจะแสดงทัศนคติที่ดีต่ออุตสาหกรรมนี้เนื่องจากพวกเขาแลกเปลี่ยนต้นทุนที่พวกเขาพร้อมทั้งได้รับผลประโยชน์กลับมา ในขณะที่ McGehee and Andereck (2004) กล่าวว่า ประชาชนที่ไม่ได้ทำงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และไม่ได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มีแนวโน้มที่จะมองการท่องเที่ยวในเชิงลบ

5.2.4 การอภิปรายตัวแปรของการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

จากผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่ทำการศึกษาทั้ง 3 ได้แก่ 1) ด้านเศรษฐกิจ 2) ด้านสังคมและวัฒนธรรม 3) ด้านสิ่งแวดล้อม โดยผลการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ในระดับนัยทางสถิติในระดับ 0.01 พบว่า การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกทั้ง 3 ด้านในภาพรวมมีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Untong et al. (2010) ผลการศึกษาดังกล่าวระบุว่า ผลกระทบทางเศรษฐกิจส่งผลต่อการสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากที่สุด ในขณะที่ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรมนั้น

ค่อนข้างส่งผลต่อการสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยว ในลำดับถัดมาสอดคล้องกับการศึกษาของ Wang & Yamamoto (2009) ได้ระบุว่าผลกระทบเชิงบวกด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมรวมส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ และสอดคล้องกับการศึกษา Rasoolimanesh et al. (2017) ที่กล่าวว่าในพื้นที่ชนบทผลกระทบเชิงบวกมีผลลัพธ์ที่เป็นบวกในขณะที่ในบริบทของเมืองผลกระทบเชิงบวกนี้ไม่ค่อยมีความสำคัญ และสุดท้ายสอดคล้องกับการศึกษาของ Choi (2013) ที่กล่าวว่า ชาวชองซอนมีการรับรู้ในเชิงบวกต่อผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมและวัฒนธรรมจากการท่องเที่ยวแต่พวกเขายังมีการรับรู้ที่เป็นกลางเกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมในเชิงบวกเนื่องจากพวกเขาเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะทางประชากรของพวกเขา ในส่วนของการสัมภาษณ์มีความสอดคล้องกับผลจากแบบสอบถาม คนในชุมชนกล่าวว่า มีการรับรู้ในเรื่องของรายได้และสวัสดิการเป็นอย่างดีที่มาจากการท่องเที่ยว คนในพื้นที่ส่วนใหญ่ล้วนมีอาชีพที่มาจากการท่องเที่ยว สร้างความเป็นอยู่ที่ดีให้กับพวกเขา จึงมีความยินดีและเต็มใจเป็นอย่างมากที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ อีกทั้งหน่วยงานในพื้นที่ได้มีการทำประชาคมเพื่อสอบถามคนในพื้นที่อย่างสม่ำเสมอเมื่อมีการจัดกิจกรรมหรือเมื่อมีการพัฒนาเกิดขึ้นในพื้นที่ ส่งผลให้คนในชุมชนได้มีส่วนร่วมอยู่เสมอและร่วมรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวชุมชนของพวกเขาเอง พวกเขาสามารถแสดงความคิดเห็นของพวกเขาได้อย่างเต็มที่เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาที่เป็นประโยชน์สูงสุดต่อพื้นที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่ โดยผลประโยชน์นี้จะส่งผลโดยตรงต่อตัวพวกเขาด้วยเช่นเดียวกัน ในด้านของทฤษฎี สอดคล้องไปยังทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคม Ap (1990) ที่นำทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคมมาประยุกต์ใช้กับการท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก กล่าวว่า ประชาชนเมื่อรับรู้ข้อดีของการพัฒนาการท่องเที่ยว พวกเขามีความตั้งใจที่จะให้มีการสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยว สอดคล้องไปกับ Nunkoo et al. (2013) กล่าวว่า ทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคมบอกเป็นนัยว่าประชาชนมีแนวโน้มที่จะสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวหากพวกเขาเล็งเห็นว่าพวกเขาได้รับผลดีมากกว่าผลเสีย โดยทฤษฎีนี้ได้อธิบายถึงการที่คนในท้องถิ่นยินดีที่จะแลกเปลี่ยนกับนักท่องเที่ยวหากพวกเขาได้รับผลประโยชน์มากกว่าผลเสียเช่นเดียวกัน จากการแลกเปลี่ยนในแต่ละครั้ง

5.2.5 การอภิปรายตัวแปรของการรับรู้ผลกระทบเชิงลบที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

จากผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่ทำการศึกษาทั้ง 3 ได้แก่ 1. ด้านเศรษฐกิจ 2. ด้านสังคมและวัฒนธรรม 3. ด้านสิ่งแวดล้อม โดยผลการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ในระดับนัยทางสถิติในระดับ 0.01 พบว่า การรับรู้ผลกระทบเชิงลบทั้ง 3 ด้านในภาพรวมมีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอ

พระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Wilawan Jansri (2019) ผลการศึกษาดังกล่าวระบุว่า การรับรู้ผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบมีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของชุมชน ประชาชนมีความตระหนักถึงผลกระทบด้านลบแต่ยังคงเต็มใจที่จะมีส่วนร่วมและเข้ามาสนับสนุนในกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ในลำดับถัดมาสอดคล้องกับการศึกษาของ Wang & Yamamoto (2009) ได้ระบุว่าผลกระทบเชิงลบด้านเศรษฐกิจส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ ในขณะที่ผลกระทบเชิงลบด้านสิ่งแวดล้อมไม่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ และสอดคล้องกับการศึกษาของ Choi (2013) ได้ระบุว่าชาวชองซอนมีการรับรู้ที่เป็นกลางเกี่ยวกับผลกระทบด้านลบของการท่องเที่ยว (เศรษฐกิจ, สังคมวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม) ในส่วนของการสัมภาษณ์มีความสอดคล้องกับผลจากแบบสอบถาม คนในชุมชนกล่าวว่า การรับรู้บางทียังไม่มีการกระจายตัว กระจุกตัวอยู่ที่คนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเพียงเท่านั้น จึงส่งผลให้การมีส่วนร่วมจึงมาจากคนกลุ่มที่มีการรับรู้อยู่แล้วเป็นส่วนใหญ่ ในอนาคตจึงต้องมีการสร้างการรับรู้ให้มากขึ้นในกลุ่มคนในชุมชนเพื่อเพิ่มการรับรู้ให้มีมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากขึ้นส่งผลให้นักท่องเที่ยวหลั่งไหลเข้ามาในพื้นที่มากขึ้น ปัญหาที่ตามมาอย่างเห็นได้ชัดเลยคือการจราจรติดขัด มีรถสะสมเป็นจำนวนมากในวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ นอกจากปัญหาในเรื่องของการจราจรแล้วนั้น ยังมีปัญหาในเรื่องของปัญหาขยะที่สะสมต่อเนื่องมาอย่างยาวนาน นอกเหนือจากนั้นการขยายตัวของตลาดน้ำบางน้ำผึ้งยังส่งผลให้สิ่งแวดล้อมบางส่วนในพื้นที่ถูกทำลายลงไปอีกด้วย ในด้านของทฤษฎี สอดคล้องไปยังทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคม Ap (1990) ที่นำทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคมมาประยุกต์ใช้กับการท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก กล่าวว่า ถ้าประชาชนรับรู้ถึงผลเสียในการพัฒนาการท่องเที่ยว จำกัดความตั้งใจของพวกเขาในการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว

5.2.6 การอภิปรายตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

เมื่อทำเข้าพยากรณ์พบว่า มีตัวแปร 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวก ได้แก่ ด้านความผูกพันของชุมชน ($\mathbf{F_1}$) ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม ($\mathbf{F_2}$) และ ด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ($\mathbf{F_3}$)

เมื่อเทียบกับสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้ระบุไว้ ปัจจัยทั้ง 3 ด้านส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวก จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยทั้ง 3 ด้านส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกซึ่งเท่ากับว่าตรงตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ($\mathbf{F_3}$) ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระ

ประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีนัยทางสถิติที่ 0.01 และพยากรณ์การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกได้ที่ (= 0.785) สามารถกล่าวได้ว่า การท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการเพิ่มจำนวนของนักท่องเที่ยวที่หลั่งไหลเข้ามาในพื้นที่ ส่งผลต่อรายได้ของคนในชุมชน กิจการของคนในชุมชนมีความเฟื่องฟูมากขึ้น ซึ่งทั้งหมดล้วนส่งผลต่อรายได้ของคนในชุมชนทั้งหมด ทำให้คนในชุมชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nunkoo et al. (2009) ที่กล่าวว่า ปัจจัยซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว สามารถช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวให้ดีขึ้นเพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rasoolimanesh et al. (2015) ที่กล่าวว่า ปัจจัยทางด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจมีผลต่อการรับรู้ต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับบทสัมภาษณ์จากคนในชุมชนด้วยเช่นเดียวกัน โดยคนในชุมชนกล่าวว่า การท่องเที่ยวได้ให้ประโยชน์ต่อชุมชนเป็นอย่างมาก สร้างอาชีพให้แก่คนในชุมชน สร้างรายได้ให้กับคนในชุมชน โดยเฉพาะตัวตลาดน้ำบางน้ำผึ้งที่เป็นแหล่งสร้างรายได้หลักให้แก่คนในชุมชน เมื่อมีตลาดน้ำเกิดขึ้นคนในชุมชนจึงได้พัฒนาตนเองขึ้นมาส่งผลถึงความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของคนในชุมชน การมีตลาดน้ำบางน้ำผึ้งนั้นเป็นประโยชน์ต่อตัวคนในชุมชนเป็นอย่างมาก นอกจากนั้นคนในชุมชนเองยังรู้ถึงสวัสดิการที่ได้จากการทำงานที่ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าเก็บขยะ ค่าทุนการศึกษาให้แก่เด็กๆ เป็นต้น ทั้งหมดนี้ล้วนส่งผลต่อตัวคนในชุมชนทุกคนและคนในชุมชนก็ทราบเป็นอย่างดี จึงได้เข้ามามีส่วนร่วมเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาที่ดียิ่งขึ้นไปแก่ตัวคนในชุมชนและตัวชุมชนเอง

ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม ($\mathbf{F_2}$) ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีนัยทางสถิติที่ 0.01 และพยากรณ์การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกได้ที่ (= 0.836) สามารถกล่าวได้ว่า การท่องเที่ยวนั้นส่งผลภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ได้รับการอนุรักษ์ ได้รับการปกป้อง และดูแลรักษา พื้นที่ในชุมชนได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย นอกจากนั้นการท่องเที่ยวยังทำให้สิ่งแวดล้อมในพื้นที่ได้รับการฟื้นฟูโดยทางหน่วยงานและคนในชุมชนเองที่มีความตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อมในพื้นที่อยู่เสมอ เนื่องจากสิ่งแวดล้อมให้คุณประโยชน์ต่อคนในพื้นที่อย่างแท้จริง (เพิ่มในส่วนของสรุปสัมภาษณ์ลงไป) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nunkoo et al. (2009) ที่กล่าวว่า ปัจจัยซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว สามารถช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวให้ดีขึ้นเพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nicholas et al. (2009) ที่กล่าวว่า ปัจจัยด้านทัศนคติด้านสิ่งแวดล้อมส่งผลต่อการรับรู้ของประชาชน เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่มีทัศนคติด้านบวกต่อสิ่งแวดล้อม จึงมีแนวโน้มที่จะสนับสนุนการท่องเที่ยวโดยไม่คำนึงถึงประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ แต่ขัดแย้งกับงานวิจัยของ Rasoolimanesh et al. (2015) ที่กล่าว

ว่า ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมอาจจะไม่ส่งผลอะไรต่อประชาชน เนื่องจากพวกเขารับรู้ผลกระทบเชิงบวกจากการท่องเที่ยว จึงส่งผลให้ประชาชนอาจจะไม่ได้ให้ความสนใจปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเท่าที่ควร เนื่องจากพวกเขารับรู้ได้ถึงผลประโยชน์ที่พวกเขาได้รับจากการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับบทสัมภาษณ์จากคนในชุมชนด้วยเช่นเดียวกัน โดยคนในชุมชนกล่าวว่า สิ่งแวดล้อมในชุมชนเอื้อประโยชน์ต่อคนในชุมชนเป็นอย่างมาก ส่งผลให้คุณภาพชีวิตของคนในชุมชนดีขึ้น โดยตัวคนในชุมชนนั้นเป็นผู้ที่รักธรรมชาติอยู่แล้วเป็นทุนเดิม จึงส่งผลให้คนในชุมชนทำการอนุรักษ์ธรรมชาติไปโดยปริยาย พร้อมทั้งตัวชุมชนเองมีหน่วยงานที่ทำการดูแลอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในพื้นที่ด้วย ออกนโยบายควบคุมเพื่อให้พื้นที่ทางธรรมชาติของบางน้ำผึ้งยังคงอยู่ เพราะพื้นที่ทางธรรมชาติเป็นตัวดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง

ด้านความผูกพันของชุมชน (F_1) ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีนัยทางสถิติที่ 0.01 และพยากรณ์การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกได้ที่ (= 0.856) สามารถกล่าวได้ว่า การท่องเที่ยวส่งผลให้คนในชุมชนเกิดความภาคภูมิใจในตัวชุมชนเองเป็นอย่างงมาก สืบเนื่องจากมันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อคนในพื้นที่เป็นอย่างมาก ยังส่งผลให้คนในชุมชนชอบอยู่ในชุมชนนี้ เหตุการณ์ต่างๆรวมถึงกิจกรรมต่างๆที่เกิดขึ้นในชุมชนนั้นล้วนมีความสำคัญต่อคนในชุมชน นอกจากนั้นยังส่งผลต่อสิ่งอำนวยความสะดวกของคนในชุมชนได้รับการพัฒนา (เพิ่มในส่วนของสรุปสัมภาษณ์ลงไป) ทั้งหมดนี้ล้วนส่งผลให้คนในชุมชนมีความผูกพันต่อตัวชุมชนเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nunkoo et al. (2009) ที่กล่าวว่า ปัจจัยซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว สามารถช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวให้ดีขึ้นเพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rua (2020) ที่กล่าวว่า ประชาชนมีความรู้สึกอยากเข้ามาสนับสนุนการท่องเที่ยวต่อเมื่อพวกเขารู้สึกภาคภูมิใจในชุมชนของตนเองและเมื่อคนภายนอกเห็นค่าในชุมชนของพวกเขา และมีแนวโน้มจะมีความผูกพันในระดับที่สูงขึ้นเมื่อพวกเขาเล็งเห็นว่าการท่องเที่ยวทำให้ชุมชนของพวกเขาดีขึ้น ชุมชนของพวกเขาเติบโตและเจริญรุ่งเรืองมากขึ้น นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lee (2013) ที่กล่าวว่า ประชาชนที่มีความผูกพันกับพื้นที่มีแนวโน้มที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ระดับความผูกพันที่เพิ่มขึ้นส่งผลให้เกิดการรับรู้ประโยชน์ที่เพิ่มมากขึ้นและเกิดการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nicholas et al. (2009) ที่กล่าวว่า ประชาชนยิ่งมีความผูกพันกับชุมชนของพวกเขามากเท่าไหร่ พวกเขาจะสนับสนุน PMA (Pitons Management Area) ในฐานะมรดกโลกและสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แต่ขัดแย้งกับงานวิจัยของ Gursoy et al. (2002) ที่กล่าวว่า ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันของชุมชนกับการรับรู้ของประชาชนเลยไม่ว่าด้านไหนๆ ซึ่งสอดคล้องกับบทสัมภาษณ์จากคนในชุมชนด้วย

เช่นเดียวกัน โดยคนในชุมชนกล่าวว่า การที่คนในชุมชนรับรู้ถึงผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว สร้างอาชีพและรายได้แก่คนชุมชนได้เป็นอย่างดี จึงทำให้ผู้ตนตระหนักและผูกพันต่อตัวพื้นที่มากขึ้น การมีตลาดน้ำบางน้ำผึ้งเป็นส่วนสำคัญอย่างมากที่ทำให้คนในชุมชนมีความผูกพันต่อตัวพื้นที่ เกิดการสร้างวิถีชุมชนที่ส่งผลให้คนในชุมชนมีความผูกพันต่อตัวชุมชน นอกจากนั้นยังสร้างความตระหนักดีให้แก่คนในชุมชนอีกด้วย

5.2.7 การอภิปรายตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

เมื่อนำเข้าพยากรณ์พบว่า มีตัวแปร 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวก ได้แก่ ด้านความผูกพันของชุมชน (F_1) ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F_2) และ ด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ (F_3)

เมื่อเทียบกับสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้ระบุไว้ ปัจจัยทั้ง 3 ด้านส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบจากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยทั้ง 3 ด้านส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบซึ่งเท่ากับว่าตรงตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม (F_2) ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีนัยทางสถิติที่ 0.01 และพยากรณ์การรับรู้ผลกระทบเชิงลบได้ที่ (= 0.634) สามารถกล่าวได้ว่า คนในชุมชนไม่ได้มองว่าการท่องเที่ยวเป็นตัวทำลายสิ่งแวดล้อมในพื้นที่มากขยาดนั้น ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เลยว่าการท่องเที่ยวไม่ทำลายธรรมชาติในพื้นที่ แต่ทางคนในชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ได้มีการนิ่งนอนใจ หาวิธีการเพื่อฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่สูญเสียไป จึงเป็นตัวพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในพื้นที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nunkoo et al. (2009) ที่กล่าวว่า ปัจจัยซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว สามารถช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวให้ดีขึ้นเพื่อระโยชน์สูงสุดของผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการพั?นาการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับบทสัมภาษณ์จากคนในชุมชนด้วยเช่นเดียวกัน โดยคนในชุมชนกล่าวว่า ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าพอการท่องเที่ยวเข้ามาในชุมชนบางน้ำผึ้ง การพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ได้ทำการเบียดเบียนธรรมชาติในพื้นที่ไปบางส่วน แต่เนื่องจากคนในพื้นที่ตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่ในพื้นที่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เนื่องจากตัวสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติได้ให้คุณค่าและประโยชน์ต่อตัวพวกเขา ทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเองได้ทำการออกนโยบายเพื่อรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่

ทั้งตัวคนในชุมชนที่ร่วมมือร่วมใจทำการรักษาสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ของตนเองไว้ให้อยู่ยาวนานที่สุดเพื่อคนรุ่นถัดไป ซึ่งสอดคล้องกับ

ด้านความผูกพันของชุมชน ($\mathbf{F_1}$) ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีนัยทางสถิติที่ 0.01 และพยากรณ์การรับรู้ผลกระทบเชิงลบได้ที่ (= 0.665) สามารถกล่าวได้ว่า จากการที่การท่องเที่ยวมีประโยชน์ต่อคนในชุมชนเป็นอย่างมาก จึงไม่ได้ทำให้คนในชุมชนรู้สึกไม่ภาคภูมิใจในตัวชุมชน ไม่มีความรู้สึกที่ไม่ผูกพันต่อตัวชุมชน หรือมีความรู้สึกว่าการท่องเที่ยวทำให้ตัวชุมชนสูญเสียความเป็นดั้งเดิมของตนเองไป ทั้งหมดนี้ล้วนส่งผลให้คนในชุมชนมีความผูกพันต่อตัวชุมชนเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nunkoo et al. (2009) ที่กล่าวว่า ปัจจัยซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวสามารถช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวให้ดีขึ้นเพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว แต่ขัดแย้งกับงานวิจัยของ Latkova & Vogt (2012) ที่กล่าวว่า ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันของชุมชนกับการรับรู้เชิงลบ และขัดแย้งกับงานวิจัยของ Gursoy et al. (2002) ที่กล่าวว่า ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันของชุมชนกับการรับรู้ของประชาชนเลยไม่ว่าด้านไหนๆ ซึ่งสอดคล้องกับบทสัมภาษณ์จากคนในชุมชนด้วยเช่นเดียวกัน โดยคนในชุมชนกล่าวว่า การมีการท่องเที่ยวในชุมชนนั้นเป็นเรื่องที่ดี พัฒนาคุณภาพชีวิตรวมถึงส่งเสริมคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนให้ดียิ่งขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นการมีตลาดน้ำบางน้ำผึ้งยังทำประโยชน์ต่อตัวคนในชุมชนเป็นอย่างมาก ส่งเสริมให้คนในชุมชนมีรายได้เป็นของตัวเอง ก่อเกิดเป็นวิถีชุมชนที่เข้มแข็งและเป็นตัวอย่างที่ดีต่อพื้นที่อื่นๆ ทั้งหมดนี้ล้วนส่งผลต่อความผูกพันของคนในชุมชนที่มีต่อตัวพื้นที่ชุมชนเอง นอกจากนั้นคนในชุมชนยังเห็นพ้องต้องกันอีกว่าตลาดน้ำบางน้ำผึ้งนั้นถ้าเปิดให้บริการทุกวันอาจส่งผลให้วิถีชุมชนในพื้นที่หมดไป มีแนวโน้มที่จะส่งผลต่อความผูกพันของคนในชุมชนที่มีต่อตัวพื้นที่อาจจะทำให้คนในชุมชนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่อยากสนับสนุนให้เกิดการมีท่องเที่ยวในพื้นที่อีก ซึ่งสอดคล้องกับ

ด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ($\mathbf{F_3}$) ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีนัยทางสถิติที่ 0.01 และพยากรณ์การรับรู้ผลกระทบเชิงลบได้ที่ (= 0.670) สามารถกล่าวได้ว่า การท่องเที่ยวเป็นส่วนสำคัญที่สุดที่สร้างรายได้แก่คนในชุมชน ส่งเสริมให้คนในชุมชนได้มีอาชีพที่สามารถเลี้ยงตัวเองได้ คนในชุมชนเองที่ไม่ได้พึ่งพาการท่องเที่ยวไม่ได้รู้สึกว่าการท่องเที่ยวนั้นทำให้รายได้ของพวกเขาลดลง และคนในชุมชนเองไม่ได้รู้สึกว่ารายได้ของคนในชุมชนนั้นไม่ได้กระจายตัว หรือพึ่งพาแต่การท่องเที่ยวอย่างเดียว รายได้ของคนในชุมชนเองสามารถหามาจากส่วนอื่นได้เช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nunkoo et al. (2009) ที่กล่าวว่า

ปัจจัยซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว สามารถช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวให้ดีขึ้นเพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการพัฒนาการ แต่ขัดแย้งกับงานวิจัยของ Jurowski et al. (1997); Gursoy et al. (2002); Ko & Stewart (2002) ที่กล่าวว่า ปัจจัยด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจมีผลกระทบอย่างไม่มีนัยสำคัญต่อการรับรู้เชิงลบของการท่องเที่ยว Latkova & Vogt (2012) ที่กล่าวว่า นอกจากนั้นยังขัดแย้งกับงานวิจัยของ Nunkoo & So (2016) ที่กล่าวว่า ประชาชนที่พึ่งพาการท่องเที่ยวอาจแสดงทัศนคติด้านลบเมื่อพวกเขาเชื่อว่าเศรษฐกิจในชุมชนของพวกเขาเข้มแข็งโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาการท่องเที่ยว จึงส่งผลให้ประชาชนที่อยู่ในชุมชนดังกล่าวแม้จะขึ้นอยู่กับการท่องเที่ยว แต่ก็มีแนวโน้มที่จะไม่สนับสนุนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และยังขัดแย้งกับงานวิจัยของ ท่องเที่ยว Latkova & Vogt (2012) ที่กล่าวว่า มีความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างปัจจัยด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับบทสัมภาษณ์จากคนในชุมชนด้วยเช่นเดียวกัน โดยคนในชุมชนกล่าวว่า คนในชุมชนยังรับรู้ผลกระทบเชิงลบที่เกิดจากการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี แต่เมื่อหักล้างกับปัจจัยด้านเศรษฐกิจแล้วนั้น คนในชุมชนยังมองว่าพวกเขาได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวมากกว่า ซึ่งสามารถหักล้างกับผลกระทบเชิงลบที่เกิดจากการท่องเที่ยวได้ ยิ่งไปกว่านั้นคนในชุมชนยังมองว่าเมื่อการท่องเที่ยวให้ประโยชน์แก่พวกเขาเป็นอย่างมาก พวกเขาเลยพยายามพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ให้ดียิ่งขึ้นเพื่อลดผลกระทบเชิงลบที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวอีกด้วย

5.2.8 การอภิปรายแนวทางการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

จากงานวิจัยเชิงปริมาณและวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยเล็งเห็นว่า ผลจากแบบสอบถามงานวิจัยเชิงปริมาณและผลจากการสัมภาษณ์เชิงคุณภาพนั้นมีความสอดคล้องกัน การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนบางน้ำผึ้งนั้นอยู่ในเกณฑ์ดี คนในชุมชนให้ความร่วมมือและมีส่วนร่วมเป็นอย่างดี เนื่องจากคนในชุมชนนั้นรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบจากการท่องเที่ยว และปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบจากการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี ทางองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้งจึงสามารถผลักดันนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวและอาศัยความร่วมมือจากคนในชุมชนเพื่อผลักดันนโยบายให้ส่งผลสำเร็จโดยลุล่วง โดยส่วนของนโยบายต่างๆนั้นได้มีการทำประชามติจากคนในชุมชนเพื่อให้นโยบายเหล่านั้นก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อตัวพื้นที่และคนในชุมชน ยิ่งไปกว่านั้นองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้งยังเล็งเห็นถึงการดึงเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนบางน้ำผึ้ง โดยผ่านการส่งเสริมด้านภาษา ยกระดับคุณภาพชีวิตเพื่อให้เยาวชนเล็งเห็นถึงความสำคัญของชุมชน และมีใจที่อยากเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว

ในชุมชนในอนาคต เนื่องจากทางองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้งต้องการให้มีการสืบสานและอนุรักษ์ความเป็นบางน้ำผึ้งให้ยั่งยืนสืบต่อไปในอนาคต และถ้าการสืบสานมาจากคนในชุมชนบางน้ำผึ้งเองแล้ว อาจจะยิ่งส่งเสริมให้ตัวชุมชนมีความแข็งแรงมากยิ่งขึ้นในอนาคต

5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย

5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากผลการศึกษา แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะนำเสนอเป็นข้อควรพัฒนาโดยแบ่งออกเป็น ประเด็นโดยมีรายละเอียดดังต่อนี้

ประเด็นที่ 1 การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

จากผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ทั้ง 2 ปัจจัยส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในระดับมากทั้งคู่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนในชุมชนมีการรับรู้ผลกระทบในเชิงบวกและเชิงลบในระดับที่เท่ากัน และจากผลการศึกษาดังกล่าวนำมาสู่ข้อเสนอแนะโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านการรับรู้ผลกระทบเชิงลบที่อยู่ในระดับมากนั้นแสดงให้เห็นว่าคนในชุมชนยังคงมองและให้ความสนใจว่าการท่องเที่ยวนั้นยังส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตในชุมชนของพวกเขาอยู่มาก ดังนั้นทางฝ่ายองค์การบริหาร ผู้นำชุมชน หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรที่จะประชาสัมพันธ์แจ้งนโยบายการแก้ปัญหาต่างๆในเชิงลบที่ส่งผลกระทบต่อคนในชุมชน พยายามหาช่องทางที่สามารถเข้าถึงคนในชุมชนได้ทุกเพศทุกวัย เมื่อดำเนินนโยบายไปแล้วควรที่จะมีการแจ้งผลการดำเนินอย่างละเอียดในทุกไตรมาสถ้าเป็นไปได้หรือตามความสะดวกของผู้ที่ดำเนินงาน เพื่อที่จะสร้างความเชื่อมั่นและความเข้าใจว่าทางองค์กรที่เกี่ยวข้องไม่ได้เพิกเฉยหรือละเลยต่อผลเสียที่เกิดขึ้นต่อคนในชุมชน ซึ่งอาจจะส่งผลให้คนในชุมชนมีความมั่นใจมากขึ้นในการมาเข้าร่วมพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนของตนเอง นอกจากนี้จากผลการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าคนในชุมชนเชื่อมั่นในตัวนายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง ถ้าองค์กรรสามารถดำเนินนโยบายได้อย่างเป็นรูปธรรมดังที่กล่าวไว้ข้างต้น คนในชุมชนอาจมีความเชื่อมั่นต่อตัวองค์กรมากขึ้นเหนือกว่าตัวบุคคล ส่งผลให้มีความสามัคคีในพื้นที่เพิ่มขึ้น ตัวชุมชนเองมีความแข็งแกร่งเพิ่มขึ้นอีกด้วย

ด้านการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกที่อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกับผลกระทบเชิงลบนั้นแสดงให้เห็นว่าคนในชุมชนรับรู้ถึงข้อดีของการท่องเที่ยวว่าส่งผลประโยชน์ต่อพวกเขาอย่างไร ถ้าเป็นไปได้ทางองค์กรที่เกี่ยวข้องควรมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการเติบโตของพื้นที่ที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรที่ชัดเจนเพื่อให้คนในชุมชนเห็นภาพการเติบโตอย่างต่อเนื่องและรับรู้ผลกระทบเชิงบวกที่เพิ่มมากขึ้นในทุกปี การที่คนในชุมชนรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและมีความเข้าใจในการท่องเที่ยวมากขึ้นอาจส่งผลให้ไปหักล้างกับการรับรู้ผลกระทบเชิงลบ นอกเหนือจานั้นอาจส่งผลให้คนในชุมชนสามารถตระหนักถึงผลกระทบเชิงบวกที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น ไม่ใช่รู้เพียงแค่ว่ามันดี แต่สามารถรับรู้ได้ว่ามันส่งผลดีอย่างไรและดีขึ้นมากแค่ไหนในระยะยาว

ประเด็นที่ 2 การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

จากผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่ามี 3 ปัจจัยได้แก่ 1) ด้านความผูกพันของชุมชน 2) ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม 3) ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากในทุกๆ ด้าน จึงนำมาสู่ข้อเสนอแนะโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เมื่อการมีส่วนร่วมทั้ง 4 ด้านนั้นอยู่ในระดับมากทั้งหมด สามารถมองได้ว่าคนในชุมชนที่เป็นรุ่นผู้ใหญ่นั้นมีความเชื่อมั่นในการท่องเที่ยวว่าสามารถส่งผลดีต่อชีวิตของพวกเขาได้ เพิ่มเติมกับข้อชี้แนะข้างต้นทั้งสองสามารถเพิ่มความมั่นใจในองค์กรการบริหารได้มากขึ้น ซึ่งพวกเขาจะส่งต่อความเชื่อมั่นเหล่านี้พร้อมทั้งปลูกฝังให้แก่เยาวชนรุ่นถัดไปได้ ในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในระยะยาวนั้น ไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่ากลุ่มรุ่นเยาวชนคือแรงสำคัญในการร่วมกันพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนให้มีความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้เยาวชนรุ่นถัดไปมีความรักและความผูกพันต่อพื้นที่และเป็นก่อให้เกิดแรงจูงใจในการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ต่อไป นอกเหนือจากการปลูกฝังโดยบุพการีของเยาวชนเองนั้น ทางองค์กรบริหารก็สามารถมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาในจุดนี้ได้อีก ผ่านกิจกรรมที่ดำเนินการอยู่แล้วในชุมชน ยกตัวอย่างเช่น การสอนภาษาที่ 2 และ 3 อย่างภาษาอังกฤษและภาษาจีนภายในโรงเรียน การพัฒนาเยาวชนให้เป็นมัคคุเทศก์เด็กนำเที่ยวในพื้นที่ โครงการเหล่านี้มีส่วนอย่างมากในการทำให้เยาวชนในพื้นที่มีความรักและความผูกพันต่อตัวชุมชนมากยิ่งขึ้นไปพร้อมทั้งก่อให้เกิดการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบของการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชมพร้อมไปกับการเติบโตของตัวเยาวชนเอง นอกจากนั้นโครงการเหล่านี้เป็นโครงการที่ควรดำเนินการในระยะยาวเพื่อให้เกิดความยั่งยืนในชุมชน

ประเด็นที่ 3 ตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

เมื่อนำเข้าพยากรณ์พบว่า มีตัวแปร 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ ได้แก่ ด้านความผูกพันของชุมชน ($\mathbf{F_1}$) ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม ($\mathbf{F_2}$) และ ด้านการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ($\mathbf{F_3}$) เมื่อเทียบกับสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้ระบุไว้ ปัจจัยทั้ง 3 ด้านส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ จึงนำมาสู่ข้อเสนอแนะโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าทั้ง 3 ปัจจัยนั้นส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า คนในชุมชนต้องมีความรักในพื้นที่ชุมชน เห็นคุณค่าของสิ่งแวดล้อมในชุมชน และเล็งเห็นว่าเศรษฐกิจที่มาจากการท่องเที่ยวนั้นส่งผลดีต่อพวกเขาอย่างไร จึงทำให้พวกเขาเพิ่มการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบจากประสบการณ์ที่พวกเขาประสบพบเจอ ยกตัวอย่างเช่น คนในชุมชนนำของไปวางขายที่ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง เยาวชนได้เข้ามามีส่วนร่วมผ่านการช่วยบุพการีขายของที่ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง ทางองค์กรที่เกี่ยวข้องอาจต้องหาวิธีการหรือนโยบายที่ส่งเสริมให้คนในชุมชนมีความผูกพันต่อพื้นที่ชุมชนมากขึ้น อาจทำได้โดยผ่านช่องทางออนไลน์ เนื่องจากการรีวิวสถานที่ท่องเที่ยวผ่านทางออนไลน์ในปัจจุบันได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ทำให้คนในชุมชนและเยาวชนในชุมชนสามารถเข้าถึงสื่อโฆษณาผ่านช่องทางออนไลน์ได้ง่ายมากขึ้น ส่งผลให้คนในชุมชนและเยาวชนเหล่านั้นรับรู้ถึงปัจจัยที่แฝงอยู่และซึมซับซึ่งกลายมาเป็นความภูมิใจต่อตัวชุมชนที่ตัวเองอาศัยอยู่และเล็งเห็นถึงความสำคัญของตัวชุมชน ทั้งหมดนี้ล้วนก่อให้เกิดความผูกพันต่อตัวชุมชน และอาจก่อให้เกิดความรู้สึกอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในพื้นที่ชุมชน เนื่องจากพวกเขารับรู้ว่าสิ่งแวดล้อมในชุมชนให้ประโยชน์แก่พวกเขา ยิ่งไปกว่านั้นยังมองไปถึงในเรื่องของเศรษฐกิจปากท้อง อาจมีความคิดริเริ่มในการทำธุรกิจในพื้นที่ของตนเองเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวและดึงให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่มากขึ้น หรือที่มากไปกว่านั้นตัวคนในชุมชนและเยาวชนที่มีแรงผลักดันที่มาก อาจส่งผลให้พวกเขาเหล่านั้นกระตือรือร้นที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการให้ตัวชุมชนมีการพัฒนาไปทางที่ดีขึ้นและทันต่อโลกปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ในการทำการศึกษาวิจัยแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าในการศึกษาครั้งนี้มีข้อปัจจัยอีกหลายด้านที่ควรทำการศึกษาต่อและการศึกษาวิจัยในครั้งต่อๆไป สิ่งที่ผู้ทำวิจัยมีความประสงค์ให้เกิดขึ้น โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาเชิงลึกในส่วนของปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ ว่ามีปัจจัยอื่นนอกเหนือจาก 3 ปัจจัยที่ได้ทำการศึกษาไปแล้ว ที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบของคนในชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

2) ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการศึกษามีแนวทางใดที่สามารถชักชวนให้คนในพื้นที่ที่ออกไปทำงานนอกพื้นที่กลับเข้ามาทำงานสร้างอาชีพภายในพื้นที่ชุมชน และเป็นแรงสำคัญในการพัฒนาตัวชุมชน

3) ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาแนวคิดใดที่ส่งผลให้เยาวชนในชุมชนมีความต้องการที่อยากเข้ามาพัฒนาพื้นที่ชุมชนที่พวกเขาอาศัยอยู่ หรือปัจจัยใดที่ส่งผลให้พวกเขาอยากเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน

4) ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการศึกษา ในเรื่องของภาวะผู้นำที่ส่งผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนว่าผู้นำประเภทไหนที่ส่งผลให้คนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน

บรรณานุกรม

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2563). *โครงการเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน*. https://mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=12288

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2560). *สถิติสำหรับงานวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 11). โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา. (2555). *การมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยว: กรณีศึกษาอำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี]. ปทุมธานี

คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ. (2563). *แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒*. https://www.ubu.ac.th/web/files_up/03f2017052216244626.pdf

ณรงค์ ขูรูรักษ์, สิทธิศักดิ์ คำผา, สมสงวน ปัสสาโก, และรังสรรค์ สิงหเลิศ. (2553). การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานไดโนเสาร์ของประชาชน ในตำบลโนนบุรี อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, *4*(2), 75-89.

ณรงค์ โพธิ์พฤกษานันท์. (2551). *ระเบียบวิธีวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 5). เอ็กซ์เปอร์เน็ท.

ดรรชนี เอมพันธุ์. (2550). *การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชน และการจัดกิจกรรมโฮมสเตย์*. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ถวิลวดี บุรีกุล. (2552). *การมีส่วนร่วม แนวคิด ทฤษฎีและกระบวนการ*. สำนักวิจัยและพัฒนาสถาบันพระปกเกล้า.

ธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร. (2562). *การจัดการเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน*. โอ. เอส. พริ้นติ้งเฮ้าส์ จำกัด.

ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2549). *การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย* SPSS (พิมพ์ครั้งที่ 7). บิสซิเนสอาร์แอนด์ดี.

นคร สำเภาทิพย์. (2542). การมีส่วนร่วมของประชาชนในโครงการพัฒนาเพื่อความมั่นคงพื้นที่อำเภอนาแห้ว จังหวัดเลย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ.

นิตยา งามยิ่งยง, และละเอียด ศิลาน้อย. (2560). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบริเวณริมฝั่งคลองดำเนินสะดวก ในจังหวัดสมุทรสาครและจังหวัดราชบุรี. *วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี,* 11(1).

บุญเลิศ ตั้งจิตวัฒนา. (2548). *การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน*. ศูนย์วิชาการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

ประยูร ศรีประสาธน์. (2542). *รายงานการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วม ในการดำเนินงานของคณะกรรมการการศึกษาประจำโรงเรียนประถมศึกษา. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช*. ปทุมธานี.

โพสต์ทูเดย์. (2563). *ตลาดน้ำบางน้ำผึ้งกลับมาเปิดแล้ว! คัดกรองนักท่องเที่ยวเข้ม*. https://www.posttoday.com/social/local/623100

ยุทธศักดิ์ สุภสร. (2562). *การนำเสนอทิศทาง การส่งเสริมการท่องเที่ยว ของ ททท. ปี 2563*. https://www.tatreviewmagazine.com/article/tourism-direction-2020/

เรณุมาศ รักษาแก้ว. (2559). *การมีส่วนร่วมของประชาชน*. http://wiki.kpi.ac.th/index.php?title

วันชัย วัฒนศัพท์. (2544). *คู่มือการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจของชุมชน*. สถาบันพระปกเกล้า.

วันชัย วัฒนศัพท์, ถวิลวดี บุรีกุล, และเมธิศา พงษ์ศักดิ์ศรี. (2551). *คู่มือการมีส่วนร่วมของประชาชน: การตัดสินใจที่ดีกว่าโดยให้ชุมชนมีส่วนร่วม [The Public Participation Handbook: Making Better Decisions through Citizen Involvement]*. โรงพิมพ์ศิริภัณฑ์ ออฟเซ็ท.

สำนักข่าวกรมประชาสัมพันธ์. (2562). *กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง และ องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง นำร่องติดทุ่นกักขยะ (*Boom) *บริเวณปากแม่น้ำเจ้าพระยา เพื่อลดขยะจากบกไหลลงสู่ทะเล*. https://thainews.prd.go.th/th/news/detail/TCATG190617163722521

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติสำนักนายกรัฐมนตรี. (2563). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง*. https://intelligencecenter.tat.or.th/wp-content/uploads/2017/078812.pdf

สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรปราการ. (2563). *ชุมชนบางน้ำผึ้ง*. https://samutprakan.mots.go.th/news_view.php?nid=429

สิน พันธุ์พินิจ. (2553). *เทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. วิทยพัฒน์.

สุถี เสริฐศรี. (2557). *แนวทางการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนคลองโคน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ]. กรุงเทพฯ

สุนทร กองทรัพย์. (2548). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล กรณีศึกษาตำบลท่าอิฐ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี*. [การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์]. กรุงเทพฯ

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์. (2545). *รัฐธรรมนูญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ, และเสรี วงษ์มณฑา. (2558). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน: กรณีศึกษาอำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. *บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต*, 11(1).

องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง. (2563a). *ข้อมูลสภาพทั่วไป*. https://bangnamphueng.go.th/public/list/data/index/menu/1144

องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง. (2563b). *แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.2561 - 2565).* https://bangnamphueng.go.th/public/list/data/detail/id/523/menu/1196/page/1/catid/2

องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง. (2563c). *องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง.* https://bangnamphueng.go.th/public/

อภิญญา กังสนารักษ์. (2544). *รูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมในองค์กรที่มีประสิทธิผลระดับคณะของสถาบันอุดมศึกษา*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Abdollahzadeh, G., & Sharifzadeh, A. (2014). Rural Residents' Perceptions Toward Tourism Development: A Study from Iran. *International Journal of Tourism Research,* 16, 126-136.

Abdool, A. (2002). *Residents' Perceptions of Tourism: A Comparative Study of Two Caribbean Communities* Bournemouth University].

Akama, J. S., & Kieti, D. (2007). Tourism and socio-economic development in developing countries: A case study of Mombasa Resort in Kenya. *Journal of Sustainable Tourism,* 13(6), 735-748.

Alim, A. (2019). *Effects of Residents' Perceptions of Tourism Impact and Community Participation on the Intention in Support Tourism Development: Evidence from Bangladesh* Swinburne University of Technology Sarawak].

Allen, L. R., Hafer, H. R., Long, P. T., & Perdue, R. R. (1993). Rural residents attitudes toward recreation and tourism development. *Journal of Travel Research,* 31(4), 27-33.

Almeida-Garcia, F., Balbuena-Vazquez, A., Cortes-Macias, R., & Pelaez-Fernandez, M. A. (2016). Residents' perceptions of tourism development in Benalmádena (Spain). *Tourism Management,* 54(3), 259-274.

Almeida-Garcia, F., Balbuena-Vazquez, A., & Cortés Macías, R. (2015). Resident's attitudes towards the impacts of tourism. *Tourism Management Perspectives,* 13, 33-40.

Andereck, K. L., Valentine, K. M., Vogt, C. A., & Knopf, R. C. (2007). A cross-cultural analysis of tourism and quality of life perceptions. *Journal of Sustainable Tourism,* 15(5), 483-502.

Andereck, K. L., & Vogt, C. A. (2016). The Relationship between Residents' Attitudes toward Tourism and Tourism Development Options. *Journal of Travel Research,* 39, 27-36.

Andriotis, K., & Vaughan, R. D. (2003). Urban residents' attitudes toward tourism development: the case of Crete. *Journal of Travel Research,* 42(2), 172-185.

Ap, J. (1992). Residents' perceptions on tourism impacts. *Annals of Tourism Research,* 19(4), 665–690.

Arnstein, S. R. (1969). Ladder of citizen participation. *Journal of American Institute of Planners,* 35, 216-224.

Bagri, S. C., & Kala, D. (2016). Residents' Attitudes toward Tourism Development and Impacts in Koti-Kansar, Indroli, Pattyur Tourism Circuit of Uttarakhand State, India. *Revista de Turismo y Patrimonio Cultural,* 14(1), 22-39.

Blesic, I., Pivac, T., Besermenji, S., Ivkov-Dzigurski, A., & Kosic, K. (2014). Residents' Attitudes and Perception towards Tourism Development: A Case Study of Rural Tourism in Dragacevo, Serbia. *Eastern European Countryside,* 20(1). https://doi.org/10.2478/eec-2014-0007

Brida, J. G., Cortes Jimenez, I., & Pulina, M. (2016). Has the tourism-led growth hypothesis been validated? A literature review. *Current Issues in Tourism,* 19(5), 394-430. https://doi.org/10.1080/13683500.2013.868414

Brunt, P., & Courtney, P. (1999). Host perceptions of sociocultural impacts. *Annals of Tourism Research,* 26(3), 493-515.

Buckley, R. (2012). Sustainable tourism: Research and reality. *Annals of Tourism Research,* 39(2), 528–546.

Bujosa, A., & Rossello, J. (2007). Modelling environmental attitudes toward tourism. *Tourism Management,,* 28, 688-695.

Burns, P. M., & Fridman, D. (2011). Actors' Perceptions of the Newly Designated South Downs National Park: Social Exchange Theory and Framework Analysis Approach. *Tourism Planning & Development,* 8, 447-465.

Butler, R. W. (1980). The concept of a tourist area cycle of evolution: Implication for management of resources. *Canadian Geographer,* 24, 5-12.

Byrd, E. T. (2007). Stakeholders in sustainable tourism development and their roles: Applying stakeholder theory to sustainable tourism development. *Tourism Review,* 62(2), 6–13.

Byrd, E. T., & Gustke, L. D. (2004). Identifying tourism stakeholder groups based on support for sustainable tourism development and participation in tourism activities. *WIT Transactions on Ecology and the Environment,* 76.

Canizares, S. M. S., Tabales, J. M. N., & Garcia, F. J. F. (2014). Local residents' attitudes towards the impact of tourism development in Cape Verde. *Tourism & Management,* 10(1).

Castellani, V., & Sala, S. (2010). Sustainable Performance Index for Tourism Policy Development. *Tourism Management* 31(6), 871-880.

Choi, H.-S., & Sirakaya, E. (2005). Measuring residents' attitude towards sustainable tourism: development of sustainable tourism attitude scale. *Journal of Travel Research,* 43(4), 380-394.

Choi, H.-S. C., & Sirakaya, E. (2005). Measuring residents' attitude toward sustainable tourism: Development of sustainable tourism attitude scale. *Journal of Travel Research,* 43(4), 380-394.

Choi, H. C., & Murray, I. (2010). Resident attitudes toward sustainable community tourism. *Journal of Sustainable Tourism,* 18(4), 575-594.

Choi, H. C., & Sirakaya, E. (2006). Sustainability indicators for managing community tourism. *Tourism Management Perspectives,* 27(6), 1274-1289.

Choi, S. H. (2013). The impacts of tourism and local residents' support on tourism development: A case study of the rural community of Jeongseon, Gangwon province, South Korea. *AU-GSB e-JOURNAL,* 6(1).

Chomputima, T., Voraseyanont, P., Preedatham, K., & Anantanond, S. (2018). Residents' Attitude towards Tourism Impacts and Their Participation on Sustainable Tourism Development: A Case in Chiang Rai Elephant Camp, Muang Chiang Rai District, Chiang Rai Province, Thailand. *Burapha Journal of Business Management Burapha University,* 7(1), 28-41.

Chuang, S.-T. (2011). Residents' Attitudes Toward Rural Tourism in Taiwan: A Comparative Viewpoint. *International Journal of Tourism Research*. https://doi.org/10.1002/jtr.1861

Clayton, S. D. (2012). *The Oxford handbook of environmental and conservation psychology*. Oxford University Press.

Cohen, J. M., & Uphoff, N. T. (1980). Participation place in rural development: Seeking clarity through specificity, world development. *World Development,* 8(13), 213-235.

Courtenay-Hall, P., & Rogers, L. (2002). Gaps in mind: Problems in environmental knowledge-behaviour modelling research. *Environmental Education Research,* 8(3), 283-297.

Cui, X., & Ryan, C. (2011). Perceptions of place, modernity and the impacts of tourism-Differences among rural and urban residents of Ankang, China: A likelihood ratio analysis. *Tourism Management,* 32(3), 604-615.

D'amore, L. J. (1992). Promoting sustainable tourism: the Canadian approach. *Tourism Management,* 13(3), 258-262.

Deery, M., Jago, L., & Fredline, L. (2012). Rethinking social impacts of tourism research: A new research agenda. *Tourism Management,* 33(1), 64-73.

Delbecq, A. L., & Andrew, H. V. (1971). A group process model for problem identification and program planning. *Applied Behavioral Sciences,* 7(10), 466-492.

Diedrich, A., & Garcia-Buades, E. (2009). Local perceptions of tourism as indicators of destination decline. *Tourism Management,* 30, 512-521.

Dunlap, R. E., Van Liere, K. D., Mertig, A. G., & Jones, R. E. (2000). New trends in measuring environmental attitudes: measuring endorsement of the new ecological paradigm: a revised NEP scale. *Journal of social issues,* 56(3), 425-442.

Dyer, P., Aberdeen, L., & Schuler, S. (2007). Tourism impacts on an Australian indigenous community. *Tourism Management,* 24, 83-95.

Dyer, P., Gursoy, D., Sharma, B., & Carter, J. (2007). Structural modelling of resident perceptions of tourism and associated development on the Sunshine Coast, Australia. *Tourism Management,* 15(4), 409-432.

Easterling, D. S. (2005). The residents' perspective in tourism research: A review and synthesis. *Journal of Travel & Tourism Marketing,* 17(4), 45-62.

Eshliki, S. A., & Kaboudi, M. (2012). Community Perception of Tourism Impacts and Their Participation in Tourism Planning: A Case Study of Ramsar, Iran. *Procedia – Social and Behavioral Sciences,* 36, 333-341.

Fernández-Manzanal, R., Rodríguez-Barreiro, L., & Carrasquer, J. (2007). Evaluation of environmental attitudes: Analysis and results of a scale applied to university students. *Science Education,* 91(6), 988-1009.

Frechtling, D. C. (1994). Assessing the impacts of travel and tourism: Measuring economic benefits. In Travel. *Tourism and Hospitality Research (2nd ed.) edited by J. R. Brent Ritchie and C. R. Goeldner. New York: John Wiley & Son*, 367-391.

Frieta, D. S., & Badurina, J. D. (2019). Factors affecting residents' support for cultural tourism development. *Tourism in Southern and Eastern Europe,* 5, 641-653.

Gabriel Brida, J., Osti, L., & Facciloli, M. (2011). Residents' perception and attitudes towards tourism impacts: A case study of the small rural community of Folgaria (Trentino – Italy). *Benchmarking: An International Journal,* 18, 359-385.

Garcia, F. A., Vazquez, A. B., & Macias, R. C. (2014). Resident's attitudes towards the impact of tourism. *Tourism Management Perspectives,* 13, 33-40.

GreenIdeasforTourism. (2016). *Sustainable Tourism*. http://www.greentourism.eu/en/Post/Name/SustainableTourism

Gursoy, D., Chi, C. G., & Dyer, P. (2009). An examination of locals' attitudes. *Annals of Tourism Research,* 36(4), 723–726.

Gursoy, D., Jurowski, C., & Uysal, M. (2002). Resident attitudes: a structural modelling approach. *Annals of Tourism Research,* 29(1), 79-105.

Hanafiah, M. H., Jamaluddin, M. R., & Zulkifly, M. I. (2013). Local Community Attitude and Support towards Tourism Development in Tioman Island, Malaysia. . *Procedia - Social and Behavioural Science,* 105, 792-800.

Hsu, C.-Y., Chen, M.-Y., & Yang, S.-C. (2019). Residents' Attitudes toward Support for Island Sustainable Tourism. *Sustainability,* 11(18), 5015. https://doi.org/10.3390/su11185051

Jaafar, M., Noor, S., & Rasoolimanesh, S. (2015). Perception of young local residents toward sustainable conservation programme: A case study of the Lenggong World Cultural Heritage Site. *Tourism Management,* 48, 154-163.

Jaafar, M., Rasoolimanesh, S. M., & Ismail, S. (2017). Perceived Socio-cultural Impacts of Tourism and Community Participation: A Case Study of Langkawi Island. *Tourism and Hospitality Research,* 17, 123-134.

Jakpar, L. P. L. S., Johari, A., Myint, K. T., & Rani, N. S. A. (2011). An Evaluation on the Attitudes of Residents in Georgetown towards the Impacts of Tourism Development. *International Journal of Business and Social Science,* 2, 264-277.

Jansri, W. (2019). *Perception of Residents, Community Participation and Support for Tourism Development in the Old Town Muang Songkhla* RAIS Conference Proceedings - The 13th International RAIS Conference on Social Sciences and Humanities., Thailand.

Johnson, J. D., Snepenger, D. J., & Akis, S. (1994). Residents' perceptions of tourism development. *Annals of Tourism Research,* 21(3), 629-642.

Jurin, R. R., & Fortner, R. W. (2002). Symbolic beliefs as barriers to responsible environmental behavior. *Environmental Education Research,* 8(4), 373-394.

Jurowski, C. (1994). *The interplay of Elements Affecting Host Community Resident Attitudes toward Tourism: A Path Analytic Approach* Virginia Polytechnic Institute and State University].

Jurowski, C., Uysal, M., & Williams, D. R. (1997). A theoretical analysis of host community resident reactions to tourism. *Journal of Travel Research,* 36(2), 3-11.

Keith, D. D. (1972). Human behavior at work- human relations and organization behavior. *New Planner,* 35, 216-224.

Kim, K. (2002). *The effect of tourism impacts upon quality of life of residents in the community* Virginia Polytechnic Institute and State University].

Kim, K., Uysal, M., & Sirgy, M. J. (2013). How does tourism in a community impact the quality of life of community residents? *Tourism Management,* 23(5), 521-530.

King, B., Pizam, A., & Milman, A. (1993). Social Impacts of Tourism: Host Perceptions. *Annals of Tourism Research,* 20(4), 650-655.

Ko, D. W., & Stewart, W. P. (2002). A Structural equation model of residents' attitudes for tourism development. . *Tourism Management,* 23(5), 521-530.

Koufman, H. F. (1949). Participation Organized Activities in Selected Kentucky Localities. *Agricultural Experiment Station Bulletins,* 4(2).

Kousis, M. (1989). Tourism and the family in a rural Cretan community. *Annals of Tourism Research,* 16(3), 318-332.

Latkova, P., & Vogt, C. A. (2012). Residents' Attitudes toward Existing and Future Tourism Development in Rural Communities. *Journal of Travel Research,* 51, 50-67.

Lee, T. H. (2013). Influence analysis of community resident support for sustainable tourism development. *Tourism Management,* 34, 37-46.

Lepp, A. (2007). Residents' Attitudes towards Tourism in Bigodi Village, Uganda. *Tourism Management,* 28, 876-885.

Lewicka, M. (2011). Place attachment: How far have we come in the last 40 years? . *Journal of Environmental Psychology,* 31(3), 207-230.

Liu, X. R., & Li, J. J. (2018). Host Perceptions of Tourism Impact and Stage of Destination Development in a Developing Country. *Sustainability,* 10(7), 2300. https://doi.org/10.3390/su10072300

Liu, Z. (2003). Sustainable tourism development: A critique. *Journal of Sustainable Tourism,* 11(6), 459-475.

Lo, M. C., Ramayah, T., & Yeo, A. W. (2016). Harmonizing Rural Tourism and Rural Communities in Malaysia. *Journal of Sustainable Development,* 9(4), 27-43.

Lundberg, E. (2011). *Evaluation of Tourism Impacts: A sustainable development perspective* Economics and Law University of Gothenburg]. Sweden.

Mainardes, E. W., Alves, H., & Raposo, M. (2011). Stakeholder theory: Issues to resolve. *Management Decision,* 49(2), 226–252.

Matarrita-Cascante, D. (2010). Beyond Growth: Reaching tourism-led development. *Annals of Tourism Research,* 37(4), 1141-1163.

McAreavey, R., & McDonagh, J. (2011). Sustainable Rural Tourism: Lessons for Rural Development. *Sociologia Ruralis,* 51, 175-194.

McGehee, N. G., & Andereck, K. L. (2004). Factors predicting rural residents' support of tourism. *Journal of Travel Research,* 43(2), 131–140.

McKercher, B. (2003). *Sustainable tourism development: guiding principles for planning and management* National Seminar on Sustainable tourism Development Bishkek, Kyrgystan,.

Meimand, S. E., Khalifah, Z., Zavadddskas, E. K., Mardani, A., Najafipour, A. A., & Ahmad, U. N. U. (2017). Residents' Attitude toward Tourism Development: A Sociocultural Perspective. *Sustainability,* 9(7), 1170.

Muresan, I. C., Oroian, C. E., Harun, R., Arion, F. H., Porutiu, A., Chiciudean, G. O., Todea, A., & Lile, R. (2016). Local Residents' Attitude Toward Sustainable Rural Tourism Development. *Sustainability,* 8(1), 1-14.

Nicely, A., & Sydnor, S. (2015). Rural Tourism Development: Tackling a Culture of Local Nonparticipation in a Postslavery Society. *Journal of Travel Research,* 54, 717-729.

Nicholas, L. N., Thapa, B., & Ko, Y. J. (2009). Residents' Perspectives of a World Heritage Site the Piton Management Area, St. Lucia. *Annals of Tourism Research,* 36(3), 390-412.

Niedziółka, I. (2014). Sustainable Tourism Development. *Regional formation and development studies,* 8(3), 157-166.

Nunkoo, R., & Gursoy, D. (2012). Residents' support for tourism: An Identity Perspective. *Annals of Tourism Research,* 39(1), 243-268.

Nunkoo, R., & Ramkissoon, H. (2010). Community perceptions of tourism in small island states: a conceptual framework. *Journal of Policy Research in Tourism, Leisure and Events,* 2(1), 51-65.

Nunkoo, R., & Ramkissoon, H. (2010). Gendered theory of planned behaviour and residents' support for tourism. *Current Issue in Tourism,* 13(6), 525-540.

Nunkoo, R., & Ramkissoon, H. (2011). Developing a community support model for tourism. *Annals of Tourism Research,* 38(3), 964-988.

Nunkoo, R., Ramkissoon, H., Gursoy, D., & Chi, C. G. (2009). *A Model for Understanding Residents' Support for Tourism in Small Islands* International CHRIE Conference-Refereed Track.,

Nunkoo, R., Smith, S. L. J., & Ramkissoon, H. (2013). Residents' attitudes to tourism: a longitudinal study of 140 articles from 1984 to 2010. *Journal of Sustainable Tourism,* 21(5), 5-25.

Nunkoo, R., & So, K. K. F. (2016). Residents' support for tourism: Testing alternative structural models. *Journal of Travel Research,* 55(7), 847-861.

Nyaupane, J. C., & Bernatein, I. H. (2006). Perceptions of environmental impacts of tourism: a case study at ACAP, Nepal. *International Journal of Sustainable Development and World Ecology,* 13(1), 51-61.

Park, D.-B., Nunkoo, R., & Yoon, Y.-S. (2015). Rural Residents' Attitudes to Tourism and the Moderating Effects of Social Capital. *Tourism Geographies,* 17, 112-133.

Pavlic, I., Portolan, A., & Puh, B. (2015). The Social Impacts of Tourism on Local Community's Quality of Life. *ToSEE – Tourism in Southern and Eastern Europe,* 3, 259-272.

Pavlic, I., Puh, B., & Miskovic, L. (2019). Residents' Attitudes towards Tourism Impacts in Rural Area. *Tourism in Southern and Eastern Europe,* 5, 521-532.

Prabhakaran, V., Arora, A., & Rambow, O. (2014). *Staying on Topic: An Indicator of Power in Political Debates* EMNLP,

Rala News. (2562). โครงการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวปอดใกล้กรุง เชิงอนุรักษ์บนพื้นที่สีเขียว คุ้งบางกระเจ้า อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ประจำปี 2562. https://ralanews.com/2019/07/27/27072562-6/

Ramseook-Munhurran, P., & Naidoo, P. (2011). Residents' Attitudes toward Perceived Tourism Benefits. *International Journal of Management and Marketing Research,* 4(3).

Rasoolimanesh, S. M., & Jaafar, M. (2016). Sustainable Tourism Development and Residents' Perceptions in World Heritage Site Destinations. *Asia Pacific Journal of Tourism Research,* 22(1), 34-48.

Rasoolimanesh, S. M., Jaafar, M., Kock, N., & Ramayah, T. (2015). A Revised Framework of Social Exchange Theory to Investigate the Factors Influencing Residents' Perceptions. *Tourism Management Perspectives,* 16, 335-345.

Rasoolimanesh, S. M., Ringle, C. M., Jaafar, M., & Ramayah, T. (2017). Urban vs. Rural Destinations: Residents' Perceptions, Community Participation and Support for Tourism Development. *Tourism Management,* 60, 147-158.

Raymond, C. M., Brown, G., & Weber, D. (2010). The measurement of place attachment: Personal, community, and environmental connections. *Journal of Environmental Psychology,* 30(4), 422- 434.

Ribeiro, M. A., Valle, P. O., & Silva, J. A. (2013). Residents' Attitudes towards Tourism Development in Cape Verde Islands. *Tourism Geographies,* 15(4), 654-679.

Rua, S. V. (2020). Perceptions of tourism: a study of residents' attitudes towards tourism in the city of Girona. *Journal of Tourism Analysis: Revista de Analisis Turistico*. https://doi.org/10.1108/JTA-03-2019-0015

Sanchez-Canizares, S., Nunes-Tabales, J., & Fuentes-Garcia, F. (2014).). Local residents' attitudes towards the impact of tourism development in Cape Verde. *Tourism & Management Studies,* 10(1), 87-96.

Schultz, P. W. (2001). The structure of environmental concern: Concern for self, other people, and the biosphere. *Journal of Environmental Psychology,* 21(4), 327-339.

Šegota, T., Mihalič, T., & Kuščer, K. (2016). The impact of residents' informedness and involvement on their perceptions of tourism impacts: The case of Bled. *Journal of Destination Marketing and Management,* 6(3), 196-206.

Sharma, B., & Dyer, P. (2012). A longitudinal study of the residents' perceptions of tourism impacts using data from the sunshine coast Australia. *PASOS. Revista de Turismo y Patrimonio Cultural,* 10(2), 37–46.

Sharpley, R. (2014). Host perceptions of tourism: A review of the research. *Tourism Management,* 42, 37-49.

Shirley, E. (1992). *Beyond the Green Harizon, Principles for Sustainable Tourism*. World Wide Fund for Nature (WWF)

Sirakaya, E., Teye, V., & Sonmez, S. (2002). Understanding residents' support for tourism development in the Central Region of Ghana. *Journal of Travel Research,* 41(1), 57-67. .

Sonaike, O., & Olowoporoku, B. (1979). Economic Dependence: The Problem of Definition. *Journal of Asian and African Studies,* 14(1-2), 32-43.

Stern, P. C., Dietz, T., Abel, T., Guagnano, G. A., & Kalof, L. (1999). A value-belief-norm theory of support for social movements: The case of environmentalism. *Human ecology review*, 81-97.

Stylidis, D., Biran, A., Sit, J., & M, S. E. (2014). Residents' support for tourism development: The role of residents' place image and perceived tourism impacts. . *Tourism Management,* 45(0), 260-274.

Su, M., & Wall, G. (2014). Community participation in tourism at a world heritage site: Mutianyu Great Wall, Beijing, China. *International Journal of Tourism Research,* 16(2), 146-156.

Teye, V., Sirakaya, E., & Sonmez, S. (2002). Resident's attitudes to tourism development. *Annals of Tourism Research, 29*(3), 668-688.

TheTravelFoundation. (2016). *What is sustainable tourism?* https://www.thetravelfoundation.org.uk/resources-categories/what-is-sustainable-tourism/

Thompson, S. C. G., & Barton, M. A. (1994). Ecocentric and anthropocentric attitudes toward the environment. *Journal of Environmental Psychology,* 14(2), 149-157.

Tosun, C. (2002). Host perceptions of impacts: A comparative tourism study. *Annals of Tourism Research, 29*(1), 231-253.

TourismConcern. (1992). *Beyond the Green Horizon : Principles for Sustainable Tourism*. WWF.

Tovar, C., & Lockwood, M. (2008). Social impacts of tourism: An Australian regional case study. *International Journal of Tourism Research,* 10(4), 365-378.

UnitedNations. (2020). *#Envision*2030: 17 *goals to transform the world for persons with disabilities*. https://www.un.org/development/desa/disabilities/envision2030.html

Untong, A., Kaosa-ard, M., Ramos, V., Sangkakaorn, K., & Rey-Maquieira, J. (2010). *Factors Influencing Local Resident Support for Tourism Development: A Structural Equation Model* The APTA Conference, Macau, China.

Vroom, V. H., & Deci, E. L. (1970). *Management and motivation*. Penguen Book.

Waligo, V. M., Clarke, J., & Hawkins, R. (2013). Implementing sustainable tourism: a multi-stakeholder involvement management framework. *Tourism Management,* 36, 342–353.

Wang, Q., & Yamamoto, H. (2009). Local Residents' Perception, Attitude and Participation Regarding Nature Reserves of China – Case Study of Beijing Area. *Journal of Forest Planning,* 14(2), 67-77.

WorldTourismOrganization. (1998). *Guide for local authorities on developing sustainable tourism*. World Tourism Organization.

Yu, C.-P., Cole, S. T., & Chancellor, C. (2018). Resident Support for Tourism Development in Rural Midwestern (USA) Communities: Perceived Tourism Impacts and Community Quality of Life Perspective. *Sustainability,* 10(3), 802.

Yu, C.-P., Huang, Y.-C., Yeh, P.-F., & Chao, P., -H. (2017). Residents' attitudes toward island tourism development in Taiwan. *Island Studies Journal,* 12(2), 159-176.

Zelezny, L. C., Chua, P. P., & Aldrich, C. (2000). New ways of thinking about environmentalism: Elaborating on gender differences in environmentalism. *Journal of social issues,* 56(3), 443-457.

Zhang, J., Inbakaran, R. J., & Jackson, M. S. (2006). Understanding community attitudes toward tourism and host-guest interaction in the urban-rural border region. *Tourism Geographies,* 8(2), 82-204.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ และหนังสือขอความอนุเคราะห์สัมภาษณ์

ที่ อว ๗๒๑๖/ว ๓๒๓

คณะการจัดการการท่องเที่ยว
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
๑๔๘ ถนนเสรีไทย แขวงคลองจั่น
เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เข้าสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูล

เรียน นายวิริศ รัตมิทัต กำนันตำบลบางน้ำผึ้ง

ด้วย นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๓๒๑๗๑๑๐๐๒ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ คณะการจัดการการท่องเที่ยว ได้ศึกษาหัวข้อวิชาวิทยานิพนธ์ เรื่อง "แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.กนกกานต์ แก้วบุช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้ คณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านให้นักศึกษาเข้าสัมภาษณ์ท่าน ซึ่งนักศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าสัมภาษณ์ท่าน ณ องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง โดยการใช้แบบสัมภาษณ์ ในหัวข้อ "แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ" ถ้าท่านสะดวกในการให้นักศึกษดังกล่าวเข้าสัมภาษณ์ในครั้งนี้ โปรดติดต่อ นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก โทร.๐๘๑-๑๐๐๖๔๓๘

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน จะขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ มนต์พานทอง)
คณบดีคณะการจัดการการท่องเที่ยว

สำนักงานเลขานุการคณะ
โทรศัพท์ ๐ ๒๗๒๗ ๓๖๗๒
นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก โทร. ๐๘๑-๑๐๐๖๔๓๘

ที่ อว ๗๒๑๖/ว ๓๒๓

คณะการจัดการการท่องเที่ยว
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
๑๔๘ ถนนเสรีไทย แขวงคลองจั่น
เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เข้าสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูล

เรียน นายสำเนาว์ รัศมิทัต นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง

ด้วย นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๑๒๑๓๗๑๐๐๒ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ คณะการจัดการการท่องเที่ยว ได้ศึกษาหัวข้อวิชาวิทยานิพนธ์ เรื่อง "แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ภนกกานต์ แก้วนุช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งนักศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะขอความอนุเคราะห์เข้าสัมภาษณ์ท่าน ณ องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง

เพื่อให้การศึกษาของนักศึกษาดังกล่าวบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านให้นักศึกษาเข้าสัมภาษณ์ท่าน โดยการใช้แบบสัมภาษณ์ ในหัวข้อ "แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ" ถ้าท่านสะดวกในการให้นักศึกษาดังกล่าวเข้าสัมภาษณ์ในครั้งนี้ โปรดติดต่อ นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก โทร. ๐๘๑-๑๐๐๖๔๓๘

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์ จะขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ มนต์พานทอง)
คณบดีคณะการจัดการการท่องเที่ยว

สำนักงานเลขานุการคณะ
โทรศัพท์ ๐ ๒๗๒๗ ๓๖๗๒
นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก โทร. ๐๘๑-๑๐๐๖๔๓๘

ที่ อว ๗๒๑๖/ว ๓๒๓

คณะการจัดการการท่องเที่ยว
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
๑๔๘ ถนนเสรีไทย แขวงคลองจั่น
เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เข้าสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูล

เรียน นางอาภรณ์ พานทอง ผู้นำชุมชนผู้นำสตรี อสม.ประธานเครือข่ายโฮมสเตย์

ด้วย นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๑๒๑๗๑๑๐๐๒ นักศึกษาปริญญาโท ภาคปกติ หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ คณะการจัดการการท่องเที่ยว ได้ศึกษาหัวข้อวิชาวิทยานิพนธ์ เรื่อง "แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.กนกกานต์ แก้วนุช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้ คณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านให้นักศึกษาเข้าสัมภาษณ์ท่าน ซึ่งนักศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าสัมภาษณ์ท่าน ณ องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง โดยการใช้แบบสัมภาษณ์ ในหัวข้อ "แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ" ถ้าท่านสะดวกในการให้นักศึกษดังกล่าวเข้าสัมภาษณ์ในครั้งนี้ โปรดติดต่อ นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก โทร.๐๘๑-๑๐๐๖๔๓๘

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน จะขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ มนต์พานทอง)
คณบดีคณะการจัดการการท่องเที่ยว

สำนักงานเลขานุการคณะ
โทรศัพท์ ๐ ๒๗๒๗ ๓๖๗๒
นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก โทร. ๐๘๑-๑๐๐๖๔๓๘

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะการจัดการการท่องเที่ยว กลุ่มงานการศึกษา (ภาคปกติ) **โทร.** ๐๒๗๒

ที่ อว ๗๒๑๖/ว ๔๓๓ **วันที่** ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โชคชัย สุเวชวัฒนกูล

ด้วย นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๓๒๓๗๓๑๐๐๒ หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ คณะการจัดการการท่องเที่ยว ภาคปกติ ได้ศึกษาหัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง"แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ทนกานต์ แก้วนุช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา จึงนักศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

คณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้กับ นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก เพื่อให้เครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์ มีความถูกต้องและมีความน่าเชื่อถือ รายละเอียดตามเอกสารแนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์รับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือดังกล่าว จะขอบคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ มนต์พานทอง)
คณบดีคณะการจัดการการท่องเที่ยว

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะการจัดการการท่องเที่ยว กลุ่มงานการศึกษา (ภาคปกติ) **โทร.** ๓๖๗๒

ที่ อว ๗๒๑๖/ว ๔๓๓ **วันที่** ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกศรา สุกเพชร

ด้วย นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๓๒๑๙๗๑๑๐๐๒ หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ คณะการจัดการการท่องเที่ยว ภาคปกติ ได้ศึกษาหัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง"แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ" โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.กนกกานต์ แก้วนุช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งนักศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

คณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้กับ นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก เพื่อให้เครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์ มีความถูกต้องและมีความน่าเชื่อถือ รายละเอียดตามเอกสารแนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์รับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือดังกล่าว จะขอบคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ มนต์พานทอง)
คณบดีคณะการจัดการการท่องเที่ยว

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะการจัดการการท่องเที่ยว กลุ่มงานการศึกษา (ภาคปกติ) **โทร.** ๐๒๖๗๐

ที่ อว ๗๕๒๑๖/ว ๘๑๑ **วันที่** ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แสงแข บุญศิริ

ด้วย นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๑๒๑๗๑๑๐๐๒๑ หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวและบริการแบบบูรณาการ คณะการจัดการการท่องเที่ยว ภาคปกติ ได้ศึกษาหัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง "แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ" โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.กนกกานต์ แก้วบุช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งนักศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

คณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้กับ นางสาวฐิตาพร วงษ์เล็ก เพื่อให้เครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์ มีความถูกต้องและมีความน่าเชื่อถือ รายละเอียดตามเอกสารแนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์รับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือดังกล่าว จะขอบคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ มนต์หานทอง)
คณบดีคณะการจัดการการท่องเที่ยว

ภาคผนวก ข

ผลการตรวจสอบความตรง

การประเมินแบบสอบถามโดยผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

1. ผศ. ดร. โชคชัย สุเวชวัฒนากูล
อาจารย์ประจำคณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
2. ผศ. ดร. เกศรา สุกเพชร
อาจารย์ประจำคณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
3. ผศ. ดร. แสงแข บุญศิริ
อาจารย์ประจำคณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

เกณฑ์การประเมินความสอดคล้องกับความถูกต้องของแบบสอบถามการวิจัย

การตรวจสอบเนื้อหาที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง ความครบถ้วนและเหมาะสมของเนื้อหา พร้อมทั้งแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จากนั้นหาค่าดัชนีความสอดคล้องข้อคาถามและวัตถุประสงค์ ด้วยเทคนิค IOC (Index of Item Objective Concurrence) ซึ่งใช้ในการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) จากนั้นทำการทดสอบแบบสอบถาม (Questionnaire) เกี่ยวกับความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยการนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้งสิ้น 3 ท่านเป็นอย่างน้อยที่เกี่ยวข้องทางด้านวิชาการ และควรเป็นจำนวนคี่เพื่อสามารถตัดสินใจชี้ขาดได้ ซึ่งในการตรวจสอบความตรงเนื้อหาของคำถามกำหนดให้เลือกตอบ 3 ช่อง ได้แก่

สอดคล้อง (+1) หมายถึง เห็นว่าข้อคำถามสอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการถาม

ไม่แน่ใจ (0) หมายถึง ไม่แน่ใจหรือไม่สามารถสรุปได้ว่าข้อคำถามสอดคล้องหรือไม่

ไม่สอดคล้อง (-1) หมายถึง เห็นว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับประเด็นคำถาม

การคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Concurrence: IOC) คำถามที่ใช้ได้จำเป็นจะต้องมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป แต่ถ้าได้ค่าต่ำกว่า 0.5 จะต้องปรับปรุงข้อคำถามใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ตัวแปรการวิจัย	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3		
ส่วนที่ 1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
ความผูกพันของชุมชน					
1. การท่องเที่ยวส่งผลให้ตัวชุมชนมีคุณค่าและก่อให้เกิดความภาคภูมิใจต่อคนในชุมชน	1	1	1	1	ใช้ได้
2. การท่องเที่ยวส่งผลให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนนี้มีความสำคัญต่อคนในชุมชน	1	1	1	1	ใช้ได้
3. การท่องเที่ยวส่งผลให้ตัวข้าพเจ้าชอบอยู่ในชุมชนนี้มากกว่าชุมชนอื่น ๆ	1	1	1	1	ใช้ได้
4. การท่องเที่ยวส่งผลให้การอาศัยอยู่ในชุมชนนี้มีความหมายกับตัวข้าพเจ้ามาก	1	1	1	1	ใช้ได้
5. การท่องเที่ยวส่งผลให้ที่ตั้งและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ชุมชนนี้มีให้เป็นสิ่งที่ดีที่สุด	1	0	1	0.66	ใช้ได้
6. การท่องเที่ยวส่งผลให้ตัวข้าพเจ้าไม่มีความผูกพันต่อชุมชนนี้	1	0	1	0.66	ใช้ได้
7. การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าไม่รู้สึกภาคภูมิใจในตัวชุมชน	1	1	1	1	ใช้ได้
ทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม					
1. การท่องเที่ยวทำให้ภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมในชุมชนได้รับการปกป้องและได้รับการให้คุณค่า	1	1	1	1	ใช้ได้
2. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในชุมชนต้องได้รับการดูแลรักษาทั้งในปัจจุบันและในอนาคต	1	1	1	1	ใช้ได้
3. การท่องเที่ยวส่งผลให้ที่ดินสาธารณะภายในชุมชนควรอยู่ภายใต้พื้นที่คุ้มครอง	1	0	1	0.66	ใช้ได้
4. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในชุมชนถูกทำลายเป็นอย่างมาก	1	1	1	1	ใช้ได้
5. การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมไม่ได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดีที่เท่าที่ควร	0	1	1	0.66	ใช้ได้
การพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว					
1. การท่องเที่ยวส่งผลให้การเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวมีผลต่อรายได้ต่อครัวเรือนของคนในชุมชน	1	1	1	1	ใช้ได้

ตัวแปรการวิจัย	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3		
2. การท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้ปัจจุบันของคนในชุมชนมาจากเงินของนักท่องเที่ยวในสัดส่วนที่มากที่สุด	1	0	0	0.33	ปรับปรุง
3. การท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้ส่วนใหญ่ของบริษัทหรือกิจการที่คนในชุมชนทำงานมาจากนักท่องเที่ยว	0	1	0	0.33	ปรับปรุง
4. การท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้ของคนในชุมชนที่ไม่ได้มาจากการท่องเที่ยวลดลง	1	0	1	0.66	ใช้ได้
5. การท่องเที่ยวส่งผลให้วิธีการหารายได้ของคนในชุมชนไม่กระจายตัว พึ่งพาแต่การท่องเที่ยวอย่างเดียว	1	0	1	0.66	ใช้ได้
ส่วนที่ 2 การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
การรับรู้เชิงบวกด้านเศรษฐกิจ					
1. การท่องเที่ยวช่วยเพิ่มโอกาสในการจ้างงานในชุมชนของข้าพเจ้า	1	1	1	1	ใช้ได้
2. การท่องเที่ยวทำให้มีมาตรฐานการครองชีพที่ดีขึ้น	1	1	1	1	ใช้ได้
3. การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน	1	1	1	1	ใช้ได้
4. การท่องเที่ยวทำให้บริการสาธารณะมีคุณภาพดีขึ้น	1	1	1	1	ใช้ได้
5. การท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้หลักของชุมชน	0	0	1	0.33	ปรับปรุง
การรับรู้เชิงบวกด้านสังคมและวัฒนธรรม					
1. การท่องเที่ยวช่วยรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น	1	1	1	1	ใช้ได้
2. การท่องเที่ยวกระตุ้นให้ประชาชนในท้องถิ่นอยากเรียนรู้ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น	1	0	1	0.66	ใช้ได้
3. การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องและปรับปรุงมรดกทางวัฒนธรรมมากขึ้น	1	1	1	1	ใช้ได้
4. การท่องเที่ยวช่วยปรับปรุงงานบริการในร้านอาหาร ร้านค้าและโฮมสเตย์	1	0	0	0.33	ปรับปรุง
5. การท่องเที่ยวส่งเสริมกิจกรรมสันทนาการให้กับประชาชนในท้องถิ่น	1	0	1	0.66	ใช้ได้
6. การท่องเที่ยวเป็นการส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นทำกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมต่างๆ	1	1	1	1	ใช้ได้

ตัวแปรการวิจัย	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3		
การรับรู้เชิงบวกด้านสิ่งแวดล้อม					
1. การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น	0	1	1	0.66	ใช้ได้
2. การท่องเที่ยวมีอิทธิพลต่อการปกป้องสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น	0	1	1	0.66	ใช้ได้
3. การท่องเที่ยวช่วยพัฒนารูปลักษณ์ของชุมชน	0	0	0	0	ปรับปรุง
4. การท่องเที่ยวต้องช่วยปรับปรุงสภาพแวดล้อมสำหรับคนรุ่นต่อไป	0	1	1	0.66	ใช้ได้
5. การท่องเที่ยวช่วยฟื้นฟูสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ / วัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติ	0	1	1	0.66	ใช้ได้
การรับรู้เชิงลบด้านเศรษฐกิจ					
1. การท่องเที่ยวทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น	1	1	1	1	ใช้ได้
2. การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าและบริการ	1	1	1	1	ใช้ได้
3. การท่องเที่ยวเพิ่มภาษีทรัพย์สิน	0	-1	0	-0.33	ปรับปรุง
4. การท่องเที่ยวทำให้ราคาที่ดินและที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น	1	1	1	1	ใช้ได้
5. การท่องเที่ยวให้ประโยชน์แก่บุคคลภายนอกชุมชนเป็นหลัก	1	0	1	0.66	ใช้ได้
การรับรู้เชิงลบด้านสังคมและวัฒนธรรม					
1. การท่องเที่ยวลดความปลอดภัยของชุมชนในท้องถิ่น	1	0	1	0.66	ใช้ได้
2. การท่องเที่ยวทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลประโยชน์	0	-1	0	-0.33	ปรับปรุง
3. การท่องเที่ยวทำให้โรคพิษสุราเรื้อรัง และการค้าประเวณีเพิ่มขึ้น	1	0	0	0.33	ปรับปรุง
4. การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือสูญเสียวัฒนธรรมดั้งเดิม	1	1	1	1	ใช้ได้
5. การท่องเที่ยวเพิ่มการก่อให้เกิดอาชญากรรม	1	1	1	1	ใช้ได้
6. การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาการอยู่ร่วมกันระหว่างประชาชนในพื้นที่และนักท่องเที่ยว	1	1	1	1	ใช้ได้
การรับรู้เชิงลบด้านสิ่งแวดล้อม					
1. การท่องเที่ยวสร้างความเสียหายต่อภูมิทัศน์ในชุมชน	0	1	1	0.66	ใช้ได้
2. การท่องเที่ยวเพิ่มมลพิษในชุมชน	0	1	1	0.66	ใช้ได้
3. การท่องเที่ยวทำให้การจราจรในชุมชนติดขัดมากขึ้น	0	1	1	0.66	ใช้ได้
4. การท่องเที่ยวเพิ่มขยะมูลฝอยในชุมชน	0	1	1	0.66	ใช้ได้
5. การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาความแออัดในชุมชน	0	1	1	0.66	ใช้ได้

ตัวแปรการวิจัย	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3		
ส่วนที่ 3 การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง					
ด้านส่วนร่วมในการตัดสินใจ					
1. ท่านมีโอกาสในการวิเคราะห์สภาพหรือปัญหาของชุมชน	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ท่านมีส่วนร่วมในการเข้าประชุมถึงปัญหาเพื่อการพัฒนาการท่องเทียวของชุมชน	0	1	1	0.66	ใช้ได้
3. ท่านมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็น หรือเสนอข้อเสนอแนะในที่ประชุม	1	0	1	0.66	ใช้ได้
4. ท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเข้าร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน	1	1	1	1	ใช้ได้
ด้านส่วนร่วมในการดำเนินงาน					
1. ท่านมีส่วนร่วมในการชักชวนผู้อื่นให้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ท่านมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวกับหน่วยงานราชการ	1	1	1	1	ใช้ได้
3. ท่านมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผนของชุมชนที่ได้วางไว้	1	1	1	1	ใช้ได้
4. ท่านมีส่วนร่วมในการดำเนินงานโดยการบริจาคเงินหรือสิ่งของเพื่อการดำเนินกิจกรรม	1	0	1	0.66	ใช้ได้
ด้านส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์					
1. ท่านได้รับผลประโยชน์จากการดำเนินกิจกรรมกับชุมชน	1	0	1	0.66	ใช้ได้
2. ท่านได้รับโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	0	1	1	0.66	ใช้ได้
3. ท่านได้รับรายได้จากการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	1	1	1	1	ใช้ได้
4. ท่านได้รับผลประโยชน์จากเงินที่เข้ามาช่วยเหลือในโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว	1	0	1	0.66	ใช้ได้
ด้านส่วนร่วมในการประเมินผล					
1. ท่านมีส่วนร่วมในการประชุมฯ ร่วมแสดงความคิดเห็นในการติดตามและประเมินผลด้านการท่องเที่ยว	1	1	1	1	ใช้ได้
2. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามความก้าวหน้าในกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	1	1	1	1	ใช้ได้

ตัวแปรการวิจัย	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3		
3. ท่านมีส่วนร่วมกับภาครัฐในการติดตามความก้าวหน้าของกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน	1	0	1	0.66	ใช้ได้
4. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามและร่วมหาแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว	0	1	1	0.66	ใช้ได้

ภาคผนวก ค

ผลความเที่ยงเชิงเนื้อหา

การทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม

ข้อ	หัวข้อ	ค่า realibility
1	ภาพรวมข้อคำถามทั้งหมด 62 ข้อ	0.95
2	ด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ 17 ข้อ	0.851
2.1	ด้านความผูกพันของชุมชน 7 ข้อ	0.802
2.2	ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม 5 ข้อ	0.702
2.3	ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว 5 ข้อ	0.705
3	ด้านการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วม 29 ข้อ	0.883
3.1	การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านเศรษฐกิจ 5 ข้อ	0.829
3.2	การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านสังคมและวัฒนธรรม 5 ข้อ	0.905
3.3	การรับรู้ผลกระทบเชิงบวกด้านสิ่งแวดล้อม 4 ข้อ	0.88
3.4	การรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านเศรษฐกิจ 4 ข้อ	0.831
3.5	การรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านสังคมและวัฒนธรรม 6 ข้อ	0.882
3.6	การรับรู้ผลกระทบเชิงลบด้านสิ่งแวดล้อม 5 ข้อ	0.913
4	ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน 16 ข้อ	0.961
4.1	ด้านส่วนร่วมในการตัดสินใจ 4 ข้อ	0.966
4.2	ด้านส่วนร่วมในการดำเนินงาน 4 ข้อ	0.877
4.3	ด้านส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์ 4 ข้อ	0.888
4.4	ด้านส่วนร่วมในการประเมินผล 4 ข้อ	0.977

ภาคผนวก ง

แบบสอบถามสำหรับการวิจัย

<u>แบบสอบถาม</u>

แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มี 4 ตอนดังนี้

<u>ตอนที่ 1</u> ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน { } หน้าข้อความที่เป็นจริง

1. เพศ	{ } ชาย	{ } หญิง
2. อายุ	{ } ต่ำกว่า 20 ปี	{ } 20-30 ปี
	{ } 31-40 ปี	{ } 41-50 ปี
	{ } 51-60 ปี	{ } มากกว่า 60 ปี
3. ระดับการศึกษา	{ } ต่ำกว่าปริญญาตรี	{ } ปริญญาตรี
	{ } ปริญญาโท	{ } สูงกว่าปริญญาโท
4. อาชีพ	{ } นักเรียน/นักศึกษา	{ } ข้าราชการ/พนักงานของรัฐ/รัฐวิสาหกิจ
	{ } ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	{ } พนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน
	{ } รับจ้างทั่วไป/อาชีพอิสระ	{ } ผู้ว่างงาน/แม่บ้าน
5. รายได้ต่อเดือน	{ } ต่ำกว่า 10,000 บาท	{ } 10,000-30,000 บาท
	{ } 30,001-50,000 บาท	{ } มากกว่า 50,000 บาท

<u>ตอนที่ 2</u> แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางโดยเลือกคำตอบที่ใกล้เคียงกับการรับรู้ผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมของท่านมากที่สุด

5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4 หมายถึง เห็นด้วย

3 หมายถึง เฉยๆ

2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านความผูกพันของชุมชน						
1	การท่องเที่ยวส่งผลให้ชุมชนมีคุณค่าและก่อให้เกิดความภาคภูมิใจต่อคนในชุมชน					
2	การท่องเที่ยวส่งผลให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนนี้มีความสำคัญต่อคนในชุมชน					
3	การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าชอบอยู่ในชุมชนนี้มากกว่าชุมชนอื่น ๆ					
4	การท่องเที่ยวส่งผลให้การอาศัยอยู่ในชุมชนนี้มีความหมายกับข้าพเจ้ามาก					
5	การท่องเที่ยวส่งผลให้ที่ตั้งและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ชุมชนนี้มีให้คนในชุมชนเป็นสิ่งที่ดีที่สุด					
6	การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าไม่มีความผูกพันต่อชุมชนนี้					
7	การท่องเที่ยวส่งผลให้ข้าพเจ้าไม่รู้สึกภาคภูมิใจในตัวชุมชน					
ด้านทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม						
8	การท่องเที่ยวทำให้ภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมในชุมชนได้รับการปกป้องและได้รับการให้คุณค่า					
9	การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในชุมชนต้องได้รับการดูแลรักษาทั้งในปัจจุบันและในอนาคต					
10	การท่องเที่ยวส่งผลให้ที่ดินสาธารณะภายในชุมชนควรอยู่ภายใต้การคุ้มครอง					
11	การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมในชุมชนถูกทำลายเป็นอย่างมาก					
12	การท่องเที่ยวส่งผลให้สิ่งแวดล้อมไม่ได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดีที่เท่าที่ควร					

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบ		ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านการพึ่งพาเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยว						
13	การท่องเที่ยวส่งผลให้การเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวมีผลต่อรายได้ต่อครัวเรือนของคนในชุมชน					
14	การท่องเที่ยวส่งผลให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนเพิ่มขึ้น					
15	การท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้ส่วนใหญ่ของคนหรือกิจการที่คนในชุมชนทำงานมาจากนักท่องเที่ยวในสัดส่วนที่มากที่สุด					
16	การท่องเที่ยวส่งผลให้รายได้ของคนในชุมชนที่ไม่ได้มาจากการท่องเที่ยวลดลง					
17	การท่องเที่ยวส่งผลให้วิธีการหารายได้ของคนในชุมชนไม่กระจายตัว พึ่งพาแต่การท่องเที่ยวอย่างเดียว					

<u>ตอนที่ 3</u> แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางโดยเลือกคำตอบที่ใกล้เคียงกับความคิดเห็นต่อการรับรู้ผลกระทบเชิงบวกและเชิงลบต่อการมีส่วนร่วมของท่านมากที่สุด

5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4 หมายถึง เห็นด้วย

3 หมายถึง เฉยๆ

2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อ	การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านเศรษฐกิจ						
1	การท่องเที่ยวช่วยเพิ่มโอกาสในการจ้างงานในชุมชนของข้าพเจ้า					
2	การท่องเที่ยวทำให้มีมาตรฐานการครองชีพที่ดีขึ้น					
3	การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน					
4	การท่องเที่ยวทำให้บริการสาธารณะมีคุณภาพดีขึ้น					
5	การท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้หลักของแต่ละครอบครัวในชุมชน					
ด้านสังคมและวัฒนธรรม						
6	การท่องเที่ยวช่วยรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น					
7	การท่องเที่ยวกระตุ้นให้คนในชุมชนอยากเรียนรู้ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น					
8	การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องและปรับปรุงมรดกทางวัฒนธรรมมากขึ้น					
9	การท่องเที่ยวส่งเสริมกิจกรรมสันทนาการให้กับคนในชุมชน					
10	การท่องเที่ยวเป็นการส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นทำกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมต่างๆ					

	การรับรู้ผลกระทบเชิงบวก	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านสิ่งแวดล้อม						
11	การท่องเที่ยวเพิ่มความตระหนักในการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น					
12	การท่องเที่ยวมีอิทธิพลต่อการปกป้องสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น					
13	การท่องเที่ยวต้องช่วยปรับปรุงสภาพแวดล้อมสำหรับคนรุ่นต่อไป					
14	การท่องเที่ยวช่วยฟื้นฟูสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ / วัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติ					

ข้อ	การรับรู้ผลกระทบเชิงลบ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านเศรษฐกิจ						
1	การท่องเที่ยวทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น					
2	การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าและบริการ					
3	การท่องเที่ยวทำให้ราคาที่ดินและที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น					
4	การท่องเที่ยวให้ประโยชน์แก่บุคคลภายนอกชุมชนเป็นหลัก					
ด้านสังคมและวัฒนธรรม						
5	การท่องเที่ยวลดความปลอดภัยของคนในชุมชน					
6	การท่องเที่ยวทำให้เกิดผลเสียต่อวัฒนธรรมของชุมชนมากกว่าผลประโยชน์					
7	การท่องเที่ยวทำให้การค้าประเวณีเพิ่มขึ้น					
8	การท่องเที่ยวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือสูญเสียวัฒนธรรมดั้งเดิม					
9	การท่องเที่ยวเพิ่มการก่อให้เกิดอาชญากรรม					
10	การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาการอยู่ร่วมกันระหว่างคนในชุมชนและนักท่องเที่ยว					
ด้านสิ่งแวดล้อม						
11	การท่องเที่ยวสร้างความเสียหายต่อภูมิทัศน์ในชุมชน					
12	การท่องเที่ยวเพิ่มมลพิษในชุมชน					
13	การท่องเที่ยวทำให้การจราจรในชุมชนติดขัดมากขึ้น					
14	การท่องเที่ยวเพิ่มขยะมูลฝอยในชุมชน					
15	การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาความแออัดในชุมชน					

<u>ตอนที่ 4</u> แบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางน้ำผึ้ง ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางโดยเลือกคำตอบที่ใกล้เคียงกับการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนของท่านมากที่สุด

5 หมายถึง มีส่วนร่วมมาก

4 หมายถึง มีส่วนร่วมบ้าง

3 หมายถึง เฉยๆ

2 หมายถึง ไม่เคยมีส่วนร่วม

1 หมายถึง ไม่เคยมีส่วนร่วมเลย

ข้อ	การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน	ระดับการมีส่วนร่วม				
		5	4	3	2	1
ส่วนร่วมในการตัดสินใจ						
1	ท่านมีโอกาสในการวิเคราะห์สภาพหรือปัญหาของชุมชน					
2	ท่านมีส่วนร่วมในการเข้าประชุมถึงปัญหาเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน					
3	ท่านมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็น หรือเสนอข้อเสนอแนะในที่ประชุม					
4	ท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเข้าร่วมการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน					
ส่วนร่วมในการดำเนินงาน						
5	ท่านมีส่วนร่วมในการชักชวนผู้อื่นให้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่					
6	ท่านมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวกับหน่วยงานราชการ					
7	ท่านมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผนของชุมชนที่ได้วางไว้					
8	ท่านมีส่วนร่วมในการดำเนินงานโดยการบริจาคเงินหรือสิ่งของเพื่อการดำเนินกิจกรรม					

	การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน	ระดับการมีส่วนร่วม				
		5	4	3	2	1
ส่วนร่วมในการรักษาผลประโยชน์						
9	ท่านได้รับผลประโยชน์จากการดำเนินกิจกรรมกับชุมชน					
10	ท่านได้รับโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน					
11	ท่านได้รับรายได้จากการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน					
12	ท่านได้รับผลประโยชน์จากเงินที่เข้ามาช่วยเหลือในโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว					
ส่วนร่วมในการประเมินผล						
13	ท่านมีส่วนร่วมในการประชุมฯ ร่วมแสดงความคิดเห็นในการติดตามและประเมินผลด้านการท่องเที่ยว					
14	ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามความก้าวหน้าในกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน					
15	ท่านมีส่วนร่วมกับภาครัฐในการติดตามความก้าวหน้าของกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน					
16	ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามและร่วมหาแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว					

แบบคำถามสัมภาษณ์เชิงลึกในหัวข้อ <u>แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ</u>

1. การพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนบางน้ำผึ้งมีแนวโน้มไปในทิศทางไหน ส่งผลดีหรือผลเสียต่อตัวชุมชนอย่างไร?
2. จากผลของแบบสอบถามที่ออกมา ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนบางน้ำผึ้งต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว?
3. จากผลของแบบสอบถามที่ออกมา ท่านมีวิธีการชักชวนคนในชุมชนให้มารับรู้และมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนบางน้ำผึ้งอย่างไรบ้าง?
4. ท่านมีความคิดเห็นว่าปัจจัยทั้ง 3 ด้านนั้นส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบทางด้านการท่องเที่ยวของคนในชุมชนหรือไม่?
5. ท่านคิดว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนส่งผลต่อความผูกพันของคนในชุมชนต่อพื้นที่หรือไม่?
6. ท่านคิดว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนทำให้คนในชุมชนตระหนักถึงคุณค่าของพื้นที่ชุมชนบางน้ำผึ้งได้มากขึ้นและภูมิใจในถิ่นฐานของตัวเองหรือไม่อย่างไร?
7. ท่านคิดว่ารายได้จากการท่องเที่ยวในชุมชนส่งผลต่อการรับรู้ส่งผลต่อการรับรู้ผลกระทบทางการท่องเที่ยวทางด้านการท่องเที่ยวหรือไม่และอย่างไร?
8. จากผลของแบบสอบถาม ท่านคิดว่าการรับรู้ผลกระทบทางการท่องเที่ยวของคนในชุมชนส่งผลต่อความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหรือไม่?
9. สำหรับผู้ที่รับรู้ผลกระทบเชิงลบจากการท่องเที่ยว ท่านมีความคิดเห็นที่จะปรับเปลี่ยนการรับรู้ของคนในชุมชนหรือไม่อย่างไร ถ้าอยากปรับเปลี่ยนจะมีวิธีการอย่างไร?
10. จากการมีส่วนร่วมทั้ง 4 ด้าน ท่านมีความคิดเห็นว่าด้านไหนควรได้รับการส่งเสริมมากที่สุด?
11. ท่านเล็งเห็นประโยชน์ของการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง?
12. ท่านมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อกิจกรรมในชุมชน และการประเมินการทำงานการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนมากน้อยแค่ไหนและอย่างไร?
13. ในอนาคตท่านอยากให้การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวพัฒนาไปในทิศทางใด?

ภาคผนวก จ

เอกสารตอบรับการตีพิมพ์วารสาร

สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย
ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
ASSOCIATION OF PRIVATE HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS OF THAILAND
UNDER THE PATRONAGE OF HER ROYAL HIGHNESS PRINCESS MAHA CHAKRI SIRINDHORN

๓๒๘ ถนนศรีอยุธยา เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐ โทร. ๐-๒๓๕๔-๕๖๘๙-๙๑ โทรสาร. ๐-๒๓๕๔-๕๖๙๑
328 Sri-Ayutthaya Road, Ratchathewi, Bangkok 10400, Thailand Tel. 0-2354-5689-91 FAX. 0-2354-5691
http://www.apheit.org

ที่ สสอท.บธ.วส.12/2566

21 สิงหาคม 2566

เรื่อง ตอบรับการตีพิมพ์บทความในวารสารวิชาการบริหารธุรกิจ
สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทยในพระราชูปถัมภ์
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
(ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 : เดือน กรกฎาคม - ธันวาคม 2566)

เรียน คุณ ฐิตาพร วงษ์เล็ก และ รศ.ดร.กนกกานต์ แก้วนุช

ตามที่ท่านได้ส่งบทความวิจัยเรื่อง แนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการบริหารธุรกิจ สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี นั้น

กองบรรณาธิการวารสารวิชาการฯ ขอแจ้งให้ทราบว่า บทความดังกล่าว ได้ผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์มาตรฐานวารสารวิชาการบริหารธุรกิจ สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย เรียบร้อยแล้ว และได้รับพิจารณาตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการบริหารธุรกิจของสมาคมฯ (ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 : เดือน กรกฎาคม - ธันวาคม 2566) หากจัดพิมพ์เรียบร้อยแล้วจะดำเนินการจัดส่งให้ท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษยา วงษ์ชวลิตกุล)
บรรณาธิการวารสารวิชาการบริหารธุรกิจ
สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย ในพระราชูปถัมภ์
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี

ติดต่อกองบรรณาธิการ โทร 081-718-7457

ที่ปรึกษา
ภราดา ดร.ประทีป บ.ไกบอมาศ
ดร.ธนู กุลชล
ภราดา ดร.บัญชา แสงหิรัญ
ผศ.ดร.จันทรจิรา วงษ์ขมทอง
ดร.มัทนา สานติวัตร
รศ.ดร.เสาวณีย์ ไทยรุ่งโรจน์
ดร.วัลลภ สุวรรณดี
นายกสมาคม
ดร.สมศักดิ์ รุ่งเรือง
นายกพิ่งพ้นวาระ
ดร.พรชัย มงคลวนิช
นายกรับเลือก
รศ.ดร.ธนวรรธน์ พลวิชัย
อุปนายก (๑)
ดร.ดาริกา อัทธพิพัฒน์
อุปนายก (๒)
ดร.อมาวุฒิ ชูทรัพย์
เลขาธิการ
ดร.เสนีย์ สุวรรณดี
ปฏิคมและฝ่ายหารายได้
ดร.ภัทรดา รุ่งเรือง
นายทะเบียน
ผศ.ดร.ชลลดา มงคลวนิช
เหรัญญิก
ผศ.ดร.มารุจ ลิมปะวัฒนะ
ประธานฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพการศึกษา
ดร.สุนทรี รัตภาสกร
ประธานฝ่ายพัฒนาและนวัตกรรมอุดมศึกษา
ดร.ปรีชา เมธาวิสรภาคย์
ประธานฝ่ายทรัพยากรการเรียนรู้และเทคโนโลยีการศึกษา
ดร.จอมขวัญ ผลภาษี
ประธานฝ่ายกิจการนักศึกษา
อาจารย์ฉลอง แขวงดินทร์
ประธานฝ่ายประชาสัมพันธ์
อาจารย์วรงค์ ชินวันทนานนท์
กรรมการ
ดร.บัญชา เกิดมณี
ผศ.ดร.วิทวัส ดิษยะศริน สัตยารักษ์
ดร.ณัฐวัฒน์ วงษ์ชวลิตกุล
ผศ.ดร.กนกอร บุญมี
ผศ.ดร.วิรัช เลิศไพฑูรย์พันธ์
ผศ.ดร.วิทยา เบื้องจาธิกุล
ผศ.ดร.ปัทมา รูปสุวรรณกุล
ดร.ธรรณเวทย์ พฤกษ์สถาพร

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล ฐิตาพร วงษ์เล็ก

ประวัติการศึกษา B.A (Sustainable tourism) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีที่สำเร็จการศึกษา 2560